

Univerzita Hradec Králové

Filozofická fakulta

Katedra sociologie

Preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem

Bakalářská práce

Autor: Lukáš Povolný
Studijní program: B6703 – Sociologie
Studijní obor: Sociologie obecná a empirická
Forma studia: Prezenční
Vedoucí práce: Mgr. Josef Bernard, Ph.D.

Hradec Králové 2018

Přepisy rozhovorů k bakalářské práci

Obsah

Respondent 1	4
Respondent 2	12
Respondent 3	22
Respondent 4	34
Respondent 5	43
Respondent 6	51
Respondent 7	59
Respondent 8	66

Respondent 1

Interviewer: Tak jo. Já bych asi nejdřív rád představil to, čeho se účastníš. Tak vlastně náš rozhovor se bude týkat vlastně mé bakalářské práce, která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem. Cílem je zjištění současné situace v jednotlivých oblastech života a také posouzení, zda město či vesnice je vhodnější pro život jedince s tímto zdravotním hendikepem. Teďka bych ti řekl takové formality, že tento rozhovor je vlastně anonymní, nikde ho nebudu uveřejňovat a bude užít pouze pro výsledky... teda pro bakalářskou práci. Souhlasíš s tím, že to bude nahrávané? 00:00:41-1

Person 1: Ano, souhlasím. 00:00:41-7

Interviewer: Děkuju. Tak jo. Já bych se tě zeptal asi na první otázku. Jestli bys... Jestli bys nám mohla představit stručně... vlastně tvoji maminku? 00:00:52-4

Person 1: No tak. Moje mamka trpí od 20 let cukrovkou, je to silný diabetik. No to je vlastně jedna z příčin, proč na tom zdravotně není zrovna nejlépe. 00:01:05-5

Interviewer: Děkuju. A kolik jí je let? 00:01:10-4

Person 1: 41 let.

Interviewer: Jo to jsi říkala vlastně. A tak jo. A vlastně s tím se narodila s tou cukrovkou? 00:01:22-8

Person 1: Ne. Od narození má jenom hendikep ruky vzniklý při porodu. 00:01:26-3

Interviewer: Takže se jedná jakoby o to, že k tomu přišla během svého žití... že k tomu přišla během svého života? 00:01:30-9

Person 1: Získala to během svého života. 00:01:31-8

Interviewer: Jo. A jak se to u ní projevuje? 00:01:35-5

Person 1: Hm... Občas má teploty, má... myslela si ze začátku, že je to obyčejná viróza. Byla u obvodního lékaře. Ten jí řekl, že je jenom nemocná, že tam prostě nic nenašel. A pak se zjistilo, že to je teda ta dědičná cukrovka, protože to měl i její otec. Můj děda. 00:01:55-3

Interviewer: A píchá si inzulín? 00:01:56-5

Person 1: Píchá si inzulín, tu největší dávku. 00:01:58-8

Interviewer: Tak jo. Díky. A tak ještě se tě zeptám vlastně, jak je velká... jestli bys nám mohla sdělit, jak je velká tato obec. Nebo obec, kde s maminkou žijete? Asi přibližně kolik má počet obyvatel? 00:02:15-3

Person 1: Maminka se narodila v Žacléři. 00:02:17-9

Interviewer: A žijete tady v Trutnově? 00:02:19-2

Person 1: A pak se přestěhovala v 18 vlastně tady do Trutnova. 00:02:22-2

Interviewer: Tady vlastně jako by se u ní projevila až ta nemoc? 00:02:25-7

Person 1: No. Jo. Vlastně dalo by se to tak říct. Teprve tady jí to zjistili, že opravdu to není jenom obyčejná viróza. 00:02:33-0

Interviewer: Jo. Tak to mi asi stačí. A ještě se takhle zeptám. Mamka, když vlastně se u ní projevila ta nemoc, tak vykonávala nějak zaměstnání nebo? 00:02:43-2

Interviewer: Byla účetní. 00:02:43-7

Interviewer: Účetní byla. Takže normálně jezdila i s tímhle hendikepem pracovat. 00:02:47-7

Person 1: No ona pracovala. Měla vlastně vystudovanou Obchodní akademii. Takže v tomhle tom bezproblémový. 00:02:55-3

Interviewer: Jo. Tak jo. Tak já ti děkuju. A můžeme přejít dál. Jinak máš to tady strašně moc hezký. 00:03:03-5

Person 1: Děkuju. Právě jsme to tu malinko poupravili. 00:03:03-8

Interviewer: Hezký to tady máš. No, tak já bych asi přešel k dalším otázkám. Nejprve bych se tě rád zeptal, jak ovlivňuje život tvójí maminky dostupnost bydlení či dostupnost v prostředí bydliště? Mám na mysli takový věci jako je přítomnost fyzických bariér. Dokážeš si to představit? Nebo prostředí toho bydliště. Pokud nerozumíš klidně se zeptej. 00:03:28-3

Person 1: Tak asi mamka jako nic takového nepotřebuje. Takže ta opravdu, co se tohohle týče, tak v bydlišti i v bydlení tohle neshledává. Jenom říkám, že opravdu jako... 00:03:39-9

Interviewer: A třeba u tatínka potom, jak jsi říkala? 00:03:42-8

Person 1: U taťky potom. Tak to byl asi horší ten přístup těch zdravotníků než bariéry v tom bydlišti. 00:03:48-8

Interviewer: Než... Jako myslím... jako pohybování třeba jako v rámci toho bydliště neshledává mamka nebo v minulosti tvůj taťka? 00:03:54-8

Person 1: No asi ani ne. Tam to je jako takový... 00:03:59-4

Interviewer: Takže byt je stavěný dobře. 00:04:01-5

Person 1: Byt je v pohodě. Tady bydlíme vlastně v rodinném baráku. Takže přístup máme asi taky perfektní. Žádný schody nebo takový věci. 00:04:09-1

Interviewer: A v prostředí Trutnova? 00:04:10-4

Person 1: To si myslím, že je taky super. Mamka se pohybuje dobře, tak že tohle řešit nemusíme. 00:04:14-7

Interviewer: Tak děkuju. Tak já se tě zeptám, jestli shledáváš možnost právě zaměstnání pro maminku jako důležité? 00:04:20-2

Person 1: No tak určitě jako, protože ehm... Nevím, jak to odůvodnit. Tak rozhodně jako si myslím, že by zdravotně postižení měli mít stejnou šanci pracovat jako my zdravý. Pokud jim to opravdu ta... ta nemoc dovoluje, tak si myslím, že bychom jim tu možnost měli umožňovat, avšak mamka na tom teď není vůbec dobře. 00:04:47-2

Interviewer: No a dříve normálně jako v pohodě jo? Fungování zaměstnání? 00:04:50-8

Person 1: Tak mamko v tomhle tom problémy neměla, protože na jednu stranu byla slabá, takže věděli, do čeho jdou. Že jo? Ač měla tu ruku... potom virózu, tak dělala svoji práci tak jak měla. Takže v jejím případě si myslím, že zdravotně na tom byla špatně, ale v práci to nemělo vůbec žádný vliv. 00:05:10-0

Interviewer: A ona pracovala až do? Mamka. 00:05:12-3

Person 1: Ona vlastně pracovala tak 8 až 10 let. Teď je v invalidním důchodu. Ale to nemá jako kvůli zdravotnímu stavu možnost pracovat. Protože je silný diabetik a potom... 00:05:25-1

Interviewer: A potom v invalidním důchodu už nehledala práci? 00:05:26-2

Person 1: Pak už ne. Ona má ten plnej (invalidku). A jak jsem říkala, tak zdravotně není na tom dobře. Ona by to už nezvládla. 00:05:34-5

Interviewer: A třeba nějaká práce z domova? 00:05:36-5

Person 1: Ne. To jsme nic nesehnali. 00:05:38-7

Interviewer: A kdyby se naskytla ta možnost, tak byste o tom uvažovali? 00:05:43-1

Person 1: Určitě. Tak doma bych s tím mamce mohla pomoci. 00:05:47-0

Interviewer: A Úřad práce Vám takhle nepomůže? Právě, že ona je velká motivace jako aby takhle ti zdravotně postižený pracovali. 00:05:51-9

Person 1: Právě. Ale opravdu teď takhle nic není. Tak počkáme a třeba se uvidí. 00:05:56-8

Interviewer: Tak jo. Tak děkuju. A teďka ještě taková hezká otázka. Jakou myslíš, že hraje roli rodina právě u tvojí maminky vzhledem k jejímu zdravotnímu hendikepu? 00:06:08-2

Person 1: Tak při tom hendikepu? Já bych řekla, že tak ani tak ta role... jako rodiny nehraje. Spíše je to o podpoře a pomoci. To si myslím, že v tom to je důležitý ta rodina. 00:06:20-3

Interviewer: Jako přímo v maminky příkladu? Jako kdyby ses odstěhovala od ní, tak...? 00:06:25-4

Person 1: Tak jako. Mamka by to sama zvládla. Beze mne by to zvládla. U taťky by to bylo horší. Ale mamka by to zvládla. Psychicky asi jako ne, ale jako fyzicky a zdravotně by to sama nějak asi zvládla. 00:06:39-3

Interviewer: Tak to je super. A co takhle si myslíš o dostupnosti služeb. Mám na mysli třeba nemocnice nebo třeba doktora. Nebo dostupnost třeba městský hromadný dopravy v místě bydliště u tvój maminky? 00:06:59-6

Person 1: No tak, co se Trutnova týče. Tak já trutnovskou nemocnici nemám ráda. Nemáme s ní dobrou zkušenost vůbec. 00:07:06-5

Interviewer: Ale myslíš si, že jako lokalizace právě té nemocnice je dobrá? 00:07:10-2

Person 1: Tak ta je dobrá. To jako tady v Trutnově. To my máme vlastně kousek od baráku. Takže když se zavolá rychlá opravdu přijedou hned. 00:07:17-5

Interviewer: A kvůli tomu jste jako nějak soustřed'ovali i svoje bydliště, když mamka potřebuje často zásah záchranné služby? 00:07:21-1

Person 1: Určitě. A hlavně my to máme na okraji lesa. Takže tam nejsou sousedi. Takže když jsme volali záchranku, tak žádný drbny tam nestáli. Co se děje? Takže super to je. 00:07:36-3

Interviewer: A ta doprava nebo třeba i obchody připadá ti to taky důležitý pro toho člověka, který...? 00:07:42-7

Person 1: Tak pro toho člověka určitě, protože tak když vlastně mamce bylo špatně. Když měla třeba ty záchvaty, tak opravdu tam ten obchod musí být blízko, protože když pak jí je špatně, tak prostě každý metr domů je pak strašný. No. 00:07:59-8

Interviewer: A i ta doprava, jak je důležitá podle maminky? 00:08:03-6

Person 1: No určitě. Jelikož my nemáme auto, tak že jsme museli jet potom taxíkem. Takže i to bych brala... že opravdu je to asi pro tyhle ty zdravotně postižený by asi... měli být asi nemocnice nebo aspoň ta záchranka. Měli by si zavolat záchranku. Že? My volali a řekli jsme mamce je špatně. No tak ji přivezte. Čím jí máme přivést, když nemáme auto? A taxíkem jako odvážet takhle nemocnou nebo prostě v kolapsu... je to... 00:08:32-9

Interviewer: To asi ani ten taxikář by jí nevzal do toho auta. 00:08:35-2

Person 1: No právě no. Takže ten přístup těch lidí, kteří si to neuvědomuju... jako jak se k těm zdravotně postiženým. Prostě jak se cítí. Jo? Že musí být někomu na obtíž a že jim musí pomáhat. 00:08:48-7

Interviewer: A co jak hodnotíš finanční situaci zdravotně hendikepovaných? jak to vidíš? Třeba u maminky. 00:08:57-2

Person 1: No je to strašný. Mamka má invalidní důchod. A má 14 tisíc. Ještě že inzulin teda neplatí. To jí proplácí pojišť'ovna, ale ty ostatní léky. To, když pak zůstala doma, tak hlavně to stravování. Musí mít pravidelnou stravu. Mít teplý jídlo. Opravdu musí si to hlídat. Když pak

ti lidi nemají peníze právě z tohoto důvodu, tak jsou ve stresu. Pak zase padají do toho kómatu. A musí znovu do nemocnice. Jo v tomhle tom já si myslím, že ti zdravotně postižení nejsou dostatečně zabezpečeni. 00:09:30-6

Interviewer: Takže to má i vliv i na to bydlení v tu chvíli? Myslíš jako, že kdyby bylo víc peněz, tak že byste mohli nějak jakoby kolaudovat s tím, že i to bydlení udělat příjemnější. 00:09:41-1

Person 1: Určitě. Protože pak jsou vlastně na tom finančně líp. Že? Oni jsou hlavně ti lidi s cukrovkou zimomřivý. Jako když je zima tak my zdravý se oblíkne a zahřejeme se. Oni ne. Jím je pořád zima. Pořád se klepou. Takže na tomhle tom jako vlastně pak člověk protopí hodně. Jsou takový maličkosti, ale pak je to koruna ke koruně. A takže si myslím, že ti zdravotně postižení nejsou na tom úplně finančně dobře. Že by měli mít nárok na něco víc no. 00:10:07-2

Interviewer: Vlastně ta péče. Nebo jako ty finanční prostředky, co oni dostanou pokrývají částečně... tu jakoby tu léčbu. 00:10:14-6

Person 1: Určitě jako. 00:10:15-8

Interviewer: A zbytek potom. 00:10:16-7

Person 1: Mamka teď v současnosti vlastně k nám jezdí ta Alice. Ta služba. A ty vlastně taky mě pomáhají s péčí. Jo, takže aspoň tohle se nemusí platit. Protože když to teď s mamkou je horší a horší, tak že teď je každou chvíli v nemocnici. Takže jí ta Alice hlídá každý den. Jestli si píchla inzulín. Jestli je všechno v pořádku, a i když to dodržuje tak... Ta Alice u nás musí být. To taky nám pomáhá. 00:10:48-9

Interviewer: Hm. Tak jo. Tady ty téma asi opustíme a půjdeme dál. Jaké spatřuješ pozitivní aspekty života ve městě? Jako v souvislosti s tím zdravotním postiženým. Co tomu člověku dává? Nebo co to dává tvój mamce? 00:11:03-7

Person 1: No tak určitě ta nemocnice. Ať je to nemocnice. Právě i ta ošetrovatelská služba, že tady je. Jo, že opravdu ti zdravotně postižení mají nárok na takovou tuhle tu pomoc toho, aniž by museli. Jak oni říkají otravovat svoje příbuzný. Takže určitě ve městě je to lepší než někde na vesnici. Když se mamce udělalo špatně v Žacléři, když jsme byli u rodiny. Tak, než tam přijela záchranka z Trutnova tak je to půl hodina. Takže pak je tam ta čekačka... 00:11:32-8

Interviewer: A tam vlastně v Žacléři není žádná nemocnice? Tam je? 00:11:32-9

Person 1: Tam není nemocnice. Tam je jenom rehabilitace. Ta REHAMEDICA. Tam v podstatě nic není. Že jo? Jako když se někomu udělá špatně. Tak ženská z rehabilitace nepomůže. Takže je to stejně půl hodina, než přijede záchranka z Trutnova do Žacléře. 00:11:49-9

Interviewer: A co naopak shledáváš negativního pro toho jedince, co žije v tom městě? Nebo maminka? 00:11:55-2

Person 1: Negativní? Hm. To asi nic. Nějak asi mě... 00:12:02-5

Interviewer: Jako myslíš si, že jim tady nic neschází. Nebo že to je všechno tady jakoby... 00:12:06-1

Person 1: Já si myslím, že je to tak celkově jako prostě lepší. Určitě to město. 00:12:10-7

Interviewer: A teďka se tě zeptám zase naopak. Co shledáváš jako pozitivum života na vesnici? Když tam žije ten zdravotně postižený nebo kdyby tam žila maminka? 00:12:20-5

Person 1: Je tam asi více soukromí. Víc té pohody. Není ten stres, že může být na zahradě. Může si dělat to svoje, aniž by na ní někdo špatně koukal. Ať je třeba už na vozičku ten člověk. Tak tam má prostě to svoje soukromí. Nekoukají na něj ty lidi jako tady ve městě. Tady jsou takový ty lidi zákeřný. Koukají na každého prostě postiženého tak zvláště jako kdyby měl nějakou tu chorobu. Nevím no... 00:12:49-0

Interviewer: A naopak negativum života na vesnici? 00:12:53-3

Person 1: Právě ta dostupnost těch nemocnic si myslím. Že opravdu jako, pak ten jako nemocný. Když se mu opravdu udělá špatně a než přijede z toho města na tu vesnici ta záchranka. Pak když jsou někde jako semaforey a to. Tohle to si myslím, že jako to tam chybí. Nedokážu si představit tam žít s maminkou, která vyžaduje zásah záchrankou tak jednou za měsíc. 00:13:10-9

Interviewer: Něco, bez čeho se nedá žít právě ve městě a nemocnici? Shledáváš něco. Třeba jako když bydlíš na vesnici, tak bez čeho jako by pro toho zdravotně postiženého to je složitý tam vůbec žít. 00:13:23-2

Person 1: No asi opravdu bez té zdravotní péče. Bez toho, aniž by jako musel... Ve městě je to přece jenom takhle lepší. Zavoláš a je to hned. Můžete jet do nemocnice. Na vesnici ne, tam je to takový... buď to to přežiju anebo prostě to zvládnou a udělá se mi líp. 00:13:40-4

Interviewer: Takže tímhle si řekla, že i ta doprava jakoby...? 00:13:42-7

Person 1: Určitě i ta doprava. No hlavně i ten přístup k tomu. Přeci když jsme někde ve městě. Tak někde člověk omdlí, zkolabuje. Tak mu třeba člověk pomůže. Na vesnici, tam jsou prostě všichni zalezlý doma a udělá si člověk to svoje a... žádná pomoc no. 00:14:02-2

Interviewer: No tam je ještě horší to, že vlastně třeba ty automobility. Ten jako by ten zdravotně postižený nemůže používat v tu dobu, když mu je špatně. 00:14:09-4

Person 1: No to je další věc. No, že na vesnici prostě člověk, když nemá auto tak je na tom ještě hůř. Že jo? Že prostě takhle si nepomůže vůbec. A i ty sousedi, když tam nemají to auto... tak takhle. 00:14:20-6

Interviewer: Tak jo tohle to je další okruh otázek, co jsem potřeboval. A přejdeme zase dál. Jak bys hodnotila vaše místo bydliště anebo bydlení? 00:14:35-6

Person 1: No, jak jsem říkala. Tak bydlíme na kraji lesa. Takže tam vlastně jsou jenom dva baráky naproti sobě jako sousedi. Určitě pozitivum, že tam je klid. Žádný šrumelec města a opravdu člověk je na zahradě a má tam klid. I spoustu věcí pro tyhle zdravotně vlastně... je to lepší z toho důvodu, že se pak člověk nestresuje. Nemusí řešit nějaký emise. Ono už teď i

mamce nedělá dobře ty výpary a ten randál z toho a pak, když už je člověku zle, tak potřebuje mít ten klid a pěkný místo. Takže určitě tohle to si myslím, že je lepší bydlet ve městě, ale někde na kraji. Kde nejsou... Kde není takový... Prostě centrum. 00:15:18-9

Interviewer: Hm. Tak jo díky. A shledáváš naopak jako negativní... jo negativní na tom místě kde bydlíte? Jestli tam je něco negativního? 00:15:31-5

Person 1: Tak možná akorát to, že to je dál do toho centra. Jako by když jdeme s mamkou třeba na nákup a jí se udělá zle, tak pak opravdu, když dojdeme domů a ona mi zkolabuje. Tak asi jenom ta dálka no... Že to je asi dvacet minut pěšky do toho centra. 00:15:46-7

Interviewer: A takže jsi řekla, že zde schází, co teda v tom místě bydliště? 00:15:55-4

Person 1: Tak u nás určitě auto. A není tam žádná zastávka MHD autobusu. Takže když bychom chtěli jet, tak prostě autobus tam nejede. 00:16:08-1

Interviewer: Hm. Takže musíte vždycky nejdřív někam dojít a pak teprve jet? 00:16:11-0

Person 1: Takže musíme opravdu no. Když ono to pak je asi pár kroků od centra. Tak to už člověk prostě dojde, jak se říká. Takže... Určitě, určitě... že tady nejsou vymyšlený autobusový zastávky. 00:16:21-5

Interviewer: Hm. Tak jo. A mám tady poslední okruh otázek. Budou zaměřeny na budoucí plány. Jestli vlastně jaký jsou vaše budoucí plány jako by v souvislosti s tím bydlištěm? 00:16:39-5

Person 1: Hm. No asi opravdu... 00:16:45-8

Interviewer: Chcete tady zůstat normálně? Vyhovuje vám to tu? 00:16:49-9

Person 1: Určitě. Určitě, protože bydlíme vlastně v rodinném baráku. máme tady 6 místností. Tak plánujeme s mamkou. Kdybych měla svoji rodinu a jelikož mám jenom mamku, tak věřím, že prostě s mamkou budu muset být pořád. Že opravdu by to sama asi jako by psychicky by to nedala. Tak vím. Že ať bych měla rodinu nebo neměla rodinu, tak v tom bytě nebo baráku musím zůstat. 00:17:13-3

Interviewer: A vlastně nějaký změny v tom bydlení, jestli plánujete? Nějak jako jestli třeba plánujete úpravy vzhledem k mimčiny stavu? 00:17:23-2

Person 1: No vlastně my jsme se dozvěděli, že tam je ten radon. Tak určitě něco s tím udělat. Protože to taky není... nemocnému člověku tohle nepřidá. Jo? Tohle, když už. A určitě tohle to musíme změnit. 00:17:37-8

Interviewer: A nevíš náhodou jako jestli nějaká budoucí změna tady jako by... v Trutnově nějaká budoucí změna proběhne a nebo proběhla, která jako by tvé mamce může hodně pomoci? Vzhledem jako by k tomu zdravotnímu postižení? 00:17:53-1

Person 1: Já si myslím, že jako akorát ten přístup těch zdravotníků. 00:17:57-7

Interviewer: Jakože se zlepšil k lepšímu? 00:17:59-1

Person 1: Ano, protože hodně lidí, co jsem zažila tak si na ty doktory stěžovalo. Vlastně mamka, ke kterým chodila, tak ty už tam nedělají, protože je vyhodili. Opravdu ten přístup k těmhle těm cukrovkářům, co jsem zažila, tak byl opravdu strašný. Oni si mysleli, že je to jenom simulace. Že prostě ty lidi dělají, že jim je špatně, přitom jim opravdu špatně je. Je to nepravdělná strava, stres a už nevolat. Takže opravdu určitě teďka je to lepší už v tom zdravotnictví. Nebo aspoň teda nevím, jestli tady v Trutnově, tak vždycky jsem zažila... tak přístup zdravotníků je určitě lepší. 00:18:37-9

Interviewer: A kdo myslíš, že je iniciátor téhle změny? 00:18:42-1

Person 1: Já si myslím, že lidi. Ty pacienti. Ty stížnosti jediné, protože i já jsem byla mezi nimi. Kdy jsem si stěžovala na přístup těch doktorů, co moji mamku měli, protože bylo nemožný, aby když mamku po týdně pustí, aby zkolabovala znova. A žádný léky nebo prášky nebo vyšetření ... Ne vůbec nic nedělali. Jo, takže určitě já si myslím, že za to můžou ti pacienti a jejich rodinní příslušníci, že si stěžují. A že prostě v tom zdravotnictví opravdu museli udělat nějaký změny. 00:19:14-9

Interviewer: A ještě tě něco napadá, co bys nám chtěla sdělit? Jako co si myslíš, že zásadní u toho zdravotně postiženého třeba? Nebo celkově jestli nám něco chceš říct? 00:19:27-1

Person 1: No jako bylo to super. Ne opravdu jako myslím si, že určitě pro toho zdravotně postiženého je lepší to město. Město a pokud je opravdu člověk hodně nemocný nějak vážně. A nemá při sobě nějaký ty rodinný příslušníky, tak určitě bydlet co nejbliž. Jo? Té nemocnici nebo prostě k někomu, kdo by mu mohl pomoci. 00:19:51-9

Interviewer: Tak jo. Já ti děkuji za účast na tomto výzkumu. 00:19:53-7

Person 1: Já taky. 00:19:54-4

Interviewer: No a máme to za sebou! 00:19:56-7

Person 1: A je to tam. 00:19:57-3

Respondent 2

Interviewer: Tak můžeme na to. Takže já bych asi nejdříve měl představit vůbec čeho se účastníte. Tak vlastně tenhle ten rozhovor bude využit do mé bakalářské práce, která vlastně souvisí s preferovaným bydlištěm osob se zdravotním postižením a bere si za cíl identifikovat současnou situaci v klíčových oblastech souvisejících s místem bydliště či každodenním životem. Tak vlastně ještě taková formalita, co se týká toho nahrávání. Takže vlastně náš rozhovor, který uskutečníme bude anonymní. A nebudu ho nějak jako dál předávat třetí osobě a vlastně bude užít jenom pro tu bakalářskou práci. Tak souhlasíte s tím, že bude náš rozhovor nahráván? 00:00:41-9

Person 1: Ano. 00:00:42-1

Interviewer: Tak já bych se asi nejprve Vás zeptal. Jestli byste se mě nemohl nějak identifikovat? 00:00:49-3

Person 1: Představit? 00:00:50-6

Interviewer: No přesně tak. 00:00:52-4

Person 1: Chcete i manuálně? 00:00:54-5

Interviewer: No tak můžete, kolik vám je let? Kde bydlíte? 00:00:57-8

Person 1: Jmenuji se xxx (v rámci zachování anonymity). Bydlím v Trutnově v ulici xxx (v rámci zachování anonymity) a je mi 65 let za měsíc. 00:01:07-7

Interviewer: Děkuju. A vlastně teď bych se rád zeptal, jestli byste nám mohl říct něco o Vašem zdravotním hendikepu, který máte? Nějakou příčinu a vlastně? 00:01:21-8

Person 1: Před 8 lety jsem prodělal mozkovou mrtvici a byl jsem postižený na levou stranu těla. To znamená, že jsem se učil chodit a učil jsem se ovládat levou ruku. No učil jsem se teda prakticky sám. Sám jsem na sobě pracoval. To je asi všechno. 00:01:42-9

Interviewer: To je super, že jste na sobě pracoval. Spousta lidí tady s tou diagnózou se sebou nepracují, jak se patří. 00:01:51-7

Person 1: No mě se to nechtělo zabalit. 00:01:53-7

Interviewer: To je dobře. To je dobře. Tak jo. Já bych se ještě zeptal, jestli byste nám mohl identifikovat, kde bydlíte? 00:02:02-1

Person 1: Tady Trutnově. To už jsem říkal. Vlastně v xxx (v rámci zachování anonymity). Je to panelák a zděný barák. 2+1. 00:02:10-7

Interviewer: A jak dlouho vlastně zde bydlíte? 00:02:14-1

Person 1: V tyhle ulici? 00:02:16-3

Interviewer: No jako v Trutnově. 00:02:18-2

Person 1: V Trutnově. Já jsem sem byl poslaný od firmy jako na práci. A bydlel jsem na Úsvitu, tam byla ubytovna. Že jo? Tam mi to platila firma. No a tam mě vlastně ranila ta mrtvice na té ubytovně. No a nějaký čas jsem tam ještě byl. Pak jsem si teda našel přítelkyni. Odstěhovali jsme se do toho bytu na té Procházkový. 00:02:44-7

Interviewer: Jo, takže přítelkyně taky bydlela tady v Trutnově. 00:02:48-9

Person 1: No. 00:02:49-6

Interviewer: Jo tak bydlela taky v Trutnově. No tak jedeme dál. Tak já bych jako by přešel na klíčové oblasti v životě zdravotně hendikepovaného, které shledávám jako důležité. Já bych se Vás osobně zeptal, jak jako... jak vy osobně hodnotíte dané oblasti ve svém životě. Tak v první řadě bych se zeptal na dostupnost prostředí, co se týká fyzických bariér třeba v tom prostředí. Kde to prostředí není nějak vhodný k pohybu toho člověka. Tak zda shledáváte jakoby možnost toho pohybu v místě bydliště či v bydlení samotném jako důležitou. 00:03:28-0

Person 1: No tak vzhledem k tomu, že jsem se rozchodil, tak nějak i když tam není to... žádný bezbariérový vstupy, tak mi to prakticky nedělá problém... 00:03:35-7

Interviewer: A jako vůbec Vám to nevadilo, i když tam byli nějaký bariéry? 00:03:39-2

Person 1: Já jsem chodil o berlích. Jo? 00:03:41-5

Interviewer: Tak, že jako byste to nějak překonával? 00:03:44-3

Person 1: Překonával no. 00:03:45-1

Interviewer: Takže by Vám nevadilo, kdyby? Neomezovalo by Vás to? 00:03:49-8

Person 1: Ne. Tam je vlastně celková přístupnost. Výtah je bezbariérový a vstup do bytu je práh akorát. 00:03:56-9

Interviewer: Tak jo? A co shledáváte možnost zaměstnání nebo vzdělání v místě bydliště pro toho zdravotně postiženého člověka jako důležitou? Nebo pro Vás? 00:04:05-2

Person 1: Já bohužel nemám takovou zkušenost, protože zaměstnání jsem si sehnal, jakmile jsem se začal pohybovat... 00:04:10-8

Interviewer: Takže vlastně vy jste byl jakoby na té nemocenské či v invalidním důchodu? 00:04:12-9

Person 1: No. 00:04:13-9

Interviewer: Vy jste byl vlastně ... 00:04:16-3

Person 1: No. Začínal jsem postupně. Takže jsem dělal takový brigádičky a když už jsem se trošku rozhýbal, tak jsem si našel tohle hlídání. 00:04:24-4

Interviewer: Takže jakoby tu práci jste... i když jste měl ten hendikep, tak jste vždycky našel? 00:04:28-2

Person 1: No našel. Ono se tady dá. Zase si vezměte... dneska je málo lidí, takže tady na vrátnici není problém. 00:04:34-4

Interviewer: A ten zaměstnavatel Vám vyšel vstříc? 00:04:37-2

Person 1: Vyšli. Víc vydělají. 00:04:38-6

Interviewer: Tak to je fajn. Tak jo. Potom třeba ještě se zeptám. Jakou roli hraje rodina podle Vás? Je rodina důležitá nebo? 00:04:49-7

Person 1: No já jsem rozvedený. Takže jsem zůstal vlastně sám. 00:04:53-1

Interviewer: Takže jste se staral sám o sebe? 00:04:55-5

Person 1: No. 00:04:57-5

Interviewer: Takže jako by rodinu jste nějak nepotřeboval? Rodina Vám nemusela nějak pomáhat? 00:05:02-6

Person 1: Ne. To určitě ne. 00:05:03-1

Interviewer: A v současné době? 00:05:4-3

Person 1: V současné době rodina je super. Pomáháme si a podporujeme navzájem. 00:05:8-7

Interviewer: A tak třeba dostupnost služeb, jak to hodnotíte v místě bydliště? Mám na mysli třeba zdravotní zařízení a podobně? 00:05:14-5

Person 1: Já mám lékaře o nějakých 400 metrů dál. Prakticky i obchod, finanční služby jsou dostupný. 00:05:24-0

Interviewer: A třeba celkově? jaký to má vliv to zdravotní zařízení v místě bydliště. Jako kdybyste bydlel někde, kde to zdravotní zařízení není, tak jestli byste uvažovat vzhledem ke svými zdravotnímu stavu? 00:05:36-8

Person 1: Já se teď cítím celkem dobře, i když teda "šmajdám" a jako nemám chůzi úplně sto procentní. Tak jako se cítím zdravotně celkem dobře. A kdybych bydlel někde na vesnici, kde bych musel navštěvovat lékaře, tak samozřejmě by to byl trošku problém. Jo? Buďto bych musel dojíždět teda za lékařem. Já nevím, kdybych na tom byl trochu líp, tak auto. A pokud ne tak vlakem, autobusem... No, pokud bych to zvládal řídit, tak bych jezdil autem. Že jo? Jak jinak, ale myslím, že... Já nevím, jak je to s tou dostupností u dalších lidí, ale jezdí sem třeba kolegové a ty jezdí třeba ze Žacléře a jsou taky invalidní důchodci. Jo? 00:06:18-1

Interviewer: Jo, tam asi záleží taky jaká je to invalidita no... 00:06:22-9

Person 1: No záleží, jaká no... 00:06:23-1

Interviewer: No potom jako, co si budeme povídat, tak jezdit třeba tou dálkovou dopravou do zaměstnání třeba na vozíčku, tak to asi ne. 00:06:29-2

Person 1: No to se mě netýká, že jo? 00:06:31-6

Interviewer: Jo. A třeba jako dostupnost těch obchodů anebo právě té dopravy? Jak to hodnotíte? 00:06:40-1

Person 1: No my jsme volili ten byt. Teda když? Tak jsme volili vlastně kvůli tomu, abychom neměli daleko do obchodu, protože člověk musí něco koupit. Kousíček do centra. Že jo? Já nevím, jestli víte, kde to je? 00:06:51-3

Interviewer: Já asi vím. Na Zelený Louce? 00:06:54-0

Person 1: Ne na Zelený Louce... 00:06:55-2

Interviewer: Na Zelený Louce bydlíte ne? 00:06:56-6

Person 1: Ne. Ne. Na Nivách. 00:06:58-2

Interviewer: Na Nivách! Takhle. No tak to je kousek potom.... 00:07:01-2

Person 1: No to mám... to mám, kde je Rádio. Nad Rádiem v tom paneláku. Takže vlastně na náměstí to mám kousíček a do obchodu taky. 00:07:09-3

Interviewer: I do nemocnice? 00:07:09-0

Person 1: No do nemocnice taky. No do nemocnice je to kousek dál... No, ale... 00:07:12-2

Interviewer: No, takže tohle shledáváte jako důležité tu dostupnost? No jako by ty služby? 00:07:18-0

Person 1: No u mě teda rozhodně. My ten byt teda nekupovali, koupila nám ho dcera pro mě s partnerkou. Ale více méně i s ohledem na to, abychom to neměli někam daleko. 00:07:28-7

Interviewer: Jo, tak že to bylo důležité i při té volbě Vašeho bydliště či bydlení? 00:07:30-2

Person 1: Hrál to při tom roli. 00:07:31-7

Interviewer: A jak vlastně... jak hodnotíte finanční situaci zdravotně postižených? Vy osobně? 00:07:39-9

Person 1: To je dobrá otázka. Já jsem teda musel žít dříve skromně. Jsme pobírali... pobíral. Protože být sám, zaplatit si bydlení, tak by mi nezbylo na jídlo. Že jo? Nebo by mi zbylo 1000 Kč. Něco musím jíst. A kde jsou ostatní služby? Kde jsou léky, návštěva lékaře a další a další věci... Prostě podle mě to bylo příšerný. 00:08:08-4

Interviewer: A teď? 00:08:09-2

Person 1: Teď super, pracuji. A manželka...00:08:010-6

Interviewer: Takže to pak má vliv i na to samotný bydlení? Jako by nedostatek peněz?
00:08:12-4

Person 1: Jako kdybych byl sám. Tak by si těžko mohl dovolit 2+1 za nějakých osm tisíc. Že jo? 00:08:17-1

Interviewer: Tak jo. Tak přejdeme kousek dál. Na další otázky, který se budou týkat města a vesnice? Jak to budete hodnotit. Jaký spatřujete pozitivní aspekty života ve městě pro zdravotně postiženého člověka nebo pro Vás? Co mu město vlastně může poskytnout?
00:08:38-0

Person 1: No asi záleží na rozmístění. Kde vůbec jako se vyskytuje. Jako já můžu říct, že my máme prostředí okolo bydlení pěkný. Máme tam parčík. Je tam zeleň. Takže to je hezký. To se mi na Trutnově líbí. Ale... Kdybych měl bydlet třeba na náměstí, tak bych byl nešťastný. Jen si představte, že bych byl na vozičku... Kdybych se tam měl někde z nějakého starého baráku měl dostávat někam ven. Jo? Co si budeme povídat, žádná úprava baráku. Žádná příroda. To bych byl asi nešťastný. Protože já jsem více méně, i když jsem pracoval ve městech, tak vždycky jsem se snažil bydlet někde na vesnici... třeba pět kilometrů od města, abych tam měl dostupný všechno. Mám rád přírodu. 00:09:21-8

Interviewer: Tak to jsme dva. Já bych už nemohl bydlet na sídlišti. My jsme dříve bydleli na Zelence právě. Tam to nebylo dobré. Tak jsme se přestěhovali na Bojiště a tam to je pěkný.
00:09:34-4

Person 1: Tak to máš docela z ruky. Teda. No, ale je tam klid. 00:09:37-4

Interviewer: No je tam klid, to je to hlavní. A tak teda pro toho zdravotně postiženého? Jako by celkově, co mu to město mu může dát teda? 00:09:44-2

Person 1: No tak dostupnost. No tak dostupnost těch služeb asi podle mě. Veškerých teda.
00:09:51-6

Interviewer: A naopak něco negativního, co si myslíte, že ve městě? 00:09:55-0

Person 1: Negativní by mohlo být jedině to, že to zdravotní prostředí... nebo vůbec prostředí není takový... na takovém stupni jako ves. Nebo... vlastně ty města jsou prostě špinavý, jsou zasmraděný, výpary se dýchají... To asi není zrovna pro takového člověka... 00:10:13-1

Interviewer: To asi pak nepomáhá no. Pro toho člověka, který má nějaký zdravotní hendikep.
00:10:14-5

Person 1: No určitě. 00:10:15-7

Interviewer: No jo. A pozitivní nějaký aspekty v životě naopak na venkově? 00:10:21-9

Person 1: No, co se týče... Protože jsem žil pár let na vesnici. Tak asi od jakživa. Když to vezmu. Tak jsem měl možnost strávit nějaký čas, tak bych řekl, že ta vesnice... Jednak tam... Já pamatuju dobu, když na vesnici byli všichni na sebe hodní. Jo, kdy prostě. Měli já nevím

k sobě blíž... [00:10:45-9](#)

Interviewer: Jo, ale teďka vlastně... Jsou ty odstředivý vlivy, kdy vlastně z toho města se stěhují na tu vesnici, tak tam už to je taky takový. [00:10:56-2](#)

Person 1: No v tomhle ani tak ne, ale je to spíše o tom, že ti lidi spíše si na té vesnici pomohli. Kdežto dneska... Já protože jsem tam byl ještě před... to bylo před pár lety. Že jo? My máme chalupu od Volyně. Nebo kousek od Volyně. Tak že tam ty lidi jsou prostě. Když to vezmu, tak ta soudružnost na té vesnici už není. Spíše si každý hrabe na svém písčku. No další... No hlavní plus byla příroda a pak když je to kousek od města jako já jsem to měl. Vzal jsem to zkratkou 800 metrů. Pak jsem šel chvíli po silnici. Tak že ta dostupnost té péče lékařských a dalších služeb ta tam byla. No, žádnou zkušenost nemám, že bych bydlel na horách a bydlel dvacet kilometrů od... [00:11:44-3](#)

Interviewer: A tak negativní věci toho života na venkově? [00:11:49-1](#)

Person 1: No, že už zase ta dostupnost těch služeb není taková. No dříve na té vesnici bývalo všechno skoro... Že jo? Byl tam obchod. Byla tam restaurace. Občas tam bývala i škola, aspoň ty já nevím ty jednotřídky. [00:12:06-3](#)

Interviewer: Jo. To ještě někde jsou ty jednotřídky. [00:12:09-6](#)

Person 1: Jo. Jo. A takhle. A jako ty základní potraviny a základní služby tam byli. Bohužel. Vesnice se dneska vyliďňují. [00:12:19-9](#)

Interviewer: Ale ne. Tak nějaký jako to... Pořád fungují. Lidi rádi jsou na vesnici často. [00:12:25-9](#)

Person 1: Já na vesnici dříve i pracoval. Já jsem se dostal, že byli přidružený výroby... Takže já jsem tam pracovat mohl. Takže jsem si vydělal a... [00:12:38-1](#)

Interviewer: A teďka byste musel dojíždět. [00:12:40-2](#)

Person 1: Bych musel jedine do města. [00:12:41-5](#)

Interviewer: A to by vlastně taky limitovalo, taky Váš zdravotní stav? [00:12:45-0](#)

Person 1: No určitě, protože jednak finančně... musel bych dojíždět. Když to takhle přiblížím. Tak na vesnici jsem vydělal možná někdy víc než někde ve fabrice ve městě. A to by mě teda limitovalo i finančně, protože bych musel dojíždět. Že jo? [00:13:00-7](#)

Interviewer: A je něco? Vůbec bez čeho byste si život ve městě nebo život na venkově nedokázal představit? Tak začneme třeba v tom městě? [00:13:09-1](#)

Person 1: No. Teď nevím. [00:13:14-0](#)

Interviewer: No tak nemusíte odpovídat. Jako když nic nevíte. [00:13:19-1](#)

Person 1: No já Vám to řeknu asi takhle... Já jsem... My jsme koupili chalupu. Tam jsme museli přidělat tu elektriku a jenom na ... ehm, a jenom na připojení a další věci jsme museli

čekat asi 4 měsíce. Tak že jsme svíteli plynovou lampou a nekoukali jsme na televizi, protože to nešlo. Tenkrát osobně jsem kopal brambory nový... No já jsem byl v cajku... Prostě jsem si po určitý době zvykl, abych byl spokojený, protože byl klid... Přečetl jsem si hromadu knížek. Jo? [00:13:55-6](#)

Interviewer: Hm. Takže v tom městě Vám chybí jako by klid? [00:13:57-8](#)

Person 1: No tak já ho tam mám. My tam nemáme nějaký přehnaný hluk. Je to větší nabídka než vlastně minule... Nám třeba nešel připojit internet, tam chyběj nějaký drát. No, ale já osobně si myslím, že takový výdaje budou vždycky. [00:14:14-4](#)

Interviewer: Ani na tom venkově? Jo? [00:14:16-9](#)

Person 1: Ani na tom venkově no. [00:14:18-1](#)

Interviewer: Třeba jako spousta lidí proto shledává, tak třeba že život na venkově se nedá v dnešní době jakoby bez auta. [00:14:24-5](#)

Person 1: No nad tím jsem vůbec nepřemýšlel. [00:14:26-0](#)

Interviewer: Jako v tom městě, když si to vezmete, tak to auto... to auto prostě nějak jako.. Ať ho máte nebo nemáte, tak bez něj můžete v městě fungovat. Je tady městská hromadná doprava, nasednete, jedete. No a na tom venkově, když jste třeba dvacet nebo třicet kilometrů od města. [00:14:40-2](#)

Person 1: Tak to nejde. No tak dneska na tom venkově má každý auto pomalu. [00:14:44-2](#)

Interviewer: Pak tam jsou třeba ty zdravotně hendikepovaní, co tam jsou a někteří jako nemůžou užívat auto vlastně. [00:14:51-8](#)

Person 1: Já bych ho asi mohl řídit. [00:14:55-3](#)

Interviewer: To určitě. Určitě. A jako, jak vy hodnotíte... jako, kde asi je pro toho člověka lepší žít jako s tím zdravotním hendikepem. Vlastně ve městě nebo na venkově? [00:15:05-5](#)

Person 1: Já bych řekl, že na okraji města anebo hodně blízko města. [00:15:10-5](#)

Interviewer: Jo. Tak jo. Tak ještě tady mám otázky. Vlastně, který se budou týkat současné spokojenosti s Vaším bydlištěm a bydlením. A jak byste hodnotil Vaše místo bydliště? Nebo bydlení samotný? [00:15:23-2](#)

Person 1: No já jsem tam velice spokojený. [00:15:25-8](#)

Interviewer: Všechno v tom bydlišti jako by, co má poskytovat? [00:15:30-3](#)

Person 1: Já otevřu okno. Takhle vidím na stromy, vidím do parčíku. Když je navíc pěkně osázen... jako osázený. Když se pak podívám z okna. Tak koukám přímo do koruny lípy. Tak není to nádhera? [00:15:43-2](#)

Interviewer: No je. A je naopak něco, co Vám tady schází teda? Jako na tom místě bydliště?

00:15:50-4

Person 1: No. Bývala tam hospoda a country club. To zavřeli. Takže tam není. 00:15:59-0

Interviewer: Tak že Vám schází hospoda v tom místě bydliště? 00:16:01-4

Person 1: Já nechodím do hospody jako tak, ale v létě já nechodím... Že jo? V létě tam byli všichni venku a hrála se tam muzika. Tak třeba jednou já nevím za měsíc jsme s partnerkou šli. Poslechli si nějakou country kapelu. Teď tam není. No teďka už bohužel. 00:16:16-6

Interviewer: No tak ještě tady mám okruh otázek, který se týká změn. A jestli jsou nějaké Vaše budoucí změny související s bydlištěm? Uvažujete o nějaký změně? 00:16:28-5

Person 1: Ne neuvažuju. 00:16:28-8

Interviewer: Ano. A jestli víte, zda se plánuje ve Vašem místě bydliště nějaká budoucí změna, která by jako by mohla ovlivnit nějak to fungování zdravotně postižených. Jako třeba nějaká změna, co plánuje město nebo? 00:16:45-4

Person 1: No. Změna tam bude, protože ten RIAPS. Tam chodí prostě feťáci. Že jo? A tyhle... Já to řeknu postižení, a i psychicky postižený. Občas se tam potom potloukají po tom parčíku a v baráku bydlí hromada starých lidí a nikdo nemůže se potom s feťákama a podobný věci. To mě jako vadí, protože oni to chtějí rozšiřovat. Jo? 00:17:06-9

Interviewer: No. O ty mentálně postižený. Jo? 00:17:09-6

Person 1: No, ne. Mě snad mentálně postižený ani nevadí, ale... 00:17:12-9

Interviewer: No ten RIAPS to má rozšiřovat právě o to oddělení pro ty... Ta budova, jak je jako by naproti tomu RIAPSU... 00:17:19-6

Person 1: No, co byla hospoda no. 00:17:20-8

Interviewer: Tak to bude jakoby léčebna pro psychicky nemocný lidi. 00:17:23-9

Person 1: No psychicky nemocný, co si budeme o tom člověku povídat. Že jo? Kdyby byli mentálně postižený, což je samo, že mi to jako nevadí... Ale na druhou stranu psychicky nemocný... 00:17:33-4

Interviewer: A on by to měl být stacionář, co jsem slyšel. 00:17:35-6

Person 1: Netuším. 00:17:36-4

Interviewer: Tak že by to měl být jako by, že to budou navštěvovat a budou chodit domů. 00:17:41-4

Person 1: No oni už to navštěvují i psychicky nemocný. 00:17:43-1

Interviewer: Jo. To tam... tam taky teďka je. To se má ještě rozšiřovat. 00:17:45-5

Person 1: Chudáci, protože člověk vidí, že... jsou takový... jsou prostě jiný. Jo? No, když je to mentálně postižený člověk nebo s nějakým takovým prostě... postiženého člověka potkám, tak tam chodí taky. Tak ty lidi jsou tam víceméně většinou špatný. A takovému člověku, který má nějakou psychickou ujmu nebo prostě nějakou deformaci, tak to zrovna moc příjemný není. 00:18:17-6

Interviewer: Jo. A napadá Vás ještě něco, co byste chtěl sdělit? V souvislosti jako by se zdravotním hendikepem? 00:18:27-8

Person 1: Myslím, že společnost by vůbec měla vycházet daleko víc vstříc. Lidem, který jsou třeba támhle na vozíku nebo já nevím... podobně jako, který jsou já nevím nemohoucí fyzicky. Jo? Tak by trošičku ta společnost měla víc... jako víc proklamovat nebo učit ty lidi od mládí, že prostě není to člověk, který je zasloužilý ale, že je to člověk, který je nemocný. Že jo? 00:18:55-6

POZNAMKA – DO ROZHOVORU VSTUPUJE TŘETÍ OSOBA, ROZHOVOR SE NETÝKÁ TÉMATU. 00:21:32-1

Interviewer: Tak že koukám, že tady máte zábavu. No tak jsme skončili u toho, jestli nám ještě něco chcete říct? 00:21:44-6

Person 1: No já jsem vlastně řekl akorát ta společnost. Jako já jsem nemohl... Kdyby, takový ty spol... takový ty neziskový organizace nebo kdybych zvažoval. Podle mého názoru zneužívají situace. Měl by se o ně postarat někdo jiný. Že jo? Určitě stát by se měl starat. To je můj názor. Jinak jsem spokojený s životem. Už čekám až umřu... (vtip) 00:22:08-5

Interviewer: A takhle Vás ještě něco napadá, co je vůbec důležité v životě člověka se zdravotním hendikepem? 00:22:14-6

Person 1: Určitě já si myslím, že u těch lidí, co jsou na tom trošičku ještě hůř, tak určitě nějaká dostupnost. Že jo? Jak bydlení, protože tu jsou prostě bariérový byty, výtahy tam nejsou... 00:22:26-1

Interviewer: A myslíte si, že jako by se mělo plánovat už jako nějak v tom, když si pořizujete ten byt, aby to bylo... Aby to bylo nějak částečně bezbariérový? 00:22:35-5

Person 1: Jako plánovat. 00:22:37-3

Interviewer: Myslím, jako že člověk by měl počítat s tím, že může... Jako jsou věci, který jsou v naší společnosti jsou tabu... Jedna z nich je smrt a druhá i zdravotní postižení. Prostě nás se to netýká, stát se to nemůže. Ale opak je jinačí... Být nějak na to připravený. 00:22:57-8

Person 1: Náš byt je klasicky bezbariérový. Jestliže vyndám práh a na stěny dám záchyty ze spodu. Tak mám bezbariérový byt. Že jo? 00:23:11-1

Interviewer: No, ale složitější je, když bydlíte a máte schody... 00:23:17-5

Person 1: To bych musel do patra a pak by mi musel někdo pomoci. 00:23:20-4

Interviewer: To jsme dokonce s mamkou řešili, jak bychom to řešili? Kdyby se tohle stalo... Jako většina zdravotně postižených jako by svůj hendikep získá během života. Je to nějakých těch 80 % ať je to třeba nějakým úrazem, nemocí. A prostě my máme tam k nám nahoru nějakých padesát, šedesát schodů. Tak já si nedokážu představit, jak bychom takovou situaci řešili? 00:23:45-4

Person 1: Jsou takový ty výtahy... Jenom si sedneš – nahoru, dolů a jezdíš. 00:23:48-8

Interviewer: No to by asi nešlo... 00:23:50-8

Person 1: Proč nešlo? 00:23:51-8

Interviewer: Tak kdo by nám to zainvestoval prostě. Že jo? To není levný, ale asi by něco přidal stát. 00:23:56-0

Person 1: No, já, protože jsem vyrobil... protože kamarád zrovna tohle řešili. Tak navlíkl si kola do kolejky. A ... 00:24:07-7

Interviewer: Ale už tak jako musí dost... Prostě my jsme se o tom začali bavit, kdyby jela do nemocnice a najednou se měla vrátit do tohohle bytu. 00:24:16-1

Person 1: No tak bys jí začal pomáhat. 00:24:17-2

Interviewer: Hm. Nemohla by se vrátit ani po těch schodech nahoru... 00:24:20-6

Person 1: No tak byste změnili bydliště no... Což je škoda samozřejmě. 00:24:25-4

Interviewer: Jo, tak já vám děkuju. 00:24:26-4

Person 1: No nemáš zač. 00:24:27-6

Interviewer: Tak to máme asi všechno hotový. 00:24:28-8

Person 1: Já doufám, že jsem aspoň nějak pomohl... 00:24:29-7

Interviewer: Jo. Určitě. Tak jo. Díky. 00:24:32-2

Respondent 3

Interviewer: Tak jo. Tak ještě jednou. Tak v první řadě já bych si... asi měl představit jako čeho se vůbec účastníte. Tak vlastně tento rozhovor bude užít do bakalářský... do mé bakalářské práce, která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem. A hlavním cílem této práce je vlastně identifikace toho, zda pro zdravotně hendikepovaného je vhodnější volba... možností volba ve městě nebo na vesnici. Další... dále bych taky chtěl zjistit současnou situaci v klíčových oblastech v životě zdravotně hendikepovaných. Teď taková formalita k té nahrávce. Souhlasíte s tím, že tento rozhovor bude nahráván a bude anonymní a následně bude užít do bakalářské práce? 00:00:52-1

Person 1: Ano. 00:00:53-3

Interviewer: Děkuju. Tak já bych Vás poprosil, jestli byste se nám mohl nějak ve stručnosti mohl představit? Říct Váš věk a kde bydlíte? 00:01:03-9

Person 1: Tak že je mi 61 let a bydlím v městě asi 35 tisíc lidí na asi 9 000 sídlišti. 00:01:15-4

Interviewer: Ano. A jedná se o město Trutnov? 00:01:18-3

Person 1: A jedná se o město Trutnov. Pokud to můžu říct. 00:01:20-9

Interviewer: Jo. Děkuji. Děkuji a teďka bych se Vás teda rád zeptal, jestli byste nám něco mohl říct o Vašem zdravotním stavu? 00:01:29-9

Person 1: Takže vlastně. 00:01:33-1

Interviewer: O Vašem zdravotním hendikepu, když tak. 00:01:35-1

Person 1: Jo. Já vím. Mám vlastně po úraze. Mám rozdrčený oba dva kotníky. Po operacích, kdy vlastně ještě v jednom mám stále mám dlahu, kterou budou mít do konce života. Na té jedné noze ještě k tomu byla rozdrčená i pata. Jsem vlastně částečně invalidní. Mám invaliditu díky těmto úrazům druhého stupně. No rozhodně pokud bych si měl vybrat, tak si myslím, že lepší, pokud je člověk takhle už nějakým způsobem postižený bydlet ve městě než bydlet na vesnici. Dostupnost základních služeb je daleko lepší než... než, co se týče vesnice. Myslím si, že i vlastně pokud člověk nemá... nemá vlastně třeba svůj automobil, tak už v dnešní době jezdí autobusy, který jsou bezbariérový. Jo? Takže by to šlo řešit i takhle. Samozřejmě s obtížemi, ale mohl bych se dostat. Jo? U řady obchodů tam už to je taky něco jiného. Že tam už mají ty jezdící... ty schody. Takže si myslím, že je to určitě lepší než být na vesnici. 00:02:48-1

Interviewer: Já Vám mockrát děkuju. A ještě pro upřesnění vlastně ten Váš zdravotní stav teda byl v důsledku operace? Nebo jak se Vám to stalo? 00:02:58-0

Person 1: V důsledku pádu. V důsledku pádu. Jo? Takže došlo... v té první fázi u mě vlastně došlo k rozdrčení levého kotníku a pravé paty. A teď vlastně ten druhý byl někde po 17

letech, kdy jsem šel z práce, tak jsem uklouzl, jak bylo to náledí. Že jo? A při pádu jsem si rozdrtil i druhý kotník. 00:03:19-3

Interviewer: A to jste byl pak? 00:03:21-4

Person 1: To jsem byl pak vlastně. Vždycky jsem byl 14 měsíců neschopný. Částečně na vozíku. Jo? Vozík jsem měl půjčený. Výhoda byla, že vlastně aniž by to člověk jako čekal, tak jsme rok před tím předělávali byt. Když jsme ho vlastně dělali, že jelikož jsme už starší lidi, tak jsme ho udělali bezbariérový. Což byla veliká výhoda a je pravda, že tyhle ty paneláky mají vlastně výtahy. Tak když vlastně bydlíme někde v 6. patře, tak je to... dostat se s vozíkem jenom do výtahu. Jo? Takže takhle jsem jako omezený díky tomu nebyl. Jo? 00:03:59-7

Interviewer: Super. A ještě bych se Vás zeptal, jen jestli byste nám pro formalitu mohl říct, zda jste zaměstnaný? 00:04:05-9

Person 1: V současné době jsem zaměstnaný u hlídací agentury. 00:04:10-3

Interviewer: Ano. Děkuji. A vlastně jinak bydlíte na sídlišti? A tam to je docela pěkný. Nebo co si? 00:04:19-9

Person 1: Já si myslím, že určitě ano. Protože ta dostupnost vlastně... krámy všechno. 00:04:24-7

Interviewer: A hlavně příroda je taky kousek. Že jo? 00:04:27-6

Person 1: Příroda je vlastně vedle. Že jo? Jo, takže jako si myslím, že si vůbec nemůžu stěžovat. 00:04:32-9

Interviewer: Jo. Je to tam pěkné. 00:04:34-0

Person 1: A v dnešní době vlastně už tím, že nejsem na vozíku, tak už chodím. Jo? Když... dostal jsem doporučení vlastně chodit s holemi. 00:04:42-1

Interviewer: A nechodíte? Nechodíte? 00:04:44-1

Person 1: Chodím... támhle s těma. Tady ty. 00:04:47-7

Interviewer: Já jsem si Vás nevšiml. Takhle když už jdete. 00:04:49-7

Person 1: Musím. Musím. Jo? 00:04:50-3

Interviewer: Já už myslel, že už jste to rozchodil takhle... 00:04:53-9

Person 1: Ne. To jsem rozchodil díky tady těm. To jsem právě rozchodil díky holím. Kdy jako doporučení. Zaprvé, když už jsou to obě nohy, tak nejste si tak už jistý na těch nohách a díky těm holím máte větší stabilitu. A jelikož jsem si koupil zátěžový. Vlastně já to mám na stabilitu. 00:05:10-8

Interviewer: A dokážete jako dálku ujít nebo využíváte tady dopravu spíše? 00:05:16-5

Person 1: Ne. Tak teď já musím chodit. Já musím prostě, aby se ty nohy zatěžovali, protože oni jsou odvápněný díky těm úrazům. Že jo? Takže tam došlo k té... osteoporóze Jo? No a to právě, že se prý musí jakoby furt nějak zatěžovat tím chozením. Tak jsem teda částečně o berlích. 00:05:36-9

Interviewer: A i nějak asi vápník jako ještě dobíráte ne? 00:05:39-2

Person 1: Jo. mám no to... Můžu to říct? 00:05:41-8

Interviewer: Můžete. 00:05:42-4

Person 1: Bylo mi doporučeno, abych bral Alavis, který to je přípravek pro koně. Pro zátěžový koně a pro dostihový. Je to na... všechno na přírodní bázi. Jo? A ono to má sloužit jako protizánětlivý a má to podporovat právě tady ty klouby a takové věci. A velice mě to překvapilo. Jako... Doktor... Doporučil mi to doktor, protože já jsem si teda myslel, že už nebudu ani chodit. Že? Jak mě to hrozně bolelo. Že jo? A on říkal... 00:06:12-1

Interviewer: A pomohlo to takhle? 00:06:13-0

Person 1: Neskutečně. Musím zaklepat. Neskutečně. Paní moje ta zase trpěla na kolena. Já jsem říkal, hele: podívej, jak to pomohlo mě. Zkus to. Jo? No, tak tu druhou várku už bere se mnou a normálně teď jsem se jí ptal včera zrovna. Jo? Tak jsem říkal: hele koukám, že už to bereš asi tak měsíc. Říká: hele to je snad zázračný, protože mě už ty kolena nebolí. 00:06:34-7

Interviewer: Tak aspoň mám doporučení, co užívat když tak. 00:06:37-2

Person 1: Já to mám jako doporučený od doktora. Že jo? 00:06:39-6

Interviewer: Jako se dívím docela. 00:06:40-9

Person 1: On říkal, vůbec se jako nedivte, že to je pro koně. A já jsem si řekl, že to jsou ty dostihový, tak ty mají asi větší cenu než lidi. Že jo? 00:06:48-2

Interviewer: No jo. 00:06:49-6

Person 1: Tak je to z Kanady. Je to nějaká ta kanadská firma a v dnešní době prý snad to je pro kočky, pro psi všechno... A dneska už to prý snad dělají i pro lidi. Jo? Že už to prostě nějak takhle pokročilo. 00:07:01-3

Interviewer: To jako ten doktor musel být hodně znalý teda. 00:07:03-8

Person 1: Však on říkal, že to užívá taky. Že jo? Že to užívá taky, a protože on už je padesátník a říkal, že si to nemůže vynachválit. Jo? Doopravdy je to teda... není to příjemný jako na používání, protože to je hořký jako pelyněk, ale jako vezmete si to za tu cenu? 00:07:18-3

Interviewer: No to určitě. 00:07:18-7

Person 1: A v té kombinaci, že používám ty hole, tak já... 00:07:21-3

Interviewer: Ještě, když Vám to jako může zlepšit nějak ten zdravotní stav. 00:07:24-4

Person 1: Super to je. 00:07:25-4

Interviewer: Jako potom, když je to odvápnění, tak spadnete a máte zlomený nohy hned. Že? 00:07:29-4

Person 1: No jasně jako... Jo, protože vlastně takhle můžu říct, že ještě cvičení. Že jo? Tak se to prostě tak trochu rozhodilo, ale jako víte, co? Ono to nějak... byl bych schopný třeba ujít 4 km s holemi. Jo? Nějak pomalu, ale druhý den se na tu nohu nepostavím. Takže... 00:07:47-9

Interviewer: Nějak jako přiměřeně zatěžovat. 00:07:51-3

Person 1: Anebo s tím vědomím prostě jo? Že když... rozdíl je taky jestli jdete po rovině nebo si jdete po nějakých špatným terénu... Jo? Kde vlastně špatně cesta, tak už je to horší. Jo? Protože to zatěžujete. Že jo? Takže samozřejmě když je rovina, což tady po městě jsou sice jenom ty chodníky pěkný jsou. Takže jako v tom směru asi dobrý. Jo? 00:08:16-1

Interviewer: Tak jo. Tak já bych přešel na ty klíčovým oblastem v životě člověka se zdravotním hendikepem. Tak já bych se Vás v první řadě zeptal, co shledáváte jako důležitý pro toho zdravotně hendikepovaného? 00:08:29-9

Person 1: Akorát, aby byl... schopnost. Vlastně v dosahu nějakých svých potřeb, co potřebuje. Aby byl schopný podle mě si sám zajistit nákup. Jo? Služby si může objednat. Že jo? Pokud to finančně zvládne. Že jo? Tak... tak si může objednat obědy. Pokud je doma. A takový věci, pokud je třeba sám. Samozřejmě někde, kde jich je víc... kde je manželka, rozvoz... tak tam to je zase jiný, že si pomáhají vzájemně. Ale tohle je asi podle mě hlavní a důležitá věc, že prostě... je v dosahu zdravotní zařízení. To je veliký plus. Jo? Jako teď třeba... teď se tady stalo, že tady vlastně jedna paní... jsme volali záchranku a byla tady za 5 minut. Za 5 minut od toho, když jsem to nahlásil, tak byla tady, což v žádný jiný vesnici... prostě tam ty časy jsou daleko delší. 00:09:27-1

Interviewer: Jo, třeba jako by další respondent... mi právě, že vyprávěl o zážitku z Žacléře, kdy čekali vlastně, než přijede záchranka 30 minut. Jo? Tak to pak hraje docela zásadní roli jako... 00:09:41-8

Person 1: Přesně tak. Že jo? Samozřejmě, a když vezmete si, když jde o opravdu mrtvici či infarkt, tak tam jde o čas. 00:09:47-8

Interviewer: Tak tam jde o čas. 00:09:48-4

Person 1: Tam jde o čas. Že jo? Ano... Jo, takže... takže to si myslím, že je obrovská výhoda. Samozřejmě, tím že si zase myslím, že už jezdí autobusy, který jsou bezbariérový, že už si docela lidi jako zvykli... Že až mě překvapilo, jak byli vstřícní. To znamená, když mě viděli s holemi, pojd'te si sednout. Že jo? Nechcete pomoci? Jo? Takový věci, což jako dřív mě to ani nenapadlo, že to člověk nepotřeboval. Jo? Anebo, když jsme pak... třeba vůbec už když třeba v Praze. Tam je šrumec. Tam jako doopravdy, ať si každý říká, co chce. Tak prostě ty mladý vyskočí a pustí Vás sednout. Jo? Tím, že... Třeba si myslím, že zase tak špatně na tom taky nejsme. Furt jenom nadáváme na mládež. Jo, ale... ale jako myslím si, že v tomhle to je lepší.

Jestli to je osvětou nebo čím... nevím. Ale... ale prostě nějaký ten pokrok jako... Jako byl jsem překvapený. Mile překvapený. 00:10:44-0

Interviewer: Třeba teďka jsem byl ve Svobodě a tam zase naopak bez auta by si nedokázali představit prostě dopravovat toho člověka za doktorem nebo nějakýma těma službami, protože většina těch autobusů i ten vlak jsou bariérový. Tam jsou schody a tam, když člověk jako už je pak nemohoucí... tak to už. 00:11:02-0

Person 1: Určitě... určitě a je pravda, že vlastně s tím, že já jsem... mám bratra, který je v důchodu. Takže on to se mnou všechno odjel. Jo?... takže třeba rehabilitace a všechny návštěvy doktorů. Tak samozřejmě to ulehčuje moc... Mohl bych to vzít všechno na vlastní... Když byl sníh a tady ty věci, tak to by se na vozíku jelo blbě. Jo na vozíčku. Takže to vlastně takhle jsem to využil. To je ta pravda. Díky tomu, že nemáme auto my, tak to odjezdil teda můj bratr. 00:11:32-4

Interviewer: Tak jo. Tak já bych se Vás asi teďka zeptal na mnou zvolené oblasti, jak je budete hodnotit. A já bych se Vás zeptal do jak... jak souhlasíte s tím... nebo jak hodnotíte u zdravotně postiženého význam dostupnosti prostředí? Mám na mysli jako jestli to prostředí okolo jako by nebo... prostředí v tom bydlišti je bezbariérový třeba. Jestli tam vlastně ten jedinec má možnost vůbec se pohybovat? Jak byste to...? 00:12:01-2

Person 1: Já si myslím, že... samozřejmě převážně z tohohle. Protože pokud tam chce žít nějaký delší čas. Jo? Tak určitě musí na to spoléhat... Aby to bylo bezbariérový... Jo? A taky někde vidíte, že jsou v přízemí a mají udělaný nájezdy třeba přes balkóny. Že jo? No prostě... nebo výtahy speciálně pro ně. Jo? 00:12:22-0

Interviewer: Aby se nějak mohli účastnit na tom životu. 00:12:23-5

Person 1: Účastnit na tom životu. Jo, ale prostě... ale samozřejmě... vždycky se to nemůže vyrovnat normálně zdravým lidem. Že jo? Ale zase aspoň tak... že se mohou zapojit do toho života veřejně... začnou se stýkat s lidmi s podobným postižením. Že jo? I když si myslím, že i mezi těma postiženýma mají řadu kamarádů, který jsou normálně zdraví. Tak ta doba je taková. Myslím si jako, že je lepší naproti dřívější. Že jo? Další věc, co si myslím... A jelikož, tím že paní vlastně byla ve zdravotnictví. Že jo? V pojišťovně. Tak to prostě všechno věděla. Různý pomůcky, jak jdou dopředu. Jo? A ve všem to je. 00:13:09-7

Interviewer: I ten příspěvek jako na ně. 00:13:10-6

Person 1: I příspěvek na tohle. Teď jsme třeba zjistili, že když nám je více let, tak nám jde hůře vylézat z vany. Že jo? Tak pořídila nějakou stoličku do vany. Plně hrazenou pojišťovnou. Že jo? Jo, to jsou třeba maličkosti... ale to nejsou maličkosti. 00:13:25-4

Interviewer: Ale jsou právě k tomu... 00:13:26-3

Person 1: Díky tomu, že když vylézat už nejde. Že jo? Ona se může smeknout a může si zlámat žebro, ruku. Jo? Normálně při vylézání. Jo, tak potom vlastně... 00:13:36-5

Interviewer: Hlavně, aby to tomu člověku pomohlo nějak. 00:13:38-5

Person 1: Určitě. Určitě. Takže to si myslím, že jako těch různých pomůcek jako teda to, že

to šlo dopředu. A ta možnost je. Jsou půjčovny. Takže lidi potřebují pak... 00:13:50-7

Interviewer: Charita. 00:13:51-0

Person 1: No. I charita i to... Takže to si můžou půjčit cokoliv. Mě, když se ten úraz stane, tak jste třeba já nevím... půl roku... na ten půl rok. Takže není problém sedátko na vanu a takový všechny ty vozíčky... 00:14:08-1

Interviewer: I polohovací postele vlastně taky 00:14:09-9

Person 1: Ano. Ve finále i polohovací postele, když to jako potřebuje ten dotyčný. Jo? Takže jako v tom směru si myslím, že se udělal jako veliký krok jako krok dopředu. Jo? A budiž za to jo! Budiž za to! Takže... no a samozřejmě charita to je... jako zase tím, že vlastně někam, dcera to tam věděla... Že jo? Nějaký ty. Tak to si myslím, že dobrý. Ne, že by to bylo 100 % dobrý, ale je vidět, že to jde k lepšímu. Jo? 00:14:43-4

Interviewer: A pro Vás jsou bariéry důležité jak? 00:14:46-8

Person 1: No už jsem říkal, dělali jsme ten byt. Tak se snažíme... 00:14:49-2

Interviewer: Tak jo. Já se zeptám na další. A jak hodnotíte možnost vzdělání nebo účast na zaměstnávání pro zdravotně hendikepovaného? Jestli vlastně má možnost jako by toho zaměstnání? 00:15:00-2

Person 1: Já si myslím... že pokud už... pokud má zaměstnání přes počítače, tak může i klidně pracovat doma. Což je asi velký plus. A jinak je pravda, že zase nejsem tak zasvěcený... abych Vám mohl říct objektivně. Že jo? 00:15:17-7

Interviewer: Je tohle Váš názor. 00:15:18-7

Person 1: Ano. Je to můj názor. Určitě to má význam. Že jo? Nehledě na to, že v takovém městě ta nabídka prací je určitě daleko větší než někde na vesnici. To znamená z vesnice by musel někam dojíždět. Že jo? Ted' záleží, jaký má postižení. Že jo? Třeba bych potřeboval i k tomu auto, který je speciálně ještě upravený pro ten hendikep a takový věci. Takže to je právě proč si myslím, že ten život ve městě ve větším je lepší. Právě jak povídám je to celek. Určitě jo. Jo? Tím, že... a tím že jsme my tady v podstatě v horách, tak jako ta zeleň. Doopravdy jí máme okolo sebe spoustu... jsme jí jako obklopený. Jo? Takže... jediné možná hluk... možná hluk a občas prach. Jo? To určitě jo, ale zase to vyváží jo? Oproti vesnici je pravda, že tam to třeba může být lepší, ale zase ty vzdálenosti a ta složitost bydlení tam je daleko větší než ve městě. 00:16:11-9

Interviewer: A pro Vás je možnost zaměstnání důležitá jak? 00:16:15-2

Person 1: Hodně důležitá. Nejsem pořád doma a mohu si vydělat. 00:16:19-8

Interviewer: Jo. Tak jo. Já se zeptám na další teda. Jakou podle Vás hraje rodina pro toho zdravotně hendikepovaného jedince? 00:16:28-6

Person 1: V podstatě... pokud není sám a jsou postižení třeba oba dva... nebo jsou s odpuštěním třeba oba dva vozíčkáři, tak samozřejmě hraje roli. Zase to je... zase to je prostě

pro ně asi směrodatné. Jde o to, že samozřejmě i postižení lidé mohou mít rodinu. Takže k tomu se ještě ve vazbě na děti, aby byla dostupnost školky, školy. A samozřejmě i možnost i podle jejich vzdělání. Zase jít do práce. Jestli jsou... jestli musejí navštěvovat pravidelně zdravotní zařízení kvůli něčemu. Dialýza... cokoliv. Že jo? A prostě kapačky nebo výměna krve. Takže 100 % si myslím, že to jako ovlivní. Jo? 00:17:24-3

Interviewer: A co říkáte na dostupnost služeb? Mám třeba na mysli... právě ty zdravotní zařízení anebo dostupnost dopravy ať už se jedná o dálkovou nebo hromadnou... nebo i výskyt těch obchodů. Jakou to má roli? 00:17:42-1

Person 1: No já si myslím, že to je vlastně jako celek. Že jo? Že se musíte koukat jako na všechno. Že jo? Samozřejmě musíte něco preferovat. Preferovat v první řadě asi musíte to, že pokud máte to... pokud máte takový postižení, že musíte pravidelně navštěvovat ty zdravotní zařízení, tak aby to bylo dostupný. Samozřejmě potom práci, protože z něčeho žít musíte. Jo? A pak samozřejmě děti. Že jo? A myslím si, že asi jestli tam je nějaká dálková doprava nebo něco takového, tak asi by to bylo to poslední na co bych se díval. Jo? Určitě bych se díval na tady ty věci, abych je měl zajištěný, protože ty k tomu životu potřebuju. Jo? Pokud samozřejmě nejsou v plné invalidce a ... a ten prostě ten příjem je stálý, ale to je asi jedno. Já si myslím, že ty lidi prostě už jenom z toho pocitu, aby... že jsou ještě potřebný. Že jo? Aby neměli pocit méněcennosti. Takže hledají nějakou práci nebo nějaký uplatnění. Nebo i kdyby... kdyby se aktivně nějak podílel právě pro ty tělesně postižené lidi. Jo? Ať to jsou já nevím hluchoněmý nebo něco takového a prostě pro ně různý... Teď jsou i děti... Vždyť jsou postižení i děti. To znamená pro ně chystat tábory. Někaký výlety a takový věci. To jako smekám před těma lidmi a zažil jsem... zažil jsem taky příbuzenství měli postiženého chlapečka. Že jo? 100 % mu vlastně věnovali veškerý život. To všechno podřídili vlastně jemu. Takže smekám před takovýma lidmi. Doopravdy. Neskutečně moc... moc lásky tam je prostě. Ty lidi žijí pro něho. 00:19:15-2

Interviewer: A u Vás hodnotíte dostupnost služeb jak? 00:19:18-4

Person 1: Vše, co potřebuju tu v Trutnově mám. Vše je kousek. 00:19:23-5

Interviewer: Tak jo. Já tady mám ještě jednu hezkou otázku, jak hodnotíte finanční situaci zdravotně postižených? Jak hodnotíte teda tu finanční situaci? 00:19:43-8

Person 1: Já tím, že problém je ten, že... V podstatě. Že jo? Já jsem v částečné invalidce. Dvojka ta nám vychází, tak asi stejně. Jo? Někaký procento. A přiznám se, pokud dostávám nějakou částku a můžu si k tomu přivydělat. Mám tu možnost. Jako může, protože to je neomezený. Že jo? Tak bych řekl, že za to, co jako kolikrát tady žije někdo za ty peníze. Jo? Že prostě... nemám pocit, že bych díky tomu si nemohl dovolit dopřát to, co jsem si mohl dopřát před úrazem. Jo? Takže je to taková spíše jistota. Že jo? Problém je, co mě jako vadí neskutečně, že vlastně jsme pod agenturami, který ty ždímají stát. Protože stát jim za to, že oni je zaměstnají, tak oni dostávají... Dodají peníze, ale oni nic nevymysleli. Jo? My jsme vlastně ve vrátnicích, který... kde tady ty vrátný byli i předtím. Tak že oni jsou nacpaní jenom někam. Že jo? 00:20:47-1

Interviewer: A parazitují na tady těch. 00:20:48-7

Person 1: Přesně tak. A když se podíváte, tak to jsou majitelé... to jsou vojáci nebo policajti. Co si to udělali. Jo? A to je tunel na stát neskutečný. Jo? Protože ta firma by stejně ty vrátný

měla, tak proč by oni měli platit ještě někoho za to, že mě zaměstnává. Když oni by mě stejně zaměstnali. Jo? [00:21:07-1](#)

Interviewer: Jo. I ta firma by Vás zaměstnala a ráda, protože na Vás mají ty úlevy. [00:21:10-4](#)

Person 1: No, však ano. To je ono. [00:21:11-8](#)

Interviewer: On je vlastně... vlastně povinný díl, co musí zaměstnávat. [00:21:16-5](#)

Person 1: No. Oni mají dvě možnosti. Samozřejmě. [00:21:19-1](#)

Interviewer: Odebírat ty... to zboží z těch anebo platit pokutu. [00:21:24-4](#)

Person 1: No. Ano. Tak že... tak že jako já si myslím... jako když je to spočítaný, tak jsem si vlastně uvědomil, že pro mě to je samozřejmě hrozně velká pomoc, protože bych... kdybych ten příspěvek od státu neměl, tak samozřejmě nejsem schopný si sehnat takovou práci, protože bych to fyzicky nezvládl. Jo? Tak že tím, že od nich mám nějaký peníze, tak to mě umožňuje, že si můžu najít práci, která je míň placená. Že jo? Která samozřejmě je pro mě vyhovující, že je lehčí. Nezatěžuju nohy a takový věci. A vlastně ten příspěvek mi dorovná jako kdybych někde normálně dělal. Jo? Tak že jako hodnotím to kladně. Jako si myslím, že... [00:22:05-3](#)

Interviewer: A vliv teda na to bydlení samotný to teda nemá žádný vliv? [00:22:09-9](#)

Person 1: Ne. [00:22:10-8](#)

Interviewer: Furt jste na tom stejně? Můžete si dovolit to samé jako dřív? [00:22:14-5](#)

Person 1: Ano. Však to jsem říkal. Jo? Ale samozřejmě musíte u toho nějak pracovat. Ono vlastně v prvním a v druhým stupni invalidity, tak musí pracovat... [00:22:22-4](#)

Interviewer: Měl by ne? Měl by? [00:22:24-2](#)

Person 1: Ne. Musí. Musí ze zákona. Musí. Až ten, kdo je v té třetí, tak tam už dělat nemusí. Jo? Co má plnou invalidku, tak může dělat taky. Jo? To se mu neomezuje, ale nemá povinnost. My ještě máme tu povinnost. Jo? Leda bych si musel platit sám sociální a zdravotní z něčeho a pak... Jo, tak že jako mě to překvapilo. Jelikož samozřejmě ten problém jsem do té doby neznal, protože to šlo okolo mě. Jo? A pak, když jsem se s tím vlastně začal seznamovat. Jo? Tak jsem si říkal, jako jo. Jako můžu říct doopravdy, že v dnešní době třeba jsem přesvědčený, že když prostě... tak mám stejný příjem jako mistři. Jo? Tak že si nějak nestěžuju. Samozřejmě je to hluboko pod průměrem. Že jo? Vlastně musíme brát to v jaké jsme oblasti. Že jo? Samozřejmě za ty peníze se dá dělat. [00:23:18-1](#)

Interviewer: Já jsem to pak... já jsem to spíše myslel tak jako že ti zdravotně hendikepovaný, a to berou třeba ještě třeba nějaký léky. Což jsou vedlejší výdaje. Musí něco zaplatit. Tak že jako by to by mělo jako by... [00:23:29-7](#)

Person 1: Já nemám pocit. Jako z mého pohledu, vlastně nemám pocit, že by mě to nějak zatěžovalo navíc. Protože samozřejmě už k věku nějaký ty nemoci se ukázali, který vlastně s

nimi jsem neměl nic společného. Ale, zatím je to dostupný... Ale je pravda, že samozřejmě pokud si někdo bere... já nevím, kdo má rakovinu a takový věci. Tak tam už to je neskutečně drahý. A to zase problém není. Problém je, že vlastně... všichni víme, že už tu rakovinu by dávno dokázali vyléčit, ale ten byznys...jo? Vlastně těch výrobců léků. No prostě jako... takže to je zase takový. 00:24:08-4

Interviewer: Tak jo? Já bych se Vás ještě zeptal, jaké spatřujete pozitivní aspekty života ve městě v souvislosti pro toho zdravotně postiženého? 00:24:18-0

Person 1: Daleko větší dostupnost všeho. Jo? Podle mě už i... jak bych to řekl... vesměs v pořádku chodníky, cesty. Že jo? To znamená, i když já jdu třeba na procházku, tak vlastně se mi jde daleko lépe, než kdybych měl jít někde na vesnici po prašný cestě. Že jo? Nebo po nějaký, kde... takže já si myslím, že 100 % ve všech směrech je to město lepší. Když už nic nemáte, tak si můžete zavolat taxíka. Že jo? Taxík. Ta dostupnost je obrovská. Jo? Autobusy všechno. Jo? Vlaky. Prostě můžete toho využít. Jo? 00:24:58-9

Interviewer: A naopak negativní aspekty toho života ve městě pro toho jedince? 00:25:05-1

Person 1: Já si myslím, že když si na to zvyknete, tak bych negativy ani moc nevyhledával. Samozřejmě někdo... negativní může být potom pokud někdo byl z vesnice od mládí. Tak co můžete mít doma? Můžete mít kočku a možná psa, ale pokud byl někdo zvyklý, že choval nějaký zvířata a takový věci. No tak to si ve městě dovolit nemůžou. Ale můžou chodit klidně do přírody na procházky. Že jo? Jako když tomu nic nebrání. Jako teď už jsou doopravdy udělaný ty parky, kde jsou lavičky a všechno i pro ty lidi, aby si měli kde odpočinout. Jo? Tak že si myslím, že teď se jako docela zatrávnilo město. V těch posledních třeba dvaceti letech. Jo? A pro ty lidi. Prostě třeba Trutnov, jak zkrásněl. Prostě. Opravili se baráky. Prostě úroveň 100 % se zvedla. Úroveň jak prodeje... to znamená jak krámy, tak i různý já nevím ošacení a takový věci. V podstatě i restaurace. I úroveň restaurací se taky zvedla. To, že zavedli ty nekuřácký a udělali nám dobře. A to nic nemám proti kuřákům. 00:26:11-3

Interviewer: Jo. Já taky souhlasím. Taky souhlasím a jsem kuřák. 00:26:15-4

Person 1: Ano. Proč by ten, kdo nekouří měl být mnou omezovaný. Že jo? Jo? 00:26:21-0

Interviewer: Anebo jako celkově... jako prostě i v těch restauracích, tam jak se kouřilo, tak někomu kouřit. Když jí? 00:26:27-3

Person 1: Já třeba. Mě to nikdy nenapadlo, že takhle když člověk občas si zajde na oběd, tak je v té době, kdy se nekouří. A pak jsme večer prostě měli nějakou oslavu. Šli jsme tam navečer, kdy už se kouřit mohlo. Já jsem od tam odešel. Mě už to tak vadilo to zakouřený prostředí. Že prostě... ale jsem zase ten zastánce, že to záleží na hospodským. Jestli tam chce mít, aby mu tam lidi kouřili. No tak tam nepůjdu a půjdu tam, kde se nekouří. Ať i teda ty kuřáci, ať to můžou snad. Jo, než aby stály někde venku a doopravdy pak tam někde dělali bordel a... večer byl hluk. Tak že vítám to, ale je pravda, že zase je to... mělo by to být víc jako to... Tak že v tady tom to šlo vlastně služby. Veškerý služby. Ať se týče, když se něco rozbije. Dostupnost všeho. Když si něco koupíte dovezou Vám to až domů. Vy si to zaplatíte. Že tady prostě ty možnosti všechny jsou. Nemusíte na to mít auto. Mají... oni mají svoje. Že si to někde zaplatí a oni to rozváží. A takový věci. Tak že já si myslím, že život ve městě je daleko lepší a snadnější než na vesnici. 00:27:36-8

Interviewer: A naopak vidíte něco pozitivního na životě na vesnici pro toho jedince?
00:27:41-9

Person 1: Daleko větší vztah k přírodě. Jste k ní blíže. Je tam... život si myslím, že se tam žije vcelku pomaleji. Není tam tak hektický. Určitě jako jo. A myslím si, že na rozdíl od města ti lidi jsou takový já nevím... jsou slušnější mi to připadá. Takový klidnější, vzdělanější. Zábavu si vždy najdou nějaký to sekáníčko nebo posekání. Zahrádky. Že jo? Prostě. Ty děti jsou daleko šikovnější. Jo a to vidíte, že... o tom, že samozřejmě okolo baráku jsou různé práce, protože zase panelák má nevýhodu, že jednou zařídíte a pak už 20 let nemusíte nic dělat. Jo? Maximálně se Vám nakupí odpad, tak ho musíte odnést. Kdežto na vesnici tam... tam ty děti jsou daleko vyučenější. Jako i ty děti jsou od mala vedený k práci, a to je neskutečně důležité. Jo? 00:28:42-6

Interviewer: A něco negativního tam? 00:28:44-3

Person 1: Na vesnici právě ta dlouhodobá dostupnost, a hlavně ve vyšším věku prostě ty sanitky. A jsou tam třeba až o 10-15 minut. Co opravili ty různé... teďka jak sjednotili. Ty záchranné služby. Což zase vím, podle názoru, protože pan táta byl doktor. Jo? Tak mi říkal: doopravdy když už potom je sníh nebo tak... tak není možný se tam v zimě, když už jsou zavátý silnice, aby se k tomu člověku tam dostali včas. Přeci jenom ty města jsou udržovaný pořádek. Prostě i v zimě pluh a to... tak že na to ta vesnice jde o velký kus zpátky. Nemusí tam být krám. To znamená, že ti lidi jsou nucený být, když... jsou většinou, který jezdí za prací. To znamená, aby když jsou hodně tři dospělý tak skoro, aby měli tři auta. Aby každý na sobě byl nezávislý. Děti všechny školy, kroužky a všechno jako... když máte děti tak vlastně v tom městě ty školy mají tolik kroužků, že pořád hledají děti. Jsou prostě nepřeborný. Což si myslím, že... že jako normálně vesnice nemá. Jo takže... takže prostě myslím si, že na to že ta vesnice doopravdy jako... teďka po té revoluci vesnice šla k horšímu oproti předtím. Takže města ta úroveň hodně se zvedala, ale ve vesnicích upadala. Upadala no. 00:30:37-1

Interviewer: A něco, bez čeho si život ve městě nebo na vesnici nedokážete vůbec představit? Začneme třeba na té vesnici? Co tam... bez čeho tam vůbec nemůžete fungovat?
00:30:48-7

Person 1: To já si teda právě myslím, že tím, že třeba omezili i ty spoje, tak jako mít auto. Jo? Nebo třeba nějaký takový. Samozřejmě způsob. Záleží tím, že oni dojíždějí. Tak vlastně náklady na dojezdy jsou daleko větší než když... pokud já bydlím ve městě a mám tam i práci, tak to mám vlastně za kačku. Pokud oni musí 15-20 km dojíždět každý den. Tam – zpátky. Děti. Tak i na ten přesun mají daleko větší náklady. 00:31:23-9

Interviewer: A něco v tom městě. Jako? 00:31:26-2

Person 1: Ve městě... Já nevím no... takový. Někdy mi to připadá, že ty sídliště. To jsou všechny plusy, ale... ale zase lidi se začínají, čím dále více izolovat. Že vlastně dole nastoupíte do výtahu a v podstatě bydlíte 10 let v paneláku, kde pořádně neznáte všechny lidi. Že každý... že dříve... dřív ty lidi měli daleko blíže k sobě. Ať to byli různé akce. Kulturní a cokoliv. Ale oni ty akce v létě. Ono všechno mělo něco do sebe. Protože a ta vesnice vůbec. Jo? Prostě ty lidi si doopravdy pomáhali. To teď. A to si myslím, že ta vesnice všechno překoná. Ba naopak tam možná... že znám... co takhle vím. Co mám známý a to, tak že zase třeba se zase shlukují ty mladý a takový. Aby nějaký ten kulturní život si tam trošičku udělali, protože jinak tam není nic. Že jo? No což ve městě si myslím, že jako někdy mám pocit, že

žijete v 10 tisícovém sídlišti, ale v podstatě jsem tam sám. Že jako jeden druhého neznáte, že prostě jenom je to anonymní. Prostě, že dříve když tady teda... já jsem doopravdy velkoměšťák celý život. Celých 61 let tady žiju, tak já si pamatuju ještě ty starý vojáky, co dřív bylo... než začali stavět to sídliště. Prostě ty lidi mají k sobě blíže. Znali se. Všichni se znali... tak teď kolikrát ani nevíte. Vlastně kdo pozdravil, protože nevíte, kdo to je. Takže si myslím, že taková ta anonymita. Že v tom městě je větší. 00:33:09-5

Interviewer: A jak byste hodnotil Vaše místo bydliště či samotné bydlení? 00:33:14-0

Person 1: Já s ním jsem spokojený. Jo? My si nestěžujeme. Tak v podstatě už jsme samy. Máme 1+4 velký. Tak jako... a zařídili jsme si to tak, že jako... tak jak to vyhovuje nám. Všechno, co jde. Jak jsem se zmínil máme ho bezbariérový skoro celý. Tak že nedej bože, kdyby někdo z nás měl skončit někde na vozíku, tak prostě máme tu šanci. Že jo? A jak říkám. Jsme si dali do koupelny... třeba tam máme tyč. Tu speciálně udělanou. Jo? Abyste se mohl držet, když jdete do vany, když jdete z vany. Že jo? Takový různý věci. Dostat se na záchod. Tak že vlastně víte co, pro ty starší lidi je město ideální, protože máte tady plný komfort. Nemusíte topit. nemusíte nic shánět. Zatočíte kohoutek a máte teplou vodu. Máte topení. Což je hodně. Protože samozřejmě zažil jsem ještě starý baráky, kde plíseň byla až do prvního patra. Že když si vlastně lidi museli topit. Všechno to je ono. Takže pak to schází... tam to je špatný. Dokud člověk je zdravý, tak mu nevádí... nevádí mu schody. Nevadí mu nic. Najednou... Pan táta tomu se stal taky přesně takhle, že ten upadl, zlámal si nohu v krčku a už to nerozchodil. Byl na vozíku. Bydleli ve čtvrtém patře bez výtahu. První, co je to donutilo...? 00:34:37-6

Interviewer: Přestěhovat se. 00:34:38-8

Person 1: Přestěhovat se. Sehnat si nový byt. Tam kde je aspoň výtah, aby se tím výtahem dostali do toho... jo? Tak že to si myslím, že to... na to to je doopravdy výhoda to sídliště. 00:34:49-9

Interviewer: A co důležitého Vaše bydliště právě splňuje teda? Když se na to tak podíváte? 00:34:54-2

Person 1: Pokud se podívám. Tak vlastně dostupnost krámů do 150 m. Zastávka do 150 m až autobusová nebo vlaková. Jo, prostě veškerý služby, který potřebujeme k životu, tak to je v okolí někde. 00:35:12-1

Interviewer: A na základě vlastně toho jste volil i to bydlení. 00:35:15-6

Person 1: No my jsme tam bydleli dříve. Tak že my jsme vlastně... my jsme... jelikož dřív to bylo normální, že když jste šel do nějaký fabriky, tak jste dostal byt... Tak že vlastně my jsme už jako bydlení měli. Dávno. A, že jsme nemuseli kvůli tomu v našem poli měnit nebo shánět byt. Jo? 00:35:36-1

Interviewer: A něco, co Vám tady schází v tom místě bydliště? Jako, co by pro Vás mohlo být dobré. 00:35:42-9

Person 1: Jé. Nic mě nenapadá. Jako. Já prostě... to, co jako považuju... co potřebujeme k životu, tak si myslím, že nám to tady to bydliště dává a ba naopak možná, že tady toho je zbytečně hodně. 00:35:59-7

Interviewer: A jaké jsou Vaše budoucí plány jako související s bydlištěm? 00:36:03-6

Person 1: Ve zdravý dožit. 00:36:05-3

Interviewer: Tak že zůstat? 00:36:06-7

Person 1: Zůstat jedině. V žádném případě... v žádném případě bych se nechtěl stěhovat. Pokud samozřejmě bude sloužit zdravý, tak máme dostupný... někde kilometr máme chatičku. Že jo? Tak pokud se dožijeme ve zdravý důchodů. Tak jako tam můžeme být. Ale... ale byt v žádném případě nepustíme, ale zatím ani nepřemýšlíme, kde bychom měli mnohem menší. Prostě nám to vyhovuje, protože přijdou vnoučata. Samozřejmě babička hlídací. Že? Takže mají se kde vyspat. A nemusí prostě utíkat do...Ale jako štěstí bylo, že vlastně všechny děti mají baráky v podstatě. Takže to... 00:36:49-5

Interviewer: A nevíte, jestli se plánuje ve Vašem městě bydliště nějaká budoucí změna, která by mohla pomoci zdravotně hendikepovaným? 00:36:56-7

Person 1: O ničem nevím. 00:36:57-9

Interviewer: Nevíte? 00:36:58-7

Person 1: Ne. Ne. Vůbec o ničem nevím a... 00:37:01-8

Interviewer: Jako, co by třeba mohlo pomoci... třeba nějaká stavba stacionáře pro tady ty zdravotně hendikepovaný nebo odstraňování bariér nebo takhle...? 00:37:10-9

Person 1: Já si myslím že ne. Nevím. 00:37:14-5

Interviewer: Tak jo. Já bych se Vás ještě zeptal. Jestli je tady něco, co byste nám chtěl sdělit na závěr. 00:37:19-4

Person 1: Ne. Já si myslím, že to bylo pověřeno. 00:37:23-0

Interviewer: Tak jo. Já Vám mockrát děkuji. 00:37:24-4

Respondent 4

Person 1: Tak můžeme teda. 00:00:01-4

Interviewer: Tak jo. Tak já bych asi v první řadě nejdříve jako by začal tím, že představím vůbec čeho se účastníš. Tak vlastně náš rozhovor bude užít do mé bakalářské práce, která je na téma preferované bydliště... Která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem a klade si za úkol vlastně zjištění současné situace u osob se zdravotním hendikepem. A vlastně taky se soustředí na to, zda město či vesnice je vhodnější volbou žití pro tady ty jedince. Teďka vlastně k našemu rozhovoru. Ten bude anonymní a vlastně nebudu nikde zveřejňovat tuto zvukovou stopu a následně bude i odstraněna až jí nějak jako zpracuju. Souhlasíš s tím, že náš rozhovor bude nahráván. 00:00:56-7

Person 1: Souhlasím s tím. 00:00:58-4

Interviewer: Děkuju. Tak jo. V první řadě já bych tě poprosil, jestli by ses nám nějak ve stručnosti mohl představit. 00:01:09-7

Person 1: Tak jsem člověk. Dvě ruce a dvě nohy. Měřím 178. Věkem 53 let teďka v současnosti. Před chvílí mi bylo 52. Žiju v malém městečku. 1000 město jako Svoboda nad Úpou. Je to jinde. Že jo? (smích). No a co dalšího? 00:01:31-6

Interviewer: To asi stačí. Teďka jestli bys nám něco mohl říct o osobě, o kterou pečuješ? 00:01:39-6

Person 1: Tak jo. Osoba, o kterou pečuju. Je to babička. Věk má pouhých 89 let... nebo 87... 88 ... jo? 88 let. Psychicky je na tom dobře. Horší už to je s viděním na dva metry nepozná osobu. Sluchově pokud si vezme naslouchátko tak i slyší rádio a televizi. Jinak ne no. 00:02:12-7

Interviewer: A mohl bys nám něco říct o jejím zdravotním postižení? 00:02:16-2

Person 1: Zdravotní postižení... to je, jak jsem říkal v tom tuším, že v listopadu měla mozkovou příhodu. Odvezli jí do špitálu a ochrnula na spodní půlku těla. Navrch mimo to má ještě rakovinu. Byla v tu dobu už celá prolezlá rakovinou... Jako měla už odebraný i levé nadro. Jo a dostávalo se jí to už do kosti ta rakovina. Když jsem si jí bral ze špitálu. Vlastně jsem jí bral z interny. A tak mi paní primářka tvrdila, že maximálně 2 měsíce života jí čekají ještě. A musím počítat, že to bude mít rychlý konec. No, a nakonec je tady už 2 roky. 00:02:59-1

Interviewer: Ano. Tak se jí daří asi dobře. 00:03:02-1

Person 1: Nevím. Nenadává. Nedokáže se postavit na nohy. Nedokáže se zvednout na posteli. Nedokáže v podstatě nic. Levou ruku... pravou ruku... myslím, že pravou má utržený vazy. Jako v jejím věku už to bývá normální. Tak že tu ruku má na vozu. Nedokáže s ní vůbec jíst. Krmí se levou rukou. Tak že může jíst jenom jednou rukou. 00:03:29-3

Interviewer: A to sama zvládá nakrmit se? 00:03:30-3

Person 1: Když jí dám třeba tu lžici do ruky. Dám jídlo před ní. Tak to zvládne. Ale nedokáže si pro ten talíř dojít. Když se nemůže postavit. Že jo? 00:03:39-6

Interviewer: Tak jo. Já bych se tě ještě zeptal... jak dlouho... 00:03:45-8

Person 1: Ještě nezvládá jíst příborem. Tak poslední dva měsíce. Tak jíme jako na vojně, jenom nabírání. 00:03:52-0

Interviewer: Ano. Tak já bych se tě zeptal. Jak dlouho v současném místě bydliště bydlíš? Nebo jak bydlíte dlouho? 00:03:59-3

Person 1: V současném místě bydliště bydlím no... jak dlouho tam bydlím. Takových 18. 25 let... 30 let zhruba. 00:04:10-7

Interviewer: A babička? 00:04:11-8

Person 1: 2 roky. 00:04:12-5

Interviewer: Děkuju. A vlastně babička, když už se u ní objevil ten hendikep nějaká ta rakovina nebo jak jsi říkal, tak byla zaměstnaná v té době ještě? Nebo už ne? 00:04:22-9

Person 1: Babička pracovala pouze a jenom do 47 let, pak odešla do důchodu. 00:04:28-8

Interviewer: A to byla zdravá furt? 00:04:29-8

Person 1: To byla zdravá. Ve svých já nevím do... ještě před tím, než jí postihla ta mozková příhoda, tak očesávala jablka z 5metrové výšky a dole ve sklepě měla jenom 200 bedýnek jablek. A tak si představ, kolik toho stihla natrhat. Pečovala o zahrádku. Tu měla v nádherném stavu. Jo? A pak ještě mimo to pečovali asi o 15 oveček, kterým museli natrhat trávu nebo nasekat trávu kosou někde, a to jím přivést přímo až pod nos. Byli u nich 2x až 3x do měsíce. 00:05:05-7

Interviewer: Vau. 00:05:06-6

Person 1: Vau. Jako čínorodý člověk. Jo? 00:05:08-9

Interviewer: Hodně práce. Hodně práce jako i okolo těch zvířat a podobně. 00:05:12-6

Person 1: Měli dělat stále to samý. 00:05:13-7

Interviewer: Hm. A tak... a vlastně babička ta žila tady v Trutnově? 00:05:19-0

Person 1: Ano babička žila v Trutnově, dokud jí to vyhovovalo. Po té mozkový příhodě žila v Poříčí. Já nevím ta dostupnost tam je... jo jako tam krám není nebo to. Tak žila v Poříčí a vyhovovalo jí to. 00:05:34-9

Interviewer: No tak kousek je příroda a je to tam pěkný. 00:05:36-4

Person 1: Potom se vlastně musela přestěhovat. Poté příhodě jsem jí musel ze dne na den vzít z jejího prostředí a přesunout jí k sobě. 00:05:43-1

Interviewer: Jo. Děkuju. A teďka bychom přešli na ty oblasti v životě člověka se zdravotním hendikepem. A co shledáváš jako důležité právě pro svoji babičku... babičku vzhledem k jejímu hendikepu? 00:05:55-7

Person 1: No, co shledávám v jejím případě? Je to dostupnost zdravotní péče, která je ve městě rozhodně lepší než na vesnici. Pak blízkost nějakých sociálních služeb. Pokud jsou potřeba a člověk má možnost je využívat. Jako není vesnice jako vesnice. Mladý Buky to je podstatě město. Že jo? Tak že to jako to. 00:06:26-8

Interviewer: Máte to do města kousek. Tak jo. Já bych ti teďka představil svoje klíčové oblasti a ty mi řekneš, jak je hodnotíš. A co si myslíš třeba o takové dostupnosti prostředí. Mám na mysli právě fyzický bariéry, kdy to prostředí je dostupný pro toho jedince na tolik, že vlastně se v tom jako by prostředí může nějak pohybovat? Jak si myslíš, že to ovlivňuje život u tvoji babičky? 00:06:52-5

Person 1: U mojí babičky to prostě nevím. Protože pohybuje se pouze na lůžku. Má tu obyčejnou postel. Že jo? Nemá žádný polohovací tohle to. A dokáže se posadit, když jí vezu vykoupat nebo to... tak jí musím dát na vozík. Převést do koupelny. Tam jí vyložit do vany. Osprchovat jí. Zase na vozík. Ustrojit jí a je to skoro hodinová záležitost, než jí vykoupu jako... 00:07:17-8

Interviewer: A nějaký ty bariéry v prostředí teda shledáváte? 00:07:20-7

Person 1: Bariéry. Už obyčejný práh mi připadá jako bariéra. A pak další bariéra. Bydlím v prvním patře, tak že a bez výtahu. Tak že, když jedeme na různý vyšetření nebo na sociálku. Tam jsem jezdil podstatě v začátku každý týden. Ne-li víckrát za ten týden. Jako jo? Tak že jí vždycky musím dolů ze schodů dostat ven. Pak vedle baráku si musím postavit auto. Do auta jí naložit. Jo? Odvést jí na náměstí. Dokud mi nedali, že má plnou invaliditu, tak jsem na černo stál v zákazu. Jo? Kdyby mě tam někdo chytil, tak bych platil pokutu. Že jo? A od tam jí vlastně musím dát zase na vozík, dovést jí na ten úřad... Úřad práce... teda co to dělají teďka. No paní Bc. Jo? Měla taky titul. Jo? A jsem jí tam buď musel zavést nebo to... a podepsala jí tam vždycky nějaký plán. Jako, že byla psychicky na tom dobře, tak si to podepisovala sama. No. Teď už to podepisují za ní. 00:08:26-2

Interviewer: A jak shledáváš právě možnost třeba vzdělání nebo zaměstnání pro toho jedince, který je nějak zdravotně postižený? Kdyby babička byla mladší a měla nějaký ten hendikep? 00:08:40-0

Person 1: Pokud by měla jako takový hendikep jako... tak v podstatě nemůže dělat nic. Pokud bych jí nedonesl domácí práci a nedával jí to k ruce. Tak že v podstatě nemůže dělat nic. Potom musí třeba každý dvě hodiny třeba na záchod. Tak že v každý dlouhý době jí musím dát na záchod. Jo? Prostě u starších lidí to už takhle je. Že jo? No a musíš si všechno připravit a udělat. Však se taky zařídí. 00:09:05-3

Interviewer: A jakou roli podle tebe hraje rodina právě v případě babičky? 00:09:12-1

Person 1: Rodina 100 %. Bez rodiny by babička skončila v odkladovce a do toho by pak po

týdnu... měsíc by si jí vzala primářka, aby o tom věděla. 00:09:20-6

Interviewer: Tak jo. A co říkáš na důležitost dostupnosti služeb? Jak hodnotíš jako situaci? 00:09:30-8

Person 1: S tím, že jí hodnotím velice špatně. Na začátku měla ten malý příspěvek na opatrování nebo nějaký ten příspěvek na péči asi 700 Kč. Pak jí to zvedli nějak o kousíček. Tak dostávala asi 1 500 nebo kolik. A po 14 měsících jí doplatili zpětně do těch 10 000... při každé návštěvě těch 14 měsíců jí paní na sociálce říkala nebojte se však ty peníze stejně dostanete. Já říkám: vždyť už je nedostaneme nikdy. Ale... 00:10:06-0

Interviewer: Ale já měl spíše na mysli jako třeba lokalizaci zdravotního zařízení nebo městské hromadné dopravy? 00:10:11-2

Person 1: Hromadnou dopravu s tímhle postižením nejde vůbec využívat. Že jo? To mám já nevím 500 metrů od baráku, ale tak jsem jel s vozíkem k autobusu. Je tam maminka s kočárkem, tak jak se tam dostane. Že jo? Jestli ta maminka s dítětem jede autobusem, tak se tam nevejdete. 00:10:29-7

Interviewer: A využíval jsi jí někdy, tu městskou nebo tu hromadnou dopravu přitom? 00:10:33-8

Person 1: Veřejně... kvůli tomu, že mám tuhle babičku jsem si koupil velký auto. Prodal jsem menší a koupil jsem velký auto. Že jo? Tohle tranzita. Ten mi dopadl nakonec. Tak že tam jí potom... když babičku posadím na přední stranu a dozadu dám ten vozík. Akorát se mi to tam vejde. 00:10:50-8

Interviewer: A co to zdravotní zařízení, jak vlastně to hodnotíš? 00:10:54-2

Person 1: Jako když byla ve zdravotním zařízení, když byla... 00:10:57-9

Interviewer: Ne. Myslím jako lokalizaci přímo, že poblíž je třeba ta nemocnice. Jakou to má... jaký to má vliv? 00:11:04-8

Person 1: No to má perfektní vliv. Sice to mám kousek dál. Do nemocnice to je asi 6 km. Že jo? Takhle, když jí můžu hodit do Trutnova. Že jo? Ale vliv to má... být to dál, tak už nevím, jak bych to teda dával. Že jo? Vezl jsem jí tam na nějaký žaludeční potíže s tím tam byla. Tam ležela. Že jo? A v té době měla už jako tu rakovinu a tohle to... když byla na interně... perfektní, tam bylo výborně o ní postaráno. Jídlo, všechno... tam si nestěžovala. 00:11:34-1

Interviewer: Jako vážně? 00:11:35-3

Person 1: Vážně. Tohle myslím vážně jako. Jo? Tam jako dostávala všechno, tak jak má. A tohle to... tam byla spokojená. Jo, tam byla spokojená. A pak se dostala vlastně o dvě patra výš, kde byla vlastně LDNka. A tam byla absolutně nespokojená, protože jídlo dostávali studený, málo... pití na pokoji vlastně nebylo. Bylo na chodbě a když člověk nemůže si pro něj dojít, tak nebylo, kdo by mu ho donesl. Že jo? Protože na tom pokoji byli 4 ležící. Že jo? Vlastně... na sestřičku, když zazvonili, tak přišla za půl hodiny. Pak si jednou stěžovala, že sestřičky a doktorky šli dokonce na diskotéku. No... 00:12:15-0

Interviewer: A třeba i ty ostatní služby jako jsou obchody nebo takhle... Tak jak se k tomu stavíš? 00:12:21-4

Person 1: Obchod, když nakupujeme, tak většinou u Vietnamců. Že jo? Protože... 00:12:26-9

Interviewer: V Mladých Bukách je ta? 00:12:28-1

Person 1: Přímo tam. Nebo v té Svobodě nad Úpou tam jako... tam u Vietnamce nakupujeme... Když potřebujeme nějaký oblečení, bundu nebo nějaký tohle... Jinak vlastně... přes místo kalhotek už používá ty plínky, který jsou psaný od doktorky. Nejdřív bylo, kolik toho budou platit a pak už to teda dopadlo dobře no. I když i tak s nimi musím hodně šetřit, a ještě mám říct, jak to dělám ve skutečnosti? 00:12:56-9

Interviewer: Tak můžeš. 00:13:00-3

Person 1: Musím kupovat normální vložky. To dávat do těch plenových kalhotek a ty vyhazovat... A tímto způsobem. 00:13:07-9

Interviewer: A to. Jak hodnotíš finanční situaci právě jako maminky nebo babičky? 00:13:13-9

Person 1: Finanční situaci babičky hodnotím velkoryse. Babička se má hezky, protože pobírá vlastně důchod. Dejme tomu 10 tisíc k tomu 10 tis. na péči. Tak že vlastně 20 tisíc je pěkný peníz. Ale ten, kdo se o ní stará už nedostane od státu ani korunu. Maximálně příspěvek v nezaměstnanosti. Že jo? Což záleží podle toho, kde děláš a pak vlastně... A já osobně od státu vlastně nedostávám nic. Že jo? Mám tohle... 00:13:47-2

Interviewer: Tak jo. Tak přejdeme asi dál a teďka se zaměříme právě na život ve městě a na vesnici. Co spatřuješ jako pozitivního pro babičku na životě na vesnici? Co jí to tam dává vůbec? 00:14:02-7

Person 1: Na vesnici. Jí to je už úplně jedno, protože žije mezi čtyřma stěnami. A když jsem jí vzal na nějakou akci, tak se jí to třeba líbilo venku. Jo? Byla na vozíku. Tak že... 00:14:16-6

Interviewer: Anebo co takhle... co takhle na té vesnici to tomu člověku vůbec dává takhle, když je tam s tím zdravotním hendikepem? 00:14:22-7

Person 1: Je tam možná více klidu na té vesnici. Čistější prostředí. Že jo? Ale jinak pro tyhle ty lidi spíše preferoval to město, protože je tam dostupnost všeho. V podstatě má to blíže. 00:14:36-1

Interviewer: A něco negativního na tom životě na vesnici? Třeba, co shledáváš třeba pro babičku nebo celkově pro ty... 00:14:46-1

Person 1: Dnes naše zemědělství upadá. Tak já bych skoro nikde neměl práci. Že jo? Jo tak že to jako... Myslím si, že život na vesnici a ve městě, že se to blíží.... Jo jako? Skoro každá vesnice má nějaký ten obchodáček malinký. Že jo? Nebo to. 00:15:01-8

Interviewer: Tak že negativního asi nic? 00:15:04-0

Person 1: Ano. Přesně tak. Jo vlastně ano. Jediný to, že kdybych neměl to auto, tak pak nějaká doprava z té vesnice, když... Jako tam když jako tam, co bydlím já... tam bylo každou já nevím... hodinu možná půl spoj. Ale tam, kde je to z Žacléře, Lampertice a tam jede ráno školní autobus nebo šicht'ák, školní... Pak je tam 40 hodin pauza. Když ti nestačilo se pak vůbec k doktorům... a tohle pak je pauza. A pak vlastně jede odpoledne ve 2 hodiny, ve 3 a konec. 00:15:34-9

Interviewer: A bylo by to vůbec realizovatelný jako dopravovat babičku nebo maminku jako tou autobusovou dopravou? 00:15:41-5

Person 1: Nebylo. U babičky ještě tam bych to dokázal jí odvést na tom vozíku ještě... Pokud by nebyl tam nějaký kočár nebo nebyl plný. Což se takhle stává. Tak bych to ještě dokázal, ale maminku, která má silný astma a vlastně... jak přijde navoněná ženská, tak pak už je záchvat a musí do nemocnice... 00:16:03-5

Interviewer: Tak že jo! No a pak něco pozitivního na životě ve městě? Jako by, co by to město poskytlo jako tvojí mamince nebo babičce? 00:16:12-4

Person 1: Mamince s tím astmatem spíše ta vesnice, že je blízko u borových lesů. A babička ta spíše to města... Že jo? Tam v podstatě jsou nějaký třeba venkovní... na náměstí třeba country kapely. Že jo? A ona má Country hrozně ráda od malička. Že jo? Tak že jsem jí tam vzal a dvě hodiny na vozíku jsme tam poslouchali a byla spokojená. Že jo? Což je pro ni hrozný zpestření života, když je jinak doma mezi čtyřma stěnami. 00:16:43-5

Interviewer: A něco negativního? 00:16:44-2

Person 1: Na městě? 00:16:45-2

Interviewer: Určitě pro... třeba pro babičku? Anebo celkově pro ty zdravotně postižený? V čem tam jsou vlastně jako by krácený? 00:16:54-9

Person 1: Tak záleží, v jakým baráku bydlí. Že jo? Já mám třeba, že bydlíme v patře. Že jo? Tak že musím na tom vozíku zdolávat schody no a to... A má pouhých 60 kg, a i to je znát na tom vozíku prostě. Než jsem vlastně ten vozík dostal... nebo dostal, než jsem si ho půjčil, protože v podstatě měla by mi ho napsat paní doktorka. Ale paní doktorce se do toho nechce, protože na to máš nějaký jiný ty... Tak že jsem si vlastně přes organizaci, která tohle zajišťuje jsem si půjčoval vozík. A tuším za 250 nebo 500 Kč. Jo? Měsíčně. Tak že ty dva roky si ten vozík vlastně platím. Plus jsem si k tomu půjčil ještě... jak se tomu nadává? Gramofon. To je taky důležitý. Jako takhle no... Ale to je jenom za 2 Kč na měsíc jako jo? A to si teda taky platím. Že jo? I když by to doktorka taky měla napsat, ale nenapíše... 00:17:53-4

Interviewer: A to shledáváš jako důležitý? Nebo jako dobrý. Že jo? Vlastně jsou ty půjčovny a takhle... že ty pomůcky jako, že jdou nějak dopředu? 00:18:00-6

Person 1: Jediný, že to ti lidi aspoň dostanou nějak je půjčit. Protože, když to píše doktor, tak dlouho to trvá než vůbec nějaký ty posudkový komise atd., že to může dostat. A pak dostat na to nějaký limity, tak že tam ti to teda nenapíše, i když by to měl psát. 00:18:15-4

Interviewer: A je něco bez čeho by sis život právě třeba na té vesnici nedokázal představit pro maminku a babičku? Kdybyste to neměli, tak byste nedokázali nějak vůbec fungovat?

Nebo by to ztížilo Váš život? 00:18:29-4

Person 1: Elektřina, voda, teplo... protože tyhle starší lidi už potřebují... Normálně člověku stačí 18, 20 stupňů a ona musí mít už jako vlastně 25 stupňů, protože se nehýbe. Že jo? 00:18:44-2

Interviewer: A třeba k té zajištění ty péče něco bys jako? 00:18:47-4

Person 1: Zajištění péče, tak v tom městě jako když bych potřeboval, tak nebyl jako problém si jako požádat o to, ale pak když jsem si vzal nějaký návrh na to, že zjistím, že se člověk ani nemůže prostě já nevím... nákup myslím, že stojí 60 Kč. Že jo? Teďka další věci, kolik stojí. Že jo? Tak, že to je... já říkám, tak že když by si člověk měl každý den vlastně, když chodil s holemi, každý den dělat nákup. Tak já nevím 30krát 60. Už to je hodně peněz. Že jo? Tak potom, když jsou další služby. Že jo? Měření tlaku a tohle to, protože to babičce taky měří, i když to vlastně nemusí dělat jako ve finále... no... Že jo? 00:19:25-8

Interviewer: A vlastně, co si myslíš teda o tom autě. Jak jsi říkal, že kdybys ho neměl, tak bys vlastně nedokázal na té vesnici fungovat nějak? 00:19:35-6

Person 1: Nedokázal. To si myslím, že i ve městě i na vesnici, že to je skoro stejné. Akorát v tom městě asi by byl problém s parkováním, že na té vesnici je... že se dá buďto na zahrádku nebo si to člověk může postavit někde blíž. 00:19:48-2

Interviewer: A v tom městě si myslíš, že jako doprava městskou hromadnou dopravou je horší, jak dálková? 00:19:52-8

Person 1: No myslím si právě, že ta doprava tou městskou dopravou, že byla lepší o kousek, ale teďka není město jako město. Že jo? Tady Trutnov třeba ten má tu dopravu má prostě takovou omezenou. Že jo? A vlastně jsem... když vezmu třeba Prahu, tak v městě, když se sedává takhle... Že tam někdo plácne... což těžko asi s tímhle vozíkem se tam nedá dostat taky pořádně. 00:20:19-1

Interviewer: Ale určitě to asi bude jednodušší, jak jezdit tou dálkovou. Ne? 00:20:22-4

Person 1: Jo o tom žádná. V podstatě dálkový ty na to nejsou přizpůsobené. Tam mají jeden maximálně dvě místa pro tyhle ty vozíky nebo kočárky. A... v podstatě. Jo? Mají přístup, tak že dá se i autobus. Tak mají minimálně jedno místo na kočár, a když už přijedou dva kočárky, tak už to nevezme. Že jo? Nebo ho musejí složit a dát dolů. 00:20:40-7

Interviewer: A jak bys hodnotil vlastně svoje místo bydliště či samotné bydlení v současné době? 00:20:47-9

Person 1: Já jsem velice spokojený. 00:20:50-7

Interviewer: Jo? A co vlastně důležitého tvoje bydliště...? 00:20:54-1

Person 1: Jenom to jedno patro. Zatím ještě se moc nezadýchám. Za deset roků budu asi muset... barák podkopat a mít patro k tomu dole, abych se mohl vlastně jako... Jo? Ty se tomu ještě směješ ty jsi mladý... 00:21:08-3

Interviewer: A co důležitého vlastně tvoje bydliště nebo samotné bydlení splňuje jako? 00:21:15-6

Person 1: Je to moje rodná hrouda. Jo? Mám tady známý, kamarády, kteří mi taky hodně pomohli. Proto bez nich bych tady byl úplně v pr... Že jo? Prostě mám tam i zábavu i nějaký domek, protože u tohohle potřebujete aspoň ještě hodinku si někde odpočinout. Jako... Mezitím tak se dá jako říkám hodinku možu jít. Že jo? Třeba nakoupit nebo někde hodinku něco si dělat jiného. 00:21:45-2

Interviewer: Je zde naopak něco, co zde schází, co by mohlo pomoci tvojí mamince nebo babičce nebo dobrý? 00:21:53-0

Person 1: Ta zdravotní péče. 00:21:54-5

Interviewer: Ano? Lepší? 00:21:56-7

Person 1: No jako lepší to mají ti nahoře? 00:21:59-6

Interviewer: Jako zajistit lepší zdravotní péči? 00:22:01-8

Person 1: Jo, obyčejných lidí. No... 00:22:03-8

Interviewer: A jaký jsou vlastně budoucí plány související s bydlištěm? Něco třeba i pro maminku i jako? 00:22:12-4

Person 1: No přistavíme 8 pater. Tam udělat 10 bytových jednotek a pronajímat to, aby se to samo zaplatilo. To by bylo jako super. 00:22:21-6

Interviewer: A něco pro maminku nebo babičku takhle jako, co by mohlo zlepšit jako by to fungování nebo takhle... Neplánujete něco? 00:22:27-9

Person 1: Kdybych věděl, co jí pomůže, tak už to dělám. 00:22:31-5

Interviewer: A třeba nějakou bezbariérovou koupelnu nebo já nevím. 00:22:34-4

Person 1: Co jí trochu pomáhá, tak je odstěhovat jí do chatky nad borovým lesem. Což dělám přes léto, ale ona už ani tam nechce. Bezbariérovou koupelnu... mám tam jeden práh a jako to... Maminka teďka už padá furt na zem. Tak už si zlámala... už já nevím to už je asi půl roku. Jo? Tak že už jsme kolikrát na zemi. Tak že musím... Šel jsem vlastně do práce, vrátil jsem se z práce a maminka si ležela u postele a nedokázala se zvednout na nohy. 00:23:02-2

Interviewer: Tak jo. A vlastně jestli shledáváš nějaký budoucí změny jako související s tím místem bydliště, které by mohli nějakým způsobem ovlivnit fungování tady těch zdravotně hendikepovaných? Třeba mám na mysli, jestli se tam bude stavět nějaký stacionář nebo takhle? Nevíš? 00:23:22-2

Person 1: Maminku chtěli dávat do domova důchodců. Babičku už ne, protože babička samozřejmě kdybych se o ní nepostaral doma, tak by dostala místo v domově důchodců. Ale v domově důchodců by nemohla být, protože už se nepostará. Tak že by šla do LDNky a což... V současné době, když ty LDNky jsem viděl. Jako jo? Jak to v nich funguje, tak si myslím, že

to není důstojný právě pro toho člověka. Jako, když rodina může se prostě o ně postarat, tak je to potřeba prostě... Jako psychicky mě rodina podporuje, když bych potřeboval třeba týden volno, tak vím, že by sem jako přijela sestra. Že jo? A to... 00:23:56-9

Interviewer: By to nějak zvládla? 00:23:58-4

Person 1: Zvládla no. 00:24:00-0

Interviewer: A napadá tě ještě něco, co bys nám chtěl sdělit? 00:24:04-5

Person 1: Sdělit. Tak sdělit. 00:24:08-9

Interviewer: Jako v souvislosti s maminkou nebo babičkou? 00:24:12-2

Person 1: Chtěl bych sdělit, že pracovnice, které na sociálním úřadě potom vykládají a jako... rozhodují o těch lidech. Že by měli si zažít něco takového na vlastní zkušenost a pak by se možná chovali trochu jinak k těm lidem, a ne prostě na odvolání všechno... Oni člověku dají deset dní, že do deseti dnů musí odpovědět. A oni na to mají třeba půl roku. Jako jo? To, že oni jsou... jako normálně ze zákona, když podám nějakou žádost, tak do 30 dnů má být vyhodnocená nebo to... Ale ona má třicet dnů... Ona to po 25 dnech pošle k doktorovi nějakému posudkovému. Ten na to má 3 měsíce... Pak to přijde jí. Ona na to zase má 30 dní, což vůbec nechápu. Jo? Tak že to už je vlastně 5 měsíců. Tak že nejdříve za 5 měsíců od podání my to prostě zamítne. Jo? A pak se člověk třeba... jsem potom podal akorát odvolání a zase se to řídí jako... Tak že proto jsem dostal příspěvek. Jo? Na babičku těch 10 tisíc, co měla dostat. Tak jsem dostal zpětně po 14 měsících. Jako jo? Dopracovaný to jako jako jo. Říkám hele, pokud bych v té době dělal, tak jsem nedostal nic. Že jo? Protože to jsou její peníze a ne moje. 00:25:29-3

Interviewer: Ale tak ty peníze jako by jsou potřeba v tu chvíli. Že jo? A ne po 14 měsících. 00:25:34-2

Person 1: Přesně tak. 00:25:34-2

Interviewer: Tak jo. Tak já ti děkuju za účast. 00:25:37-0

Person 1: Nemáte za co pane. 00:25:38-6

Interviewer: Tak jo děkuju. 00:25:40-0

Respondent 5

Interviewer: Tak jo. Tak já bych asi nejdříve začal tím, že bych představil vůbec čeho se účastníte. Tak vlastně náš rozhovor bude sloužit jako zdroj informací pro moji bakalářskou práci, která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem. A cílem této práce je zabývat se klíčovými oblastmi v životě člověka se zdravotním hendikepem. A také to, zda pro zdravotně hendikepovaného je vhodnější formou bydlení žít jakoby ve městě a nebo na venkově. Teďka taková formalita k našemu... jo? K tomu, jak to nahrávám, tak tento rozhovor bude anonymní a bude užít jen pro moji bakalářskou práci a následně tady ta zvuková stopa bude odstraněna. Souhlasíte s tím, že náš rozhovor bude nahráván? 00:01:01-3

Person 1: Ano. 00:01:01-9

Interviewer: Tak jo. Tak já děkuji. A mohli bychom začít, tak já by se... tak já bych Vás nejdříve poprosil jestli byste se mohla nějak ve stručnosti představit? Říct Váš věk, místo, kde bydlíte? 00:01:21-4 00:01:24-9

Person 1: Jmenuji se ****. Bydlím v Horním Maršově. Starám se o vlastní matku. Je mě 59 roků a v současnosti se starám o svoji nemocnou maminku v rodinném domku. 00:01:40-5

Interviewer: Tak jo. Děkuju. A teďka Vás ještě poprosím, jestli byste nám něco mohla říct o mamince, o kterou se staráte? 00:01:48-7

Person 1: Maminka je ročník 1935. Tak 3 roky zpátky se její zdravotní stav zhoršil. Zjistil se Alzheimer. A teďka dostala mozkovou příhodu. Tak že se její zdravotní stav ještě více zhoršil. Momentálně je na tom tak, že je ležák. 00:02:13-4

Interviewer: Děkuju. A ještě bych se zeptal, jestli vlastně Vaší mamince děláte opatrovníka? 00:02:21-6

Person 1: U soudu máme momentálně žádost o opatrovníka, ale vzhledem... vzhledem k svéprávnosti. Neboť mamka trpí tím Alzheimerem a není schopná sebe... jako sama se rozhodovat. 00:02:40-6

Interviewer: Ano. Děkuju. A ještě bych se zeptal. Vlastně Vy jste to říkala, kdy jako by vznikla ta nemoc u paní? 00:02:52-2

Person 1: No tak do těch 80 let byla maminka dobrá. Potěch 80 letech se její zdravotní stav zhoršil. Boleli jí nohy, tak si stěžovala. Stěžovala si taky na bolest hlavy a v tom věku samozřejmě docházela silná skleróza a zapomínání. Takový se nám zdálo, že... že ztrácí anebo, že nám říká věci, který se nezakládají na pravdě. Tak že jsme vyhledali neurologa a zjistilo se teda u ní Alzheimer, který silně pokračuje a bylo rozhodnuto, že paní vzhledem k tomu, že bydlí v rodinném baráku, neboť bydlela sama. Že by potřebovala, aby se o ní někdo... aby někdo o ní pečoval. Tak že jsem hodně stará. Tak že jsem se rozhodla, neboť se mi blíží teda důchodový věk, že půjdu do předčasného důchodu a o maminku se dovedu postarat. 00:04:00-3

Interviewer: Děkuju. A ještě bych se zeptal. Vůbec jak je velká tato obec a... přibližně? A jak dlouho zde žijete. 00:04:10-5

Person 1: Tak že my zde bydlíme takových 40-50 roků... 50 roků asi... 50 let. Maminka bydlí v Horním Maršově. Já s ní jsem bydlela v Horním Maršově, kde jsem učila několik let. 15, 20 roků. 20. Asi 25 roků. 25 roků a potom jsem odešla teda do Trutnova, kde jsem dostala místo taky. Ted'ka jsem se sem vrátila, protože v rodinném domě, kde bydlí by asi už by nemohla žít sama. To je jednak topení a jednak asi starost teda o domácnost. Nebyla by schopná se sama o sebe postarat. 00:05:00-3

Interviewer: Tak jo. Děkuji. A paní typují, že je nezaměstnaná určitě. 00:05:05-3

Person 1: Jako paní? 00:05:07-1

Interviewer: Maminka. 00:05:08-6

Person 1: Maminka je v důchodu v tolika letech. Pobírá důchod. Ne vysoký. Sice hodně pracovala, ale důchod má kolem 9 tisíc. Tak že jako ta žádost o příspěvek na bezmocnost jsme dostali, ale jenom ten 2. stupeň. Prostě kolem 9 tisíc. 00:05:32-7

Interviewer: Ano. Děkuji. Jinak musím říct, že Maršov je strašně krásný město a ten Váš domeček je nádherný. 00:05:39-4

Person 1: No. Děkujeme. To máme hezkou zahrádku. Tak taky, když maminka spí, tak chodím na zahrádku a starám se o zahrádku. 00:05:47-4

Interviewer: A maminka toho určitě taky využívá. Vozíte jí takhle ven? 00:05:50-6

Person 1: No ted'ka momentálně ano, ale předtím to bylo horší, protože jsme měli schody. Tak že můj bratr udělal druhý dveře na dvorek, abychom mohli teda... protože babička... mamka je ležák. Abychom mohli jet na dvorek a strávit čas teda ještě venku. Ale momentálně její zdravotní stav... nevím jestli vnímá tu přírodu, protože při téhle diagnóze, tak to co bylo před 5 minutama, tak asi si vůbec moc nepamatuje. Ale jsem ráda, že aspoň můžeme být chvílku na čerstvém vzduchu. 00:06:30-5

Interviewer: Tak jo. Já mockrát děkuju a já bych přešel asi na ty klíčové oblasti v životě člověka se zdravotním hendikepem, který já shledávám... Nejdříve, než úplně začneme, tak já bych se Vás zeptal, co shledáváte vy jako důležité třeba pro maminku tady? 00:06:46-0

Person 1: Jako Horní Maršov? Čerství vzduch. 00:06:50-8

Interviewer: Ne. Celkově jako, co shledáváte důležitého pro Vaši maminku? 00:07:00-4

Person 1: No, tak to je, že... že vlastně asi žije zde dlouhou dobu. Tak že sice máme požádáno o domov důchodců, ale to už bude asi ta nejhorší varianta, až to nebudu zvládat. Že ten zdravotní stav se zhoršuje a zhoršuje. Tak že sice mám požádáno o... do domova důchodců se čeká delší doba, tak že uvidíme. Žádost tam máme podanou a takhle se to týká asi maminka je doma. I když je momentálně její zdravotní stav asi takový, že když se jí zeptám jsi doma? Ona řekne, že vůbec doma není, protože ona tu paměť má takovou, že ani neví, kde je. Jo? Ale jsem ráda, protože to je její místo, kde prožila 50 let svého života. 00:08:01-4

Interviewer: Ano. Děkuju. Tak já bych Vám... já bych Vám teďka položil otázku z mnou zvolených oblastí, které shledávám já jako důležitý. A zeptám se Vás, jak hodnotíte třeba u Vaší maminky... nebo u Vaší maminky. Třeba právě dostupnosti toho prostředí? Mám na mysli zejména fyzický bariéry, kdy prostě to prostředí je pro toho jedince důležitý na tolik, že se vlastně v něm může pohybovat. Na základě čeho?... Jak to je důležitý pro Vaší maminku? 00:08:39-3

Person 1: No tak maminka momentálně je na tom asi tak, že o ní musím pečovat. Tak že maminka asi se tolik nenachodí. Budeme se ptát, jestli by pro ni nebylo výhodnější lepší dostupnost. My jsme přizpůsobili teda to, že aspoň momentálně, když teda... Byli jsme na tom tak, že 4 schody a museli jsme jí snášet v náručí do auta, když jsme potřebovali jít k lékaři. Rodina pomohla. Udělal se další vchod. Tak že my teďka můžeme vyjíždět, ale nerada bych na stáří měnila její místo pobytu... protože na to prostředí je už zvyklá a asi za tu dobu, co tady o ní pečuju, že to je téměř rok... možná přes rok. Tak bych... již jsem si zvykla a ty podmínky беру, tak jak jsou. I když nejsou tak, jak by měli být. Že to nemáme tak kvalitní jako třeba v domově důchodců a podobně, ale my jsme se museli přizpůsobit okolnostem, abychom byli schopní teda fungovat. Tak že se staráme o starého a nemohoucího. 00:10:01-2

Interviewer: A shledáváte možnost vzdělání nebo zaměstnání třeba pro maminku v místě bydliště jako důležitou? 00:10:09-8

Person 1: Maminka absolutně už nemůže být zaměstnaná. 00:10:14-0

Interviewer: A kdyby... kdyby třeba její zdravotní stav byl malinko lepší a mohla by se toho účastnit? 00:10:20-9

Person 1: Maminka je... Maminka je momentálně důchodkyně. Sice já si říkám, jak to dá... že chci pracovat, dokud to půjde. Tak že možná v jejím věku ještě budu chodit do práce... Ale nevím, jak to bude, ale беру to zatím asi tak, že v 80 letech nebo po 80 letech člověk už fyzicky i psychicky je natolik... natolik... že nemůže... že momentálně v současné době není schopen pracovat. Málokdo je tak čilý, že by mohl nastoupit do práce a vykonávat nějakou tělesnou či psychickou práci. 00:11:13-6

Interviewer: A jakou roli hraje ve Vašem případě rodina pro maminku? 00:11:22-8

Person 1: Maminka má štěstí, že nás vychovala. Mám ještě 2 sestry a bratra. Tak že všichni spolupracujeme. Pomáhá mi rodina a sice jsme požádali o... protože ta péče je náročná o domov důchodců. O zařazení maminky do domova důchodců, ale jako co se týká, když potřebujeme pomoci, tak mě pomůžou. Co se týká návštěvy lékaře, protože Horní Maršov je vzdálený do Trutnova více než 15 kilometrů. Což znamená návštěva na neurologii, návštěva u obvodního lékaře... obvodní lékař v Horním Maršově je, ale stejně to je tak daleko. Je to daleko k obvodnímu lékaři. Tak že jsem momentálně závislá doopravdy na rodině. Na mobilních lidech, co mají auto, protože sama auto nevlastním. 00:12:34-4

Interviewer: Děkuji. A jak hodnotíte dostupnost služeb právě v místě bydliště u Vás? 00:12:41-3

Person 2: No, tak obchod je asi 500 m. Tak že nákupy obstarávám já. Takový lehčí nákupy. Větší nákupy vzhledem k tomu, že jsme na horách, kde ceny jsou zvýšený. Snažíme se, když teda přijede bratr nebo sestra větší nákupy dojíždět do Trutnova... do supermarketu. Protože

tam ty ceny jsou o 5 Kč nižší za kus než takhle na horách. No, takže ta rodina pomáhá. Dostupnost, jak jsem Vám říkala, tak půl kilometru je asi obchod. Velkoobchody tady nejsou, tak snažíme se nakupovat, jak v Trutnově, tak tady. 00:13:31-7

Interviewer: Ano. A co třeba zdravotní zařízení nebo veřejnou dopravu. Jak byste hodnotila? 00:13:37-7

Person 1: No. Veřejnou dopravu a zdravotní zařízení. Zdravotní středisko tady je. Tak že návštěvy shledáváme maminky téměř... teda nesjednáváme. Většinou dochází doktorka k nám obvodní, když jí potřebuju, protože maminka je ležák. No a ty odborný lékaři to je, že dojíždíme do Trutnova vlastním autem... teda jako bratr většinou. Anebo musíme jezdit jedine sanitkou. Jo? 00:14:11-5

Interviewer: A jaký to má vliv na Vaši spokojenost vůbec, že vlastně v místě bydliště není právě to zdravotní zařízení? 00:14:18-8

Person 1: No strašný. Jedete k lékaři... a jedete ráno o půl osmí a doma jste ve 2 hodiny, protože asi nemocnice Trutnovská je přetížená. Tak že i když jsme objednaní čekací doba je dlouhá. Hodně pacientů je v čekárně. Maminka je unavená. Samozřejmě, že i v té čekárně já a protože momentálně, když už je teda ležák, tak že to je pro ni asi velká zátěž. Velká zátěž, jak pro ni, tak i vlastně pro mě. Teď tam je... myslím i ty výpady a podobně. Tak že čekání je hrozný pro ni. 00:15:08-8

Interviewer: A jak hodnotíte veřejnou dopravu? Je to vůbec realizovaný? 00:15:13-0

Person 1: Veřejná doprava. My veřejnou dopravu absolutně nemůžeme využívat, neboť nevím, jakým způsobem bychom dostávali maminku do autobusu, protože tam jsou ty schody. To je prostě nevyřešený. Momentálně si myslím, že ta autobusová doprava je natolik nevyu... teda nepoužitelná služba. Lidi můžou být na vozíčkách, že by je museli podobně jako teda maminku. Lidi s kočárkem to potřebují druhého člověka, který by je dostal do toho. Tak že my autobusovou dopravu nevyužíváme. Dojíždíme vlastním autem, protože bychom nevím, jakým způsobem by jsme maminku dostávali do autobusu. 00:16:00-6

Interviewer: Mám tady poslední otázku. Taková pěkná. Jak hodnotíte finanční situaci pro ty zdravotně postižený? A jaký to má vliv... na Vaši... na vaše samotné bydlení? Nebo celkově na to bydlení tady? 00:16:14-8

Person 1: No, tak bydlíme v rodinném domě, ale asi to... přece asi je levnější než bydlet někde v pronájmu nebo v nájmu. To na sídlišti, kde se platí ta voda. Tady to máme malinko levnější... ale nemůžeme říct levnější. Tady zase platíme topení na celý rok. To uhlí... to topení je drahý. Maminka má důchod kolem 9 tisíc. Požádali jsme o ten příspěvek na péči, což teda taky není moc. A já mám vlastně důchod. Tak že, kdybych nepřispívala já a byla by odkázána, tak nebude mít momentálně ani na to, aby si mohla platit domov důchodců. Neboť by její částka ani nedosáhla příspěvku, který v domově důchodců nebo v některých zařízeních vyžadují. Když jsme se například ptaly ve Svobodě nad Úpou, kde jsou specializovaný na Alzheimeru. Částka, která... kterou vyžadují pro osobu s tímto postižením je kolem 20 tisíc. Maminka má důchod 9 tisíc. Nepočítá se do toho příspěvek, který stát dává na péči. To znamená rodina by musela přispívat nějakých jedenáct tisíc, aby maminka měla odbornou péči. Domnívám se, že člověk, který celý život pracoval, anebo který momentálně ve stáří potřebuje pomoc, že pro něho neposkytnou to, co by měli. To znamená já onemocním.

Dostanu se do podobný situace. Důchod budu mít nízký a nebudu mít rodinu, která mi bude přispívat. Tak že umře na ulici nebo tak? S tím... s tímto jako řešení, když člověk potřebuje, stát by měl určitě brát v potaz, že ten člověk je natolik nemocný, že vyžaduje pobyt v odborný léčebně. [00:18:35-5](#)

Interviewer: Ano. Děkuji. Tak bychom mohli přejít dál. Vlastně na část, která je zaměřena jakoby na právě tu orientaci na město a venkov. A já se Vás zeptám, co spatřujete vůbec pozitivního na životě ve městě třeba pro maminku? Co by jí to město mohlo poskytnout? [00:18:55-9](#)

Person 1: Vzhledem k tomu, že i já jsem žila na venkově, tak pobyt na venkově na horách pro mě je jako mnohem jako lepší než pobývat ve městě. Hlučnost. Sice máte dostupnost. Všechno máte blízko. Jako lékař, obchody, doktory plusy, který tam máte. To je jedna stránka. Ale druhá stránka je to, že někde žijete a zvyknete si a chcete tam dožít. Tak že já беру asi tohle to... dostupnost ve městě je mnohem lepší než na venkově, ale druhá otázka je pro toho člověka, který si zvykne být někde, kde žije. [00:19:55-3](#)

Interviewer: Děkuju. Tak že negativní vlastně aspekty jste řekla, že právě? Nebo co podle Vás je negativního na venkově? [00:20:04-4](#)

Person 1: Negativní je to, že samozřejmě ty služby... asi tam to je mnohem draží jako, co se týká produkty, obchody... Navýšení než markety, protože tady žádný obchod nemáte. Tak že nakupujete například o tisíc korun měsíčně... o patnáct stovek měsíčně Vás nákupy vyjde... možná i o dva tisíce více než kdybyste bydlel u Kauflandu, kde si doběhnete pro cukr za 9 Kč. Tady si ho musíte koupit za 20 Kč. [00:20:38-9](#)

Interviewer: Tak že negativního v tom městě je podle Vás co? [00:20:44-3](#)

Person 1: Negativního ve městě je přílišná hlučnost pro ty lidi, což zase některým lidem, který si zvykli na ten klid, horský čerstvý vzduch, klid na vesnici, zahrádka. To jim chybí potom. Jo? To já spatřuju jako ten pobyt na tom sídlišti... starší člověk nemusí přijmout. Jo? Někdy se říká bydlet v paneláku, bydlet v králíkárně. Jo? Tak že změna pobytu pro staršího člověka znamená i... já nechci takhle mluvit ale i smrt, protože než si zvykne na to nový. Jo? Tak psychicky to pro něho je velice náročný, protože si zvyk. Mění veškerý prostředí, na které byl zvyklý. [00:21:42-9](#)

Interviewer: Děkuju. A co vidíte pozitivního pro maminku tady na životě na venkově? [00:21:49-3](#)

Person 1: No tak to, že má svoje prostředí. Jo? Svoje prostředí, ten klid, zahrádka. To svoje... to je to to pozitivního. Jinak ta dostupnost obchodů je samozřejmě horší, dostupnost k lékaři horší... všechny služby jsou horší, ale to prostředí, ve kterým ona prožila 50 roků je asi pro toho člověka ve stáří strašně důležitý. Jak se říká ve stáří byste nikomu měnit... ten vůbec... ten domov. Jo? [00:22:36-0](#)

Interviewer: Děkuju. A je něco bez čeho život tady na venkově si nedokážete vůbec představit? To jako kdybyste to neměli, tak vůbec tady nemůžete ani fungovat? [00:22:46-9](#)

Person 1: Jako, co kdybychom neměli, tak bez toho bych nemohla fungovat? [00:22:52-3](#)

Interviewer: Ano. 00:22:52-9

Person 1: Asi právě... asi to... auto. 00:22:59-5

Interviewer: Auto? 00:23:02-1

Person 1: Auto. Ale jako bez toho jako... 00:23:09-1

Interviewer: Vlastně jste říkala, že Vám ten bratr jezdí pomáhat s tím autem. 00:23:16-6

Person 1: No. Můj bratr nám pomáhá autem. Já řidičský průkaz mám, ale autem nejezdím. A neobnovila jsem si, protože špatně vidím. Tak že už si nedovolím jezdit. Tak že bez auta je to složitý. To znamená auto potřebujeme, ale já momentálně auto nemám, ale potřebuju pomoc... Tak že jsem odkázána na někoho z rodiny, kdo má auto. Tak že? 00:23:45-1

Interviewer: Tak že tu rodinu a to auto? 00:23:46-7

Person 1: No to auto jako, ale... já sama, jak Vám říkám se necítím na to, abych jezdila autem. Tak že... Jo? Takhle. 00:24:00-0

Interviewer: A něco ve městě, bez čeho byste tam nemohla žít? 00:24:02-9

Person 1: Bez čeho bych nemohla ve městě být? 00:24:05-7

Interviewer: Ano. 00:24:07-6

Person 1: Já Vám nevím já na to město jsem si moc nezvykla. Protože to město je... protože to město je hrozný. Vlastně bez čeho bych nemohla žít? 00:24:19-7

Interviewer: Ve městě, bez čeho byste nemohla žít? 00:24:21-6

Person 1: No tak já bych nemohla žít, aby tam nebyli obchody, nemocnice a tohle to... 00:24:28-0

Interviewer: Tak to je samozřejmý, že to tam je... 00:24:29-4

Person 1: No tak, že to tam je. Tak že kdyby to nebylo, tak jsme jako na vesnici. A možná nějaký ty kulturní zařízení... i když momentálně, jak říkám. Já je nepotřebuju. Bazén a tohle to. Lidi mají možnost tohle to veškerý kulturní vyžití a sportovní vyžití. Dostupnost dobrá. My jsme si zvykli, že to nemáme a musíme to tak brát asi, jak to na té vesnici funguje. 00:25:00-1

Interviewer: Děkuju. A jak byste hodnotila vlastně Vaší... Vaše místo bydliště nebo bydlení samotný? 00:25:09-0

Person 1: No. Místo, kde bydlíme? Jako? Tak že? 00:25:16-7

Interviewer: Jak byste hodnotila? 00:25:18-8

Person 1: Jak bych ho hodnotila. 00:25:20-3

Interviewer: Jak se Vám tady žije? 00:25:21-2

Person 1: No tak jako asi lepší by bylo ten panelák, protože tam bych nemusela topit. Nemusela bych se starat o každý rok objednávat uhlí a topit. Jo? Celý barák vytápět. Tak že to je další v tomhle prostředí. Příkládat do kotle a starat se, aby bylo teplo v rodinném domě. No další je vyhazování sněhu a takový... tak že to jsou práce kolem domu. Což bychom asi v paneláku nemuseli, ale jedna stránka je tady máte... se musíte starat o věci o který se lidi, který bydlí někde na sídlišti starat nemusí. Ale na druhé straně je tady zase otázka, že máme zahrádku. Máte tady něco, co ani na tom sídlišti nemáte... nemají. To hezký prostředí. 00:26:30-6

Interviewer: Děkuju. A co teda Vaše místo bydliště či samotný bydlení splňuje? Co je pro Vás důležitého? Co právě splňuje to bydlení? 00:26:40-7

Person 1: No splňuje to... Co splňuje? Já si vzpomenu... já si vzpomenu. Tady je všechno. To znamená teplá voda, studená... teplou máme. Teplo máme. Všechno jsme si museli vybudovat sami. Bezbariérový přístup pro babičku. Udělat se všechno tak asi jsme museli zařídit a přizpůsobit tomu, aby babička... maminka teda moje. My jí říkáme babička, protože ona je babičkou... Mohla teda v tom domě dožít. 00:27:22-9

Interviewer: A je naopak něco, co Vám schází? 00:27:25-8

Person 1: Co mě schází... Co mi schází. No toho je hodně. 00:27:35-4

Interviewer: Nebo spíše babičce... nebo mamince co schází? 00:27:37-6

Person 1: No tak to asi je... určitě to je... takhle veškerý pomůcky, co se týká, co jsme si mohli půjčit. to je gramofon, polohovací postel. To máme. Akorát možná by bylo vhodnější ta lepší bezbariérová koupelna, protože tam máme problémy... tak že asi, když bude možnost jí vybudovat, abychom věčně nemuseli teda tak nějak... docela tvrdě bojovat s koupáním. Tam nemáme podmínky. Abychom měli, protože nám chybí... A možná, že nám chybí to, že by momentálně jí pomohla nějaká teda rehabilitace vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu. To znamená nějaký rehabilitační středisko. Kdyby bylo blízko, že bychom jí mohli třeba třikrát do týdne navštěvovat rehabilitaci. A tím by se maminka možná zlepšila... její zdravotní stav. No jinak, co nám ještě chybí... No nemocnice asi aby byla blíž. Jo? Ale ona to máte vesnice o pár lidech.... nebo horsko... teda víte co? Středisková obec. Dříve tady byla nemocnice, která byla zavřena. Tak že veškerý pacienti... to musíme teda dojíždět do Trutnova. Asi by to bylo lepší, kdyby byla tady nemocnice, ale nevím, jestli by byla teda využita. Jo? 00:29:26-3

Interviewer: Děkuju. A jaké jsou Vaše budoucí plány související s bydlištěm? 00:29:31-6

Person 1: Já bych chtěla, aby tady v tom Horním Maršově teda bylo vybudováno pro ty starší lidi... 00:29:42-1

Interviewer: Ale... nebo přímo myslím jako u Vás, jaký jsou plány? 00:29:46-9

Person 1: Jaký jsou plány. Tak tu lepší koupelnu, aby maminka měla... abychom mohli lépe to. No a asi nevím no. Jako možná, že by bylo, aby se člověk mohl zaměřovat i na ty lidi, který doopravdy už jsou... potřebují tu pomoc. Tak že i ta finanční stránka. Lepší finanční

ohodnocení, protože momentálně, co dostáváme jenom ty kalhotky... Teda ty kalhotky, co dostáváme pro ležáky, tak dva na den. Což je nevyhovující, protože když přebalujete někoho, tak jedny kalhotky ráno a jedny večer, tak to nestačí. 00:30:41-0

Interviewer: Ano. 00:30:41-4

Person 1: Tak že asi... asi zvýšení i toho počtu. Jo? To je problém. 00:30:49-4

Interviewer: Děkuju. A nevíte, jestli náhodou se neplánuje ve Vašem místě bydliště nějaká budoucí změna, která by mohla nějakým způsobem ovlivnit Vaši spokojenost s místem bydliště? 00:31:01-2

Person 1: Domnívám se, že se nic neplánuje momentálně, protože obec... možná, že by měla obec uvažovat o tom, že obyvatelstvo stárne. Jo? Tak že je tady jeden domov důchodců... teda pár ubytoven. Tak že další asi, protože generace stárne a myslím si, že řada... a čekací doba do domova důchodců nebo do pečovateláku je dlouholetá. Tak že obec by měla uvažovat o tom, že by měla myslet na lidi. Prostě pečovat o starší. 00:31:47-9

Interviewer: Děkuju. 00:31:48-7

Person 1: Tak že si myslím, že je asi pro tu obec dost zásadní. Neinvestovat do silnic a podobně, ale také investovat na stáří. 00:31:58-5

Interviewer: A napadá Vás ještě něco, co byste nám chtěla sdělit? 00:32:02-1

Person 1: Co mě napadá? Co mě momentálně napadá? Momentálně mě napadá, že jednou všichni zestárneme a, že finanční situace v současné době pro lidi bez... bez... lidi by měla být lepší. Není dostačující. To znamená finanční stránka, že stát neoceňuje toho, že všechno je drahé. Takhle..., že dostáváte určité peníze a nestačí to. Nestačí to, když jste sám. Asi tak. 00:32:51-8

Interviewer: Tak jo. Tak já Vám děkuju, že jste zúčastnila toho to výzkumu a přeju Vám i mamince hodně štěstí. 00:33:00-0

Person 1: Děkuju. 00:33:00-4

Interviewer: Neshledanou. 00:33:01-5

Person 1: Neshledanou. 00:33:02-4

Respondent 6

Interviewer: Takhle to dám, ať je to slyšet. Tak já bych v první řadě asi nejdříve představil jako čeho se účastníš. Tak vlastně náš rozhovor bude sloužit jako podklad k získání materiálu..., které jako by slouží k tomu identifikovat, zda pro zdravotně hendikepovaného jedince je lepší život ve městě nebo na vesnici. A také zjištění současné situace v klíčových oblastech v životě člověka se zdravotním hendikepem. Teďka formalita k tomu nahrávání. Náš rozhovor bude anonymní a bude užit jenom pro tuto bakalářskou práci a následně jako by až ho nějak zpracuji, tak bude smazán... tahle zvuková stopa. Tak že já bych nejdříve se rád tebe zeptal, zda s tím souhlasíš? 00:00:53-8

Person 1: Ano. 00:00:52-6

Interviewer: Takže já bych se tebe rád zeptal, jestli bys nám mohla představit vlastně *****. A vlastně kolik mu je let... kolik mu je let a jeho vlastně zdravotní postižení? 00:01:06-5

Person 1: Tak ***** je 27 let a v 6 letech měl úraz, kdy nešťastnou náhodou spadl do řeky Úpy. A asi po půl hodině jsme ho našli a začala celá ta... jak to mám říct? A začalo celý to kolo. To znamená do nemocnice, v Motole byl měsíc. Pak jsme byli v Severním Brnu, pak ho přesunuli do Jánských Lázní na rehabilitaci. Tam jsme byli až do prosince. Pak byli Vánoční svátky, takže 14 dní doma. V lednu opět nástup do Jánských Lázní až do března. No a pak už to bylo každý rok 2x v roce no ty Jánský Lázně rehabilitace. Michal nemluvil, nechodil. Z kómatu se probral až v Jánských Lázních. Měl mixovanou stravu ze začátku. Byl neustále v křečích. No a tím léčením každodenním, jak jsem viděla, tak každý den jsem pozorovala... tak ten zdravotní stav se začal zlepšovat. Michal teda sám nechodí a furt má mixovanou stravu, vnímá... 00:02:29-3

Interviewer: A vlastně ty mu děláš opatrovníka? 00:02:34-2

Person 1: Ano. 00:02:35-0

Interviewer: Ano. Jo. A vlastně jaká je přímo chara... jako by přímo ta jeho nemoc? Nebo ten jeho úraz, jaký má? 00:02:44-4

Person 1: Úraz hlavy. Byl dlouho bez kyslíku. To znamená, že byla jako postižená levá část mozku. 00:02:53-2

Person 1: No tak to mi asi stačí děkuju. A teďka bych se asi rád zeptal... jestli bys nám mohla říct, kde vůbec vlastně bydlíš? Jako by... 00:03:12-4

Person 1: Bydlíme v malém městečku. Je tady asi 1000 obyvatel. Máme svůj domek. Ten je teda se zahrádkou a v zimě trávíme většinu času doma, protože tady je furt sníh, tak se ven nedostaneme. Že jo? Je na vozíku Michal. No a v létě trávíme čas na zahradě nebo jdeme někam na procházku. 00:03:34-0

Interviewer: A jedná se o Svobodu nad Úpou? 00:03:35-7

Person 1: Ano. Svoboda nad Úpou. 00:03:37-8

Interviewer: A jak v současný... Jako by jak dlouho v současném místě bydliště dlouho jako bydlíte? 00:03:44-8

Person 1: Hm.. 00:03:46-6

Interviewer: Stačí přibližně. 00:03:48-1

Person 1: Těch 18 let. 00:03:49-0

Interviewer: Děkuju. Jinak musím říct, že Svoboda nad Úpou je hezký město. Celkově to tady to máte hezké. 00:03:58-3

Person 1: Děkuju. 00:03:59-0

Interviewer: Hm... Tak teď já bych přešel vlastně na otázky, který se týkají jako by těch klíčových oblastí, které já osobně shledávám jako důležitý pro člověka se zdravotním hendikepem. A nejprve, než začneš téma otázkami. Tak já bych se zeptal, co shledáváš ty jako důležité pro osobu se zdravotním hendikepem? 00:04:19-8

Person 1: Tak soukromí. 00:04:23-1

Interviewer: Soukromí? A ještě něco tě napadá? 00:04:26-2

Person 1: Klid. Tak asi jenom to soukromí a ten klid. 00:04:33-6

Interviewer: Jo. Děkuji. Tak já bych nejprve začal a zeptal se tě, jak hodnotíš dostupnost prostředí pro zdravotně hendikepovaného? Mám na mysli fyzický bariéry. Třeba jestli to prostě je bezbariérový a lidi se sníženou mobilitou mají potom lepší možnost pohybu v tom bydlišti či v bydlení? Co si o tom myslíš? 00:05:04-0

Person 1: Teď ti nerozumím. 00:05:05-2

Interviewer: Tak ještě jednou. Jestli si myslíš... Jak hodnotíš fyzické bariéry? Fyzická bariéra dá se to představit třeba schody. Schody anebo třeba že chodníky jsou... Že ten člověk se nemůže v tom prostředí pohybovat. 00:05:25-0

Person 1: Jo. Takhle, když je to postižený, který si sám ovládá vozík. Jo? Tak je to teda problém, ale když má někoho, kdo se o něho stará. S tím vozíkem takhle manipuluje. Tak to tak velký problém není. Že jo? Tak já Míšovi se vším vždy pomohu. 00:05:38-6

Interviewer: Ano. Tak jo. A dál by mě zajímalo, jak hodnotíš třeba možnost vzdělání nebo zaměstnání právě pro ty zdravotně hendikepované? Je to pro tebe důležité, aby...? 00:05:52-1

Person 1: Hm. 00:05:56-6

Interviewer: Co si myslíš? Jako tvůj osobní názor? Jestli bys shledávala jako dobré, kdybys mohla třeba Míšu dávat do školy a v rámci toho ho nějak integrovat do té společnosti. Bude moct navštěvovat školu anebo bys byla proti? 00:06:19-6

Person 1: Takhle. Já teda... Michal chodil do školy. Chodil do toho Horního Starého Města.

Mě teda nikdy nenapadlo, že by nějakou školu navštěvoval, ale já jsem vždycky byla ta, kdo byl proto. Ne, že by se tam něco naučil. Protože se tam nic nenaučil, ale jako, že byl v kolektivu nějakých těch vrstevníků. Jo? 00:06:35-4

Interviewer: Stačí. Tak že možnost účasti na vzdělávání shledáváš jako dobrou? 00:06:38-9

Person 1: Ano. 00:06:39-1

Interviewer: Jo? Super. A teďka se tě zeptám na takovou pěknou otázku. Jakou si myslíš, že hraje právě rodina roli pro toho zdravotně hendikepovaného? 00:06:48-8

Person 1: Velkou. 00:06:49-3

Interviewer: Jo? A můžeš říct jako v čem třeba? 00:06:53-0

Person 1: Jako... rodina hodně pomáhá. Jo? Jak tomu opatrovníkovi, tak opatrovnici. 00:07:00-5

Interviewer: Tak že jako by? 00:07:02-6

Person 1: Rodina je důležitá. 00:07:04-2

Interviewer: Určitě souhlasím s tebou a třeba tady se tě ještě zeptám. Jak shledáváš důležitou dostupnost služeb. No třeba mám na mysli lokalizaci zdravotních zařízení nebo i doktora v tom místě bydliště? 00:07:22-3

Person 1: Ehm. No musíme hledat, kde je bezbariérový přístup, že nejsou všichni. Jo? Ty zdravotní střediska bezbariérový, což je docela problém teda tady. 00:07:31-9

Interviewer: A na základě toho by jsi nějak volila třeba i to bydliště v případě změny? 00:07:35-2

Person 1: Ano, asi jo. 00:07:36-2

Interviewer: A i vzhledem k tomu zdravotnímu stravu, kdyby Michal potřeboval neustálou zdravotní péči, tak bys nějak musela to? 00:07:44-7

Person 1: Jasně. Určitě. To bych musela. 00:07:45-2

Interviewer: A třeba i veřejnou dopravu. Jestli nám můžeš říct něco o veřejné dopravě, jak? 00:07:53-0

Person 1: No, tak to jsem ještě nikdy nepoužívala veřejnou dopravu. 00:07:55-0

Interviewer: Nepoužívala s Michalem. A? 00:07:57-0

Person 1: Jedině autem anebo sanitkou. 00:07:59-0

Interviewer: A myslíš si, že jako je to realizovatelný jako užít veřejnou dopravu? 00:08:03-3

Person 1: Já si teda myslím, že to teda není teda realizovatelný. 00:08:06-3

Interviewer: Je to určitě problém. Tam jsou ty schody a všechno. 00:08:08-9

Person 1: Ano. 00:08:10-0

Interviewer: A tak teďka ještě hezká otázka. Jak hodnotíš finanční situaci právě zdravotně hendikepovaných? 00:08:18-9

Person 1: No blbě. 00:08:22-2

Interviewer: Blbě? A jako myslíš si, že by jako by mohlo být... jako lepší ta? 00:08:30-1

Person 1: Já si myslím, že by to mohlo být lepší. 00:08:31-0

Interviewer: A jakou si myslíš, že to má? 00:08:33-8

Person 1: Jako takhle, když jsou na to dva... jako. Že jo? Tak to je o něčem jiném. Když jsou ty lidi vlastně spolu a starají se o někoho. No, takhle. Když je člověk sám teda postižený a vlastně si ještě někoho platí, tak jako je to slabý. 00:08:49-1

Interviewer: A to, jakou si myslíš, že jako kdybys bydlela jinde tak by ta finanční situace byla lepší? 00:08:54-9

Person 1: No myslím, že i v těch velkých městech, že to asi není nejlepší finančně. Že tam se asi více ty peníze budou potřebovat. 00:09:06-9

Interviewer: A třeba jako by zbývá tomu člověku i potom peníze na zlepšování nějaký jako by... té jeho kvality bydlení, když potom musí platit nějaký třeba léky a takhle? 00:09:17-8

Person 1: No, tak nic nezbyde. 00:09:19-8

Interviewer: Je to potom složitější? 00:09:21-0

Person 1: Určitě je to složitější. 00:09:22-3

Interviewer: Tak jo super tak to máme hotový tady tohle. 00:09:26-1

Person 1: To je všechno? 00:09:26-2

Interviewer: Ne. Tady ten okruh otázek a přejdeme na další, a to se vlastně zabývá jakoby aspektama života ve městě a na venkově. A já se tě zeptám, jaký hodnotíš právě pozitivní aspekty toho života na venkově? Vůbec jako pro toho zdravotně hendikepovaného? Co mu to... co mu ten venkov může poskytnout oproti městu? Co by ve městě ten člověk jako by nemohl mít? 00:10:03-7

Person 1: No, tak na tom venkově je výhoda, že se všichni známe. Všichni Michala znají a berou ho takového jaký je. Jo? Takže jsou tady na něho všichni milý a hodný. V tom městě to je... tam vlastně neznám nikoho, který by jako... Měl by asi problém si najít nějaký kamarády a... 00:10:21-5

Interviewer: Asi jo. Tak jo? A naopak negativní jako by aspekty toho života na tom venkově? Pro Míšu? 00:10:31-9

Person 1: Já tady teda negativní úplně nevidím žádný pro nás. 00:10:35-2

Interviewer: Super. A teď půjdeme na druhou stranu a zeptám se tě, jak to vidíš třeba s pozitivními aspekty života ve městě? Co tam je pozitivního vůbec pro ty lidi, co žijí v tom městě? 00:10:47-8

Person 1: Celkové vyžití. Jsou třeba lidi i zdravotně hendikepovaní, kteří rádi chodí do kina a divadla, na koncerty. Jako to kulturní vyžití je tam určitě lepší než na té vesnici. 00:10:56-9

Interviewer: A? Negativního v tom životě ve městě tam? 00:11:02-0

Person 1: Ta doprava. Dopravit se někam? 00:11:08-9

Interviewer: Jako v tom městě? 00:11:09-7

Person 1: Ve městě. 00:11:10-5

Interviewer: Ano. A něco, bez čeho si život ve městě anebo na vesnici nedokážeš vůbec představit? Nebo v tuhle chvíli, kdybys to neměla, tak bys bez toho vůbec jako s Míšou nemohla nějak fungovat? 00:11:22-9

Person 1: Auto. 00:11:23-3

Interviewer: Auto. 00:11:25-0

Person 1: Určitě auto. 00:11:26-7

Interviewer: Ano. A co třeba jak shledáváš... jako by jak jsi říkala o té dopravě, tak třeba kdybys neměla to auto? Tak kde si myslíš, že by to bylo lepší žít jako by bez toho auta? V tom městě nebo tady zrovna na té vesnici? 00:11:43-6

Person 1: Hm. To bych v každém případě musela jezdit sanitkou k tomu lékaři. To bych si musela volat sanitku? 00:11:53-1

Interviewer: Anebo neuvažovala bys nad změnou jako by toho bydliště? 00:11:55-8

Person 1: No to bych musela... no to bych musela pak zvážit, jestli by to bylo vhodné třeba ten lékař v tom městě. Jestli by to bylo výhodnější než na té vesnici. 00:12:08-5

Interviewer: Takže třeba jako v Trutnově my tam máme jako by tu hromadnou dopravu a ta je bezbariérová. Tak jako tam by to jako šlo líp dopravovat a tady jako asi dostat se třeba do toho Trutnova třeba autobusem nebo vlakem musí být strašně těžký pro ty jedince. Jak si to jako k tomu? 00:12:26-1

Person 1: No já nevím. My jedeme k doktorovi do Jánských Lázní. To je bezbariérový doktor už tam anebo do Trutnova. Do Svobody jsme nechodili. A to je vlastně daleko. Že jo? Buď do

Jánských anebo do Trutnova. 00:12:37-8

Interviewer: Jo. A jak bys hodnotili vlastně svoji nebo Vaší jako by spokojenost s místem bydliště nebo i samotné bydlení? Jak se ti tady líbí? 00:12:52-0

Person 1: Já jsem moc spokojená. 00:12:53-0

Interviewer: Jo? A co důležitého vlastně tady to bydliště a bydlení pro vás splňuje? 00:13:00-2

Person 1: No. Je výhoda, že mám velký byt. Jo? Že mám vlastně vlastní patro. A tím, že právě ještě bydlím na vesnici, tak máme každý svoje soukromí. To je docela dobrý. Protože jako třeba starat se o někoho a je to super. Potom on má svůj klid a já mám svůj klid. 00:13:20-9

Interviewer: A ještě do toho tady máš rodinu. 00:13:23-7

Person 1: Ano. 00:13:24-2

Interviewer: Rodinu. Nahoře dceru a otce... 00:13:27-4

Person 1: Dceru tady mám. 00:13:29-2

Interviewer: Tak že vlastně jako nejsi tady sama. 00:13:33-2

Person 1: No mám tady celou rodinu no. 00:13:34-7

Interviewer: Tak to je super. A je tady zde naopak jako by ve Svobodě, co ti tady schází? Co bys shledala jako dobrý, kdyby to tady bylo i vzhledem jako by k Míšovi? Že by vám to pomohlo nějak? 00:13:53-1

Person 1: Krytý bazén. 00:13:53-7

Interviewer: Krytý bazén? 00:13:55-8

Person 1: No ten by se určitě hodil, protože má Michal hodně rád vodu. Jo? Tak ten krytý bazén teda jako ten nám tady chybí? 00:14:01-1

Interviewer: Tak můžete udělat ještě svůj soukromý bazén na zahrádce na plavání. Tak jo a třeba jaký máš budoucí změny jako by související s bydlištěm nebo i s bydlením? Je něco, co jako plánujete do budoucna? 00:14:19-3

Person 1: Ne. Teďka už nic. 00:14:22-5

Interviewer: A třeba město něco neplánuje? Nevíš? Jako, co by Míšovi... 00:14:28-3

Person 1: Jako, aby mě pomohli? 00:14:28-9

Interviewer: Ne. Míšovi, co by mohlo pomoci? Jako by, jestli se tady nerealizuje třeba nějaký odstraňování bariér v tom prostředí nebo? 00:14:37-2

Person 1: Jako jsou tady chodníky bezbariérový. A to je asi všechno. 00:14:41-1

Interviewer: A to dělali vlastně kvůli Míšovi? 00:14:45-2

Person 1: Ne. Ne. Ne. To dělali různě pro ty vozíčkáře, který jsou v Jánských Lázních. Tady jsou Jánský Lázně. Dolů jezdí hodně vozíčkářů. 00:14:51-0

Interviewer: Takhle. Tak že iniciátorem vlastně téhle změny bylo město? 00:14:55-0

Person 1: Ano. 00:14:55-5

Interviewer: A do budoucna nevíš jako jestli se něco takového bude chystat? Jako třeba nějaký budování tady stacionáře nebo? 00:15:01-9

Person 1: Ne, tak o ničem takovém nevím. 00:15:04-1

Interviewer: Ne. Ehm. A jak by to jako kdyby tady byl vystavěný třeba ten stacionář nebo nějaká by byla změna v tom prostředí, jak by vlastně to mohlo ovlivnit takovou tu vaši spokojenost s místem bydliště? Mohlo by to jako nějak ještě zlepšit tu stávající spokojenost, kdyby jako by došlo k nějaký podpoře jako by toho... toho prostředí vzhledem i k tomu zdravotně hendikepovaného? 00:15:31-7

Person 1: Jako kdyby tady byl nějaký stacionář? 00:15:31-9

Interviewer: Ano. 00:15:32-5

Person 1: Tak by to určitě bylo zlepšení. Je to pěkný město. Jo? Tak to určitě jo. 00:15:35-9

Interviewer: Tak je tady krásný prostředí. Že jo? Hory, a ještě do toho stacionář. Tak že já si myslím, že by to nějaký úspěch jako pro ty lidi mělo. Jo? I pro ostatní. 00:15:44-2

Person 1: Určitě. 00:15:45-4

Interviewer: Tak jo. 00:15:46-4

Person 1: Tak tady není nikde v našem okolí, kde bydlíme. No, prostě... Potom musí lidi dojíždět. 00:15:51-3

Interviewer: No to jo. Vlastně máš Trutnov. Potom ani nevím... Jak je to. Tuším, že i v Jaroměři dojíždějí jakoby do toho stacionáře. 00:15:59-6

Person 1: A pak je v Hajnici. Že jo? 00:16:01-1

Interviewer: Ale tam... tam to není přímo jako denní stacionář. Tam to je týdenní. 00:16:05-4

Person 1: Týdenní jo. 00:16:05-5

Interviewer: Týdenní, tam vlastně... ti jako by klienti... nebo ty děti, dospělý dovezou a tam zůstávají celý týden a berou si je jenom pátek a sobota domů. Nebo sobota, neděle je berou

domů... Anebo tam můžou i zůstat na tu sobotu a neděli. Takže nejbliž to je asi v tom... tom Trutnově. No? 00:16:26-4

Person 1: No. 00:16:26-4

Interviewer: A napadá tě ještě něco, co bys nám chtěla sdělit? Jako vzhledem k Míšovi? Třeba? Nemusíš jako nic sdělovat. 00:16:45-6

Person 1: Nic mě nenapadá. 00:16:46-3

Interviewer: Nic nenapadá. Tak jo. Já bych ti tímto poděkoval, že jsi se vůbec jako by zúčastnila toho mého výzkumu. A přeji vám hodně štěstí. 00:16:55-8

Person 1: Děkuje. 00:16:57-2

Interviewer: A doufám, že všechno klapne, tak jak budete chtít. 00:17:00-3

Person 1: Děkuje. 00:17:01-2

Interviewer: Tak jo. 00:17:02-2

Respondent 7

Interviewer: Tak jo. Tak já bych asi nejdříve představil vůbec čeho se zúčastníte. Tak vlastně náš rozhovor bude užít do mojí bakalářské práce, která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem. A vlastně jejím cílem je zjištění aktuální situace v klíčových oblastech u osob zdravotně hendikepovaných. Také se snažím zjistit, zda město nebo vesnice jsou vhodnější volbou bydlení právě pro tyhle jedince. Teďka k tomu nahrávání. Náš rozhovor bude anonymní. Bude užít jenom pro tu bakalářskou práci a tady ta zvuková stopa potom bude odstraněna. Jo? Souhlasíte s tím, že to budu natáčet... teda nahrávat. 00:00:43-2

Person 1: Jo. V pořádku. 00:00:44-1

Interviewer: Děkuju. Tak jo. Tak já bych asi... Tak bychom vlastně mohli začít. Tak já bych Vás nejdříve poprosil, jestli byste se nám nějak mohl představit? Stačí Váš věk a místo bydliště? 00:00:54-9

Person 1: Mě je 54 let... bude v říjnu proto... Bydliště Žacléř. 00:01:03-5

Interviewer: Děkuju. A vlastně ještě jestli byste nám mohl říct... vlastně něco o Vašem zdravotním hendikepu? 00:01:09-7

Person 1: No jsou to zdravotní problémy pohybového ústrojí. Což je zřejmě... měl jsem úraz na páteři v bederní části, což se furt pomalinku zhoršuje. Furt to je horší a horší... Furt lítám po doktorech a konzultacích. No a mě to střílí i do pravý nebo levý nohy. Což jako momentálně hodně to střílí ta bolest i do ruky do levý. 00:01:44-3

Interviewer: Mockrát Vám děkuju. A ještě bych se zeptal vlastně. Takhle na tu nahrávku. Já vím, že jste zaměstnaný. Jste zaměstnaný normálně? 00:01:52-2

Person 1: Jsem no. 00:01:53-7

Interviewer: Ano. Děkuju. A vlastně vy jste říkal, že bydlíte v Žacléři. Tak jestli byste nám mohl říct? Jako přímo v Žacléři, zda bydlíte? 00:02:02-5

Person 1: Přímo. Přímo. 00:02:03-9

Interviewer: A Žacléř má kolik asi obyvatel? Nevíte? 00:02:07-9

Person 1: Co nějak tak vím z té historie mělo to vždycky kolem 5 tisíc. Teďka to má myslím momentálně kolem 3,5 tisíce. 00:02:15-3

Interviewer: Děkuju. Tak jo. Tak bychom asi mohli přejít k nějaký klíčový oblasti, které já shledávám důležitý pro zdravotně hendikepované. Tak jo. Tak já bych se zeptal na první mnou zvolenou oblast, a to je vlastně, jak je pro Vás důležitá dostupnost toho prostředí? Mám na mysli fyzický bariéry, kdy vlastně ten člověk se může v tom prostředí pohybovat a není omezen vlastně svou... jakoby chůzí. Když už má pak nějakou omezenou chůzi, tak vlastně, že se tam vůbec může pohybovat. Jak je to u Vás? 00:03:55-5

Person 1: No tak jo. Já si myslím, že jako... 00:03:57-5

Interviewer: Nebo u Vás? 00:03:58-9

Person 1: Na tyhle ty poměry jako docela dobrý. Že jo? A bydlíme vlastně v přízemí. Což nemáme nic hrozného. Nějakých 6, 7 nebo 8 schodů a už... a už jsme vlastně doma. Že jo? Že to nemáme vůbec jako takový překážky nebo tohle. 00:04:19-3

Interviewer: Tak že to je v pohodě? 00:04:21-0

Person 1: V pohodě. 00:04:21-7

Interviewer: Jo. Tak jo. Tak dále. Tak já bych se Vás zeptal... třeba jak pro Vás je důležitý vlastně to, zda máte možnost ve svém místě bydliště jakoby účastnit se na vzdělání nebo zaměstnání. Ve Vašem případě zaměstnání. Nebo celkově mít tu možnost účastnit se na zaměstnání. 00:04:44-4

Person 1: No tak já neshledám, že bych u nás něco sehnal. Tak továrny jsou všechny zavřené, tam v tom bydlišti nic není. Tam byl Texlen. Pak tam byl takový ten... Porcelánky tam už taky nejsou. Tam je to naprosto neobývatelný ani těma firmičkami. Jsou tam asi dvě firmičky jenom. 00:05:05-4

Interviewer: A jako ta možnost zaměstnání? 00:05:07-6

Person 1: To už... to už je ta možnost sehnat někde ve městě tohle strojírenství nebo něco takového. Nebo když bude místo. Tam se vyrábí. Není to tak strašný. Jo jako? Není to zase tak hrozný pro nás. 00:05:19-9

Interviewer: Tak jo. A jakou roli u Vás hraje rodina? 00:05:24-9

Person 1: No tak já bych řekl nějakou to podporu... támhle dopravit. Když není auto, tak aby tam jezdil autobus ráno, v poledne, večer. A aby to bylo nějak tak trošku pravidelný. Což to tam jako do Žacléře jezdí. Buď přes to Babí nebo přes ty Bernartice. Což jako poslední autobus jezdí v 8. Což jako se dopravím a zjistím, že je to jako vcelku dobrý. 00:05:49-9

Interviewer: A ta rodina hraje? Ta hraje jakou roli teda u Vás? 00:05:56-0

Person 1: No tak asi normálně. 00:05:58-1

Interviewer: Tak že nějaká jako by podpora? 00:06:00-0

Person 1: No samozřejmě. 00:06:01-5

Interviewer: Tak jo. Děkuju. A co třeba jak shledáváte důležitou dostupnost služeb v místě bydliště? Třeba když řeknu příklad, tak třeba lokalizace zdravotního zařízení? 00:06:15-5

Person 1: No tak já převážně chodím do Trutnova. Tam zase dojíždím. Ale v tam jsou praktický. Že jo? Může se taky něco stát. Tak že tam taky jediné. Jsou tam praktický lékaři. Je tam i ta rehabilitace. To byla taková... já nevím tak na takový úrovni jako třeba... na nějaký ty lidi, co jsou v posteli. Jako co se týče těch základních... té občanský vybavenosti. Že jo? Lékárna tam je, aby si člověk hned nemusel pro nějaký léky jako do... jako sem dojíždět.

Pošta tam je. Nějaký ty obchůdky taky. Tak že to důležitý základní. 00:06:53-6

Interviewer: Třeba já jsem měl rozhovor i s kolegyní jako by z Žaclěře, která vlastně tam měla... nebo, která vlastně se stará o svoji maminku, která má těžkou cukrovku. A shledávali právě v tom Žaclěři problematický, že když se něco tam stane. Tak ta záchranka, než tam dojede, tak to je třeba půl hodiny. Kvůli vlastně té cestě v zimě, když tam zahrnutý. 00:07:17-2

Person 1: No. No. No. Což je jako pravda. Tam jako v zimě to je hrozný. Že tam jako si myslím, že ta kolegyně měla asi pravdu. Protože tohle jako je pravda. 00:07:28-8

Interviewer: A třeba tu veřejnou dopravu, jak hodnotíte vůbec v tom Žaclěři? 00:07:33-7

Person 1: No tak jako no není to úplně dobrý. Jak se říká. Ta poslední vesnice nebo ta čekárna a potom už je Polsko. Že jo? Nehledě na to, že tam je nějaká ta vesnice nahoře... pár lidí... pár obyvatel. 00:07:47-9

Interviewer: Tam je ten Královec tuším. 00:07:49-9

Person 1: No tam je ten Královec a to říkám, že jako špatný to tam není spíše v tom... 00:07:56-5

Interviewer: A teďka když jsme vlastně u té dopravy. Tak já jenom bokem se zeptám. Jestli shledáváte, že je vůbec realizova... realizovatelný dopravovat člověka, který má jako by nějaký ten těžší zdravotní hendikep? Je třeba na vozíčku. Jestli to shledáváte jako realizovatelný vůbec jako toho člověka dopravit? 00:08:15-1

Person 1: No je. Protože tam jsou vyznačený v tom jízdním řádu. Že jo? Tam jsou nějaký ty jako určitý spoje, kde nebo který jsou nízkopodlažní a... 00:08:23-1

Interviewer: A to tam jezdí. Že jo? K Vám přímo? 00:08:25-0

Person 1: No to tam je. Tak že to chce prostě vybrat ten určitý spoj, pokud se vyzná v jízdním řádu a prostě si počkat na něj. 00:08:32-2

Interviewer: A třeba... třeba ve Svobodě tady to vůbec nemají... Nebo v Horním Maršově... A tam jako takové autobusy vůbec nejezdí anebo Horní Maršov už taky vůbec ne. 00:08:41-0

Person 1: No jo to já si myslím, že jako ty nízkopodlažní, že tam jezdí. Jako já jsem tam sloužil, tak že vím že tam nějak ten směr, že tam jezdí. Že tam právě... že tam jezdí vozíčkáři. 00:08:52-9

Interviewer: A třeba ten vlak ten vůbec... ten jako tam nemají žádnou možnost jakoby dojíždět vlakem. Potom do té Svobody, protože tam jsou schody a jedině za pomoci nějak. 00:09:03-6

Person 1: To už tam musí být i nějaká asistence. Že jo? 00:09:06-6

Interviewer: Tak jo. Tak já tady mám poslední. A jak hodnotíte vlastně finanční situaci zdravotně hendikepovaných a jaký má vliv potom na to samotný bydlení? 00:09:17-8

Interviewer: Vzhledem já bych tu finanční situaci... je to pravda, že když to jsou ty zdravotně hendikepovaní, že nemají možnost volby svého povolání. Tady když to říkám, tak doopravdy je to omezený. Jako jste narazil na dobrou otázku, což je to šílený... Šíleně omezený. Protože když chcete si vybrat povolání, který jste vykonával nebo chcete ho vykonávat. 00:09:46-3

Interviewer: A v kterým jste jako vyučený. Že jo? 00:09:47-1

Person 1: Jo. Jo. Jdete se podívat na to prostředí a stejně, když vám to umožní i ten šéf. Že to tam je skvělý. A vy přesto řeknete: jo to by vyhovovalo. Z mého hlediska to není zase tak náročný. Že tam pracujete s mašinkami nebo se stroji anebo s něčím. Ale přesto potom Vás lékař. Když vám dá prostě stopku... tak že jako... tím, že třeba já viz. vyspělejší firmy, co jsou na Trutnovsku. Ty se zase vymluvěj, že tam zvedáte půl kilový tíhy nebo předměty. A zase ten... ten, že to je přes tunu. A že si to nemůžu dovolit, že bych to sám nedál. Tak že byste se mohl hojit na nich nebo to. No to nám už pak jenom zbyde buď chráněný dílny. Což to zase... tyhle ty lidi pohybový, pokud to není jako po té psychický stránce, to zase tak hodně pro ně vhodný není. Že jo? Jděte se podívat do těchto chráněných dílen a uděláte si úsudek sám. Je to prostě na tu psychiku... na tu psychiku spíše pro ně tyhle ty... už nikdo nezaměstná než jenom ty chráněný dílny. Jsou za to vděčný, mají práci, můžou si přivydělat. Jo, protože aspoň ty chráněný jako pro ně jsou. Jo a pak ty vrátnice. 00:11:16-1

Interviewer: Jo. Anebo práce z domova třeba potom? 00:11:20-6

Person 1: No, práce z domova. Já bych to nedělal... 00:11:22-5

Interviewer: A jako budoucnost to třeba má jako pro ty zdravotně hendikepovaný? 00:11:27-0

Person 1: Práce z domova. Hodně práce za málo peněz. Tak že no, a tak to bych nedělal. 00:11:34-9

Interviewer: A finanční situaci hodnotíte jako dobrou? 00:11:35-8

Person 1: Ale jo, tak já si tu ještě něco vydělám. 00:11:36-9

Interviewer: A potom vlastně, když ještě utrácíte za ty léky, tak... Nebo kdybyste utrácel za nějaký léky, myslíte že ta finanční situace je jako dostačující vůbec? 00:12:39-1

Person 1: Finanční situace... No takhle... Je možnost volby, když vám jako levnější léky, který mají prostě stejný složení... Prostě požádat o ně. Je možnost znova toho svého lékaře upozornit, že nejste teda v dobrý té finanční situaci, aby se našlo... levnější lék, ale toho stejného složení. Tak asi tak... 00:13:07-0

Interviewer: Tak jo. Tak já Vám děkuju. To máme asi tady to všechno. A teď já bych přešel vlastně na to... na ten život ve městě a na venkově a já bych se Vás vůbec zeptal, co vlastně spatřujete pozitivního... nebo, co byste spatřoval pozitivního, kdybyste žil na venkově? Co by Vám ten venkov mohl dát vzhledem ke zdravotnímu hendikepu? 00:13:28-9

Person 1: No. Tak jako nebudeme to rozebírat do nějakých prostě minulostí. Když to bylo vlastně zdravější, lepší... Dneska je to horší nemáte spojení, nemají lékaře, nejsou tam

obchody. Což na venkově přímo... To já takhle řeknu, to už je jenom na nějakou jako rekreaci. Zase si vybrat nějakou menší obec, kde aspoň máte tu dopravu. Kde budete moci zajistit základní potřeby. Obchod, pošta, lékárna, úřad a něco takového. Takový městečka jsou. Úpice. Žacléř, Hostinné. A pokud už nechci do nějakého velkého města. 00:14:16-3

Interviewer: Tak vlastně... nic pozitivního teda neshledáváte na tom venkově? 00:14:21-3

Person 1: Právě že ten... že tam je ten zdravý vzduch. Ale jinak ne. Tam ta práce není. Lidi musí dojíždět, když přijdou domů. Než si udělají nákup nebo když se jim něco stane. Jako, že jsme se třeba bavili ze shora v zimě je problém a takové právě, že? No tak tam to je to samý. Tam jsou lidi odkázaní, že musí mít auto nebo nějaký prostředek. Což je v současné době, tak akorát, že je zdravější vzduch. 00:14:50-5

Interviewer: A naopak co shledáváte jako pozitivního v tom životě ve městě? 00:14:57-0

Person 1: Že je tam ta dostupnost. Různých obchodů, úřadů. Což je potřeba jako k životu. Větší volba lékařů anebo tohle to... že si může vybrat lékaře. Tam na té vesnici no, pokud je... tak to je určitý a prostě si nemůže vybrat. Že jo? Já jsem už teda potom... Já jsem k ní už nemohl chodit. Tady člověk si může pořádně vybrat. Větší kultura a takové věci. Je horší, že zase ten vzduch nic moc. Protože líp tam je zase na tom venkově. Ten potom, co se týče toho zdravého prostředí. 00:15:33-9

Interviewer: A něco negativního teda, říkal jste ten vzduch, a ještě něco Vás napadá? 00:15:38-8

Person 1: Negativního? 00:15:40-9

Interviewer: V tom městě. 00:15:42-9

Person 1: No ten vzduch. Je tam rámus. Větší kriminalita. Tam si nemůže jeden něco postavit, protože pak už to nedostane zpět. Nenajdete... 00:15:54-2

Interviewer: To znám z vlastní zkušenosti. 00:15:55-6

Person 1: Ale že je... zase že na té vesnici nebo co tam bylo takový to lepší... A pak teda, co já si pamatuju. Tam byli ti lidi jako... jako sdruženější, upřímnější. Když si něco támhle no někdo nechal, tak to druhý den zase dostal. Tak že si u něho něco zapomněl v kapse. Máš to u mě, tak že jako to vnímám velmi super. 00:16:22-4

Interviewer: A shledáváte něco, bez čeho vlastně život na venkově byste si nedokázal představit vůbec? Kdybyste tam žil... tak vůbec jako... kdybyste to neměl, tak nemůžete nějak fungovat? 00:16:39-8

Person 1: Doprava. No jediné. No nebo obchůdek. Obchod třeba takhle... 00:16:45-3

Interviewer: Vlastně vy jste to už předtím říkal, že i bez toho auta. 00:16:47-7

Person 1: No to prostě nejde, tam musíte mít auto. Pokud chcete žít zase na vesnici musíte mít prostředek. Tak že, kde si naložíte já nevím souseda, rodinu a tak... něco potřebujete vyřídit. Protože na té... na vesnici to není. Vyřídíte a zase to odvezete domů. Nebo takhle

zase. Tam prostě je základ auto, pokud ho nemáte je to pro Vás velký problém. 00:17:14-1

Interviewer: A je něco takového ve městě? 00:17:15-4

Person 1: Jak něco takového? 00:17:18-5

Interviewer: Jak přesně jako bylo na vesnici bez čeho nedokážete fungovat. Tak ve městě, jestli je něco bez čeho byste vůbec nemohl fungovat? 00:17:28-5

Person 1: Hm. Hm. No jako v tom, že jak jsem řekl. Jednak ten zdravý vzduch a chybělo by mi tam, že otevřu okno a... přeci jen tak... v nízkým podlaží, tam projede auto a do toho otevřete okno do toho.. A chyběli by mi tam přírodní média. A to... 00:17:50-9

Interviewer: Tak mi tady to ještě máme jako v pohodě, jak jsme podhůří, tak... 00:17:54-5

Person 1: Jo. To je nádherný tady. Jako takhle to jo. 00:17:57-8

Interviewer: Tak jo. A jak byste vlastně vůbec hodnotil Vaše místo bydliště či bydlení vy osobně? Jestli tam jste spokojený? 00:18:06-9

Person 1: No. Tak ono to je všude stejný. Buď narazíte na blbý lidi... tam můžete vlastně i na té vesnici. Jak v tom malým městečku, tak i v tom velkoměstě. Nebo už potom... No nic mě se tady líbí, ale jsou zase tady špatný ti lidi... Že jo? 00:18:27-9

Interviewer: A je něco důležitého, co Vaše vlastně bydliště či bydlení splňuje pro Vás? 00:18:35-4

Person 1: No tak to splňuje to... že je tam klid. Je tam klid. Je to jako přeci jenom příroda a takový to... Jinak na tohle to tam je dobrý, co se týče té pěší turistiky nebo tak... pokud je teda někdo jako zdravý a má na to síly. 00:18:56-3

Interviewer: A něco, co Vám tam schází? Co byste změnil? 00:19:00-7

Person 1: Hm. Tak chybí mi tam jako takový ten market nebo takový ty menší... 00:19:06-5

Interviewer: To tam vůbec nemáte? Tam máte jenom obchůdky? 00:19:09-9

Person 1: Tam jsou jenom obchůdky pro ty lidi, který... koupíte tam chleba nebo takhle... Nebo to je obtíž nebo to tam... v tom důchodovém věku má stejně člověk už problém s tím, že vlastně tohle aspoň koupí, když ví, že támhle ho mají za... 00:19:28-5

Interviewer: Za polovinu. 00:19:29-2

Person 1: Za polovičku. 00:19:32-3

Interviewer: Ale vy můžete využít ještě toho, že vlastně dojíždíte sem do Trutnova do té práce, že si ještě můžete něco nakoupit. 00:19:40-0

Person 1: Jo. Tady to dá se koupit. Že jo? A je to za pár korun. Jo? Tam jako, co změnit tak nějaký ten market. 00:19:48-7

Interviewer: Ano. A jaký jsou vlastně Vaše budoucí plány související s bydlištěm? Plánujete zůstat, odstěhovat se? Či nějak jako by zlepšit Vaše bydlení? 00:20:01-7

Person 1: To já navrhuju, že pokud se něco naskytne, tak opravdu do nějakého menšího městečka. 00:20:08-4

Interviewer: Ano. A jaký je vlastně důvod Vaší jako by... nebo této změny? 00:20:13-4

Person 1: No. Tak už jenom to, že tam mám toho víc. Že si můžu vybrat. Jestli budu chodit tady takhle do obchůdku, což vlastně... mám to kousek anebo do nějakého marketu, který má právě hodně nějaký akce, že tam si zase nakoupím a když už půjdu třeba támhle někde... teď už já nestíhám. No tak já to už nestihnu, protože ... jenomže tam si to můžu koupit. A větší dostupnost a větší výběry. 00:20:47-9

Interviewer: A teďka, když se Vás zeptám jenom tak bokem... Co shledáváte vy jako lepší místo bydliště právě pro ty zdravotně hendikepované? Ve městě nebo vesnici? 00:20:56-8

Person 1: Hlavně, aby tam byli ochotní pro ně udělat bezbariérový... no ty přístupy. Což pro tyhle ty lidi by bylo lepší, pokud nemají nějak auto, tak určitě nějaká menší městečka... městečka, kde opravdu tam to je. A potom tam mají nějaký levnější tohle to... Kde tam je lékař. Zase, aby to tam nějaký ten rovnější no nějaký ten povrch... 00:21:35-8

Interviewer: Mám tady poslední otázku, na kterou se Vás zeptám. Jestli nevíte, jestli se plánuje ve Vašem místě bydliště tedy v Žaclěři nějaká budoucí změna, která by mohla pomoci právě zdravotně hendikepovaným? Pokud nevíte tak nemusíte. 00:21:50-7

Person 1: No tak zatím nevím. Je to přeci jenom malá obec. Tak že tam opatrně s tím rozpočtem. Myslím, že když tam jezdím, že tam opravují chodníky. 00:22:02-4

Interviewer: A nějak jako přizpůsobují jako těm hendikepovaným na vozíčku nevíte? 00:22:07-8

Person 1: No tak jako já si myslím, že to tam už nějak přizpůsobený. Že jo? Na náměstí ten obchůdek. Tam jo. Tam jako může jet klidně člověk na vozíku. V klidu si to projede. Pak aby tam projel a mohl si vybrat pořádný zboží. Tam myslím, že jako to.. tam se dalo. 00:22:29-3

Interviewer: Tak jo. Tak to je asi za mě všechno. Tak se Vás ještě zeptám. Jestli Vy nechcete něco sdělit? 00:22:35-7

Person 1: Nevím. 00:22:36-3

Interviewer: Tak jo. Tak já Vám děkuju, že jste se zúčastnil vlastně mého výzkumu a vlastně můžu Vám popřát hlavně to štěstí, ať se Vám daří. 00:22:45-3

Person 1: Děkuju. 00:22:46-2

Interviewer: Tak jo. Děkuju. 00:22:47-1

Person 1: Nemáte zač. 00:22:48-5

Respondent 8

Interviewer: Tak jo. Tak já bych asi začal tím, že ti představím vůbec čeho se zúčastníš. Vlastně náš rozhovor bude užít do mojí bakalářské práce, která je na téma preferované bydliště osob se zdravotním hendikepem. A hlavní cíl této práce je zjistit situaci v klíčových vlastně oblastech v životě osob se zdravotním hendikepem. A také zjistit, zda město či vesnice je lepší formou žití pro zdravotně hendikepovaného. Teďka k té formalitě, jak to tady natáčím... nebo nahrávám. Náš rozhovor bude anonymní a bude užít jenom do mojí bakalářské práce a následně tady ta zvuková nahrávka bude odstraněna. Souhlasíš s tím, že to bude nahráváný. 00:00:52-2

Person 1: Ano. Souhlasím. 00:00:53-2

Interviewer: Děkuju. Tak jo tak já bych tě asi poprosil jestli by jsi nám ve stručnosti mohla před... nebo jestli by jsi se nám ve stručnosti mohla představit? 00:01:02-2

Person 1: Jsem xxx xxx a v současné době se starám o manžela, který měl dvakrát infarkt a jednu mrtvici. A zdravotně na tom není nějak dobře. Tak že potřebuje celodenní péči. Jo? Třeba jak koupání, tak léky. Píchá si inzulin a takový věci. 00:01:31-6

Interviewer: Tak jo. Tak děkuju. A já bych ti... Teda ještě jednou poprosil, protože jsi to teďka řekla... jestli bys nám něco mohla říct teda vlastně o svém manželovi o kterého se staráš. Jestli bys nám mohla říct jeho věk, kde bydlíte a vlastně ještě jednou, jestli bys mohla zopakovat vlastně ten zdravotní hendikep, co vlastně? 00:01:52-3

Person 1: Tak žijeme na vesnici v Lamperticích. Je mu 62 roků a vlastně zdravotně na tom není dobře, protože prodělal 2 infarkty a mrtvici jako příhodu. A vlastně člověk v tomto prostě stavu potřebuje celodenní 24 hodinovou péči. 00:02:16-5

Interviewer: Děkuju. A jak vůbec velký jsou Lampertice? Kolik tam žije... nebo kolik tam je obyvatel? Přibližně. 00:02:25-8

Person 1: Lampertice přibližně asi 1000. Možná ještě míň. 00:02:31-1

Interviewer: To já nevím, kolik tady... Tak. Děkuju. A vlastně jak dlouho vlastně v Lamperticích bydlíte? 00:02:40-7

Person 1: Šest roků. 00:02:42-1

Interviewer: Šest roků. A jsi zaměstnaná nebo nezaměstnaná. 00:02:46-7

Person 1: Teď v současné době nejsem zaměstnaná, protože se starám o manžela... Tak že vlastně potřebuje tu celodenní péči. Tak že vlastně dostáváme jakoby ten příspěvek na tu péči. 00:03:01-4

Interviewer: Děkuju. Tak jo. Tak já bych se tě zeptal, co vůbec shledáváš ty důležitého pro svého manžela vlastně vzhledem vlastně... Nebo co shledáváš důležitého pro svého manžela? 00:03:17-9

Person 1: No tak, aby já nevím... tak aby tady bylo třeba... já nevím, jak to mám říct. (smích)
00:03:27-5

Interviewer: Jo. Prostě takhle se tě zeptám. No, co shledáváš jako důležitý v místě bydliště, bydlení či v každodenním fungování pro tvého manžela jako by vzhledem k jeho hendikepu?
00:03:45-2

Person 1: No tak, aby tady bylo... třeba to jako středisko, abychom nemuseli jezdit do Trutnova ať už třeba autem jako to teda... když už to teď nejde tak sanitou. Lepší příjezdovou jako cestu tak jako k baráku, protože z Trutnova do Lampertic to je asi 15 km. Jo? Tak že... Tak že vlastně je to jakoby hodně problematické... problematický se takhle dostávat jako třeba z vesnice do města. 00:04:20-3

Interviewer: A jak shledáváš důležitou dostupnost toho prostředí pro tvého manžela? Jestli se tam vlastně tvůj manžel může pohybovat, že tam nejsou nějaký bariéry, který vlastně zamezují tomu, že tam nemůže nějak chodit nebo to? 00:04:36-0

Person 1: No. Vlastně bydlíme jako v prvním patře. Dolů jsou podstatě schody a vlastně on je ochrnutý na pravou stranu. A vlastně používá ty berle a bezbariérový byty, tam kde teďka v podstatě bydlíme, tak nejsou. Jo? Tak že vlastně vedu ho za ruku v podstatě a chodíme spolu, aby nespádl. Tak že tak. 00:05:07-5

Interviewer: Tak že vy vlastně nějak jako tímhle způsobem to máte? Sám by toho nebyl schopný? 00:05:12-0

Person 1: Ne. Sám určitě ne. 00:05:12-9

Interviewer: A nějaký třeba pomůcky? Takhle? 00:05:15-2

Person 1: Pomůcky nemáme žádný, máme jediné ty berle, a to je všechno. On taky neměl nárok... On prostě neměl nárok. Oni mu nic nedali. Oni nedali auto. Neměli jsme nárok ani na koupelnu. Neměli jsme nárok na nic. 00:05:28-3

Interviewer: A jak je to důležitý vůbec, aby vlastně v tom prostředí se mohl volně pohybovat? 00:05:36-1

Person 1: No je to hodně důležitý, protože vlastně tam... tam strašně nás to omezuje.
00:05:41-7

Interviewer: Děkuju. Děkuju. A jak shledáváš právě možnost zaměstnání třeba pro manžela? Kdyby to bylo možný, tak vlastně jestli může... jestli se může účastnit na tom zaměstnání? Je to důležitý? 00:05:56-6

Person 1: No. V současné době asi ne. 00:06:00-0

Interviewer: Protože vlastně zaměstnání nemůže vykonávat v současné době? 00:06:03-0

Person 1: Nemůže dříve vykonávat, když ještě taky mohl. Třeba dostal prvýkrát jako mrtvičku. Tak ještě jak tak dělal u obce v Lamperticích. Ehm... sekal trávu anebo hrabal seno.
00:06:21-4

Interviewer: Tak že vlastně ta obec vlastně, kde jste bydleli? 00:06:23-7

Person 1: Ta obec jako vlastně jemu... jemu dala jako jasně pracovní příležitost, ale co vlastně on měl další zdravotní problémy, tak od té doby už je jako nezaměstnaný. 00:06:38-7

Interviewer: Tak jo. A jakou roli hraje rodina pro tvého manžela či pro tebe? 00:06:43-4

Person 1: No rodina, že prostě ho hodně podporuje a prostě jako pomáhá, protože vlastně já... já jako bych to jako sama taky nezvládala a vlastně potřebuju podporu i teda mých jako dětí. 00:07:00-6

Interviewer: Děkuju. Děkuju. Souhlasím s tebou. A co třeba vlastně jak hodnotíš... dostupnost služeb? Mám na mysli třeba právě to zdravotní zařízení, jak jsi se bavila nebo i samotný obchody nebo lékař tady v místě bydliště. Jak je to důležitý při té volbě? 00:07:21-7

Person 1: Jo je to hodně důležitý, protože do nejbližší vesnice, je to asi 2 km. To jsou Bernartice a tam je, jakože obchod. Tak potraviny. Ale žádný zdravotní středisko tam jako není. 00:07:42-3

Interviewer: A nejbliž až v Trutnově? 00:07:43-4

Person 1: Nejbližší... nejbližší je až v Trutnově. 00:07:47-8

Interviewer: A vlastně do nemocnice jezdíte do Trutnova a obvodní lékař toho máte kde? 00:07:52-2

Person 1: To máme v Žacléři. 00:07:55-0

Interviewer: Žacléři takhle. Tak jo. A třeba veřejnou dopravu? Užíváte veřejnou dopravu? 00:08:02-7

Person 1: Ne. 00:08:02-9

Interviewer: A myslíš si, že je vlastně? To je jako bokem. Myslíš si, že vlastně je realizovatelný vlastně tady toho člověka s nějakým určitým zdravotním hendikepem dopravovat třeba tím autobusem? Dokážeš si to představit? 00:08:18-8

Person 1: Ne. Neumím. 00:08:19-8

Interviewer: Neumíš. A proč třeba? 00:08:22-1

Person 1: Neumím, protože tak v dnešní době... takový nemocný jako člověk. Jo? Prostě... prostě on by se za to i... já nevím jak to říct... jako styděl. Jo? Jako někoho prostě poprosit. No prosím Vás jako pusťte mě jako sednout. Jo? Chápeš? 00:08:47-7

Interviewer: Jo. A jak hodnotíš finanční situaci vůbec jako zdravotně hendikepovaných? 00:08:54-8

Person 1: No finanční zajištění je strašně malý. Na to, že prostě ten člověk potřebuje

každodenní péči ať se jedná o léky, ať se jedná o stravu – taky na diety. Na inzulín. Jo? Prostě třeba i na to... na plínky. Jo? Jako na přebalování. Tak prostě člo... prostě ty jako finance no jsou strašně malý. [00:09:25-4](#)

Interviewer: A má to potom vliv i na to samotný bydlení, když je potom míň těch financí? [00:09:29-5](#)

Person 1: No. Určitě. [00:09:30-8](#)

Interviewer: Určitě. Jako nemůže si potom nějak ještě jako přizpůsobovat tomu zdravotně postiženému. Jako nějak zlepšit to prostředí. Tak jo. Tak přejdeme dál. Tady to byl vlastně jeden okruh mých otázek. A teďka bych se soustředil vlastně na ten život ve městě a na venkov. A já se tě zeptám, co pozitivního vůbec tvému manželů... manželovi dává vlastně život na tom venkově? Co tam shledáváš jako pozitivního pro něho? [00:09:58-5](#)

Person 1: Pozitivní je to, že tam není takový ruch. Jo? Že prostě tam je klid. Jakoby taková jako samota. A vlastně ehm... jak to mám říct? Že, člověk v tady je to o tom prostě o tom jako, aby zůstal v klidu. To si myslím já. [00:10:27-0](#)

Interviewer: Tak jo. A naopak něco negativního, co vlastně v té ves... na tom životě na venkově? [00:10:34-6](#)

Person 1: No říkám prostě... obchody. Taky lékař, že tam prostě není... záleží v jaké taky vesnici. Jako no... [00:10:46-6](#)

Interviewer: A třeba konkrétně jako by u toho manžela tady? [00:10:49-1](#)

Person 1: No konkrétně v těch Lamperticích prostě žádný tady lékař není. Žádný obchod. Vlastně i to bydlení, že bydlíme v tom jako prvním patře. Jo? Kde prostě potřebuje furt jako pomoc a... [00:11:08-7](#)

Interviewer: Děkuju. A naopak něco pozitivního, kdybyste žili s manželem ve městě? Tak co bys shledávalo jako pozitivního nebo pro manžela, co by bylo pozitivního? [00:11:19-2](#)

Person 1: No tak... tak jako no... třeba především to, že prostě nemuseli bychom tolik utrácet jakoby tolik financí jako za autobusy. Za chvíli bychom se kamkoliv dostali. Kdykoliv podstatě bychom mohli zavolat sanitu. Sanita je tam během 5 minut. Ale i obchody. Jo? A... [00:11:47-6](#)

Interviewer: A naopak něco negativního, co ve městě vlastně? Napadá tě něco? [00:11:56-8](#)

Person 1: No ne. Víš pro něho je strašně těžký už poté jako nemoci... prostě co si říkají lidi okolo. Jo? Proto pro něho to je zde ideální... třeba na té vesnici bydlet. Protože vlastně... [00:12:16-2](#)

Interviewer: Tam se všichni znáte? [00:12:17-7](#)

Person 1: Tak. Tak. Tak. Jo? A vlastně v tom městě by z toho místa měl na jednu stranu i strašný strach tam... [00:12:25-0](#)

Interviewer: To, že vlastně má už nějaký ten hendikep? 00:12:26-8

Person 1: No. 00:12:27-2

Interviewer: Děkuju. A je něco, bez čeho vlastně v tuhle... v současnosti si život na vesnici nedokážete představit? Něco, kdybyste to neměli, tak vůbec bez toho nedokážete fungovat? 00:12:39-3

Person 1: No asi auto. 00:12:40-1

Interviewer: Auto. Super. A něco ve městě? Kdybyste žili ve městě, tak kdybyste to neměli, tak si to nedokážete tam představit? 00:12:48-7

Person 1: Tak já nevím... Tak tam jako, že bychom ani nepotřebovali auto. Jo? Nevím. Třeba... v tom jako městě bychom i požádali o nějaký ty... jako zdravotní pomůcky, že bychom prostě jako nemuseli jezdit autem. A třeba já nevím taky jít na procházku. Vzít ho do kolečkového křesla. Jo? Prostě takový procházky. Což jako na vesnici to dělá problém? 00:13:19-6

Interviewer: A proč to dělá velký problém třeba? 00:13:21-8

Person 1: Protože bydlíme v takový oblasti, kdy... kde prostě jako není taky rovina. Není jako silnice a nedá se jet ani vlastně po té příjezdový cestě. Což je taky... 00:13:40-3

Interviewer: A ta je taky z nějakého špatného materiálu? 00:13:41-2

Person 1: No vlastně, kde by prostě taky není jako přístup na kolečkách. Všechno. 00:13:47-0

Interviewer: Jo. Děkuju. Jak vlastně bys hodnotila vlastně současné místo bydliště či bydlení samotný? 00:13:54-8

Person 1: No tak jako tak... 00:13:56-8

Interviewer: Jsi spokojená nebo? 00:13:59-7

Person 1: No jsme tady jako spokojení. Jo? Tak nemůžu koukat jako na sebe, ale i teď prostě taky na manžela... Jo? A prostě a plnit taky ty jeho přání a prostě... Aby se teďka cítil taky nejlíp. 00:14:16-6

Interviewer: Děkuju. A co si myslíš ty, že je vhodnější formou vlastně žítí buďto na tom venkově nebo v tom městě? 00:14:24-2

Person 1: No ono záleží, kde, jak si kdo jako zvykne. Jo? U muže vlastně... už 6 roků bydlíme dá se říct jako na vesnici. Jo? Tak už jsme si tam jako zvykli. Ani bychom snad nechtěli jít jako do toho... jako do města, ale prostě říkám: problém je lékař, problém je obchody. Ale když prostě můžu já a mám trochu volno, tak si do toho krámu můžu prostě jako dojetu a třeba s ním i k tomu lékaři. Tak objedná jako sanitku a oni nás odvezou. 00:15:06-4

Interviewer: Děkuju. A vlastně co důležitého vaše bydliště či samotný bydlení splňuje jako

by pro tvého manžela? Chápeš? 00:15:17-8

Person 1: Ne. 00:15:18-5

Interviewer: Co vlastně důležitého pro něho vlastně to samotný bydliště... tedy Lampertice či to bydlení, kde bydlíte splňuje? 00:15:31-3

Person 1: Tak to já nevím. Tak... 00:15:34-0

Interviewer: S čím je tam spokojený? Co se mu tam líbí? Takhle bych to řekl. 00:15:38-8

Person 1: Jemu se líbí to okolí. Ta jako samota. Že tam taky není ruch. Jo? Prostě taky, že není tolik aut. A hlavně tam taky není tolik smogu a, že... že tam je jako čisto. 00:15:56-6

Interviewer: A je zde něco naopak, co vám tady schází vlastně v tom místě bydliště? 00:16:01-6

Person 1: No říkám. Tak lékař. Obchod. Třeba... to je asi všechno. 00:16:13-5

Interviewer: Všechno. Super. A vlastně jaký jsou vaše budoucí plány související s tím bydlištěm či samotným bydlením. 00:16:20-0

Person 1: Budoucí plány. Tak jako určitě v současné době jako neplánujeme pryč. Ale... ale dali jsme žádost o... o... renovaci koupelny. Na bezbariérový. A měli bychom se snad jako přestěhovat dolů do přízemí, kde by byli i taky lepší podmínky pro manžela. 00:16:48-3

Interviewer: Děkuju. A vlastně s tou koupelnou. To jsi říkala. To jenom tak bokem. Tak vlastně shledáváš problematický jako by celkově i s tou koupelnou? 00:16:59-8

Person 1: S koupelnou, protože no... záleží, jestli člověk má vanu anebo jestli má taky sprchu. Jo? Jestli v té koupelně je taky vana. Jo? Tak prostě tomu jako manželovi pomáhat zvedat nohy, posadit ho do té vany, vykoupat ho, znovu ho zapřít, aby prostě vstal. Jo? Prostě opláchnout ho. Znova zase aby vylezl jako s té vany. 00:17:31-2

Interviewer: A myslíš si, že je důležitý jako by přemýšlet už nad tím, co může nastat, když ten člověk je zdravý jako jestli už... začít předem, když jste byli zdravý... jako by kdybyste přemýšleli dopředu a nějak už jako by přemýšleli nad tím bydlištěm už předem? Je to důležitý? 00:17:48-7

Person 1: Jo. Přemýšleli, ale člověk jako si nevybírám. Že jo? Prostě člověk... člověk... 00:17:56-3

Interviewer: Jako i přemýšleli jste nad tím, že něco takového může nastat? 00:17:57-7

Person 1: Určitě. Určitě. On vlastně už měl jeden... kdy vlastně už měl jeden infarkt asi v roce 2000. Ale nedávali jsme tomu tolik jako by... 00:18:11-8

Interviewer: Velkou váhu. 00:18:12-7

Person 1: No. Jako, že by se to mohlo třeba opakovat i taky více. 00:18:18-0

Interviewer: Děkuju. A vlastně ještě se tě zeptám. Vlastně ty jsi říkala ten důvod té změny. Tak důvod, že chcete jako by tu vanu... nebo tu koupelnu udělat bezbariérovou? A vlastně důvod té změny teda je lepší péče o manžela? 00:18:34-8

Person 1: To určitě. 00:18:36-0

Interviewer: Jo. Děkuju. A nevíš, jestli vlastně ve vašem místě bydliště se plánuje nějaká jako by budoucí změna, která by mohla pomoci právě tady těm zdravotně hendikepovaným? 00:18:48-0

Person 1: No to... to jako ne. Vůbec nevím, ale jako neplánuje se zatím... zatím se neplánuje nic. 00:18:55-4

Interviewer: Děkuju. A napadá tě ještě něco, co bys nám chtěla říct? 00:18:59-6

Person 1: Nevím. Tak... je to těžký prostě žít jako s člověka, kterého máte rádi a víte, že prostě hodně onemocněl a je to prostě... den... celodenní péče o toho vlastního milovaného člověka. 00:19:20-2

Interviewer: Tak že je to neoceněný? 00:19:21-2

Person 1: Tak. Jo? Prostě. A třeba i ty finanční prostředky prostě... 00:19:27-6

Interviewer: By mohli být lepší? 00:19:28-5

Person 1: Jako shledávají jako podle těch jako stupňů. A on, že má ten 3. stupeň, tak pobírá pouze kolem 8 tisíc korun. Což jako v současné době... tak opravdu... tak je málo peněz. Jak na léky, tak na stravu... Prostě do toho taky na diety. Tak že... 00:19:49-8

Interviewer: A vlastně jediný výdělečně činný? Vlastně jediný příjem je... 00:19:53-8

Person 1: Příspěvek a důchod. 00:19:56-0

Interviewer: Příspěvek a tohle to. 00:19:56-4

Person 1: Tak ano. 00:19:56-7

Interviewer: A vlastně staráte se... ještě spolu máte 2 děti... 00:19:59-3

Person 1: Ano. 00:19:59-7

Interviewer: Tak to shledáváš jako málo. 00:20:02-7

Person 1: Ano. 00:20:02-7

Interviewer: Tak ti děkuju. Souhlasím s tebou. Tak jo. Tak já ti asi poděkuju, že jsi se zúčastnila vlastně mého výzkumu. 00:20:10-4

Person 1: Nemáte taky zač. 00:20:12-1

Interviewer: A přeju teda hodně štěstí ať se daří. Ať dopadne ta koupelna bezbariérová.
00:20:17-5

Person 1: Děkuju. 00:20:17-7

Interviewer: A celkově ať se Vám daří. 00:20:19-0

Person 1: Děkuju hodný. 00:20:20-2